

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRESLEY
COLE

THE
WITCH QUEEN
OF
HALLOWEEN

AN IMMORTALS AFTER DARK NOVEL

KRESLEY
COLE

CADI QUEEN
OF
HÆLOWEEN



VALKYRIE PRESS

I'dew' York - Rave n's Murk - Nights ide - N ew IOrleans

İçindekiler

[Sevgili Okuyucu](#)

[The Living Book of Lore'dan alınmıştır.](#)

[PROLOGUE](#)

1. [BİR](#)
2. [İKİ](#)
3. [ÜÇ](#)
4. [DÖRT](#)
5. [BEŞ](#)
6. [ALTI](#)
7. [YEDİ](#)
8. [SEKİZ](#)
9. [DOKUZ](#)
10. [ON](#)
11. [ON BİR](#)
12. [ON İKİ](#)
13. [ON ÜÇ](#)
14. [ON DÖRT](#)
15. [ON BEŞ](#)
16. [ON ALTI](#)
17. [YEDİ](#)
18. [SEKİZ](#)
19. [NINETEEN](#)
20. [YİRMİ](#)
21. [YİRMİ BİR](#)

[Bizi İzlemeye Devam Edin](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kresley Cole'un](#)

[Kitapları Bülten](#)

Valkyrie Yayınları
228 Park Ave S #11599
New York, NY 10003

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 by Kresley Cole
ISBN 979-8-9893762-1-6
ISBN 979-8-9893762-2-3
ISBN 979-8-9893762-0-9 (e-kitap)
Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır.

Thank
you so much
for your readership!
All my warmest wishes,

OX Wk

Naomi-sosyal medya tanrıçasına adanmıştır, gerçekten güzel insan ve doğanın gücü - tüm kalbimle minnettarım.

Sevgili okuyucu,

Aşk romanlarını keşfetmeden önce, çoğunlukla korku türünün hayranıydım ve hala korkutucu kitapları ve filmleri seviyorum. Kostümlerin, şekerlemelerin, ürpertilerin ve kamp heyecanlarının kutlandığı Cadılar Bayramı en sevdiğim bayram olmaya devam ediyor.

Bu yüzden IAD'nin en kötü şöhretli iblis bekarlarından biri ve onun cesur cadı kahramanının yer aldığı, Lore'da Cadılar Bayramı hakkında baharatlı bir boğuşma yazabileceğimi düşündüm. Onların aşk hikâyesine ürkütücü Paskalya yumurtaları yerleştirirken çok eğlendim, umarım beğenirsiniz!

En sıcak,
:)kc



ALINTILAR YAŞAYAN İLİM KİTABI . . .

The Lore

". . ve ölümlü olmayan bu duyarlı yaratıklar insanoğluyla gizlice bir arada yaşayacaklardır."

- Çoğu yaralanmadan sonra yenilenebilen ölümsüzlerden oluşur.

Demonarşiler

"İblisler insanoğlunun grupları kadar çeşitlidir. . ."

- Yüzlerce iblis hanedanından oluşan bir koleksiyon.
- Çoğu iblis ışınlanabilir ya da izini sürebilir ve her cins benzersiz güçlere ve zayıflıklara sahiptir.
- Bir erkek iblis, potansiyel bir eşin kendi kaderi olup olmadığını anlamak için onunla cinsel ilişkiye girmelidir; bu süreç deneme olarak bilinir.

Cadılar Evi

"Büyülü yeteneklere sahip olanlar, iyi ve kötünün uygulayıcıları."

- Büyülerini satan mistik paralı askerler.
- Beş güç kastına ayrılmıştır: savaşçı, şifacı, büyücü, sihirbaz ve kahin.

Ghoullar

"Ölümsüzler bile bir gulyabaninin ısırığından sakınır."

- Parlayan yeşil derileri ve sarı gözleri olan vahşi, ölümsüz canavarlar.

- Sadece bulaşıcı ısırik ve çizikleriyle sayılarını artırmak için yaşarlar.

Møriør

"Başka Diyarların dilinde Møriør hem 'Düzine' hem de 'Ruhun Kıyameti' anlamına gelebilir."

- Diğer dünya varlıklarının uğursuz bir ittifakı.
- Lore'u fethetmek için Elsereals'den yolculuk ettiler.

Katılım

"Ve öyle bir zaman gelecek ki, tüm ölümsüzler savaşacak ve birbirlerini yok edecekler."

- Sürekli artan Lorean nüfusu için mistik bir denge ve kontrol sistemi.
- Her beş yüz yılda bir gerçekleşir. Ya da şu anda.



Sikişmek, dövüşmek ve eğlenmek: Bir iblisin hayatı.

-RÖK KOURS, DUMAN IBLISI,
TALİH ASKERİ, İŞLER ARASINDA

Büyü, gerçek olmayacak bir aşıktır.

-POPPY DYER, WICCAE'NİN PARALI ASKERİ,
CONCOCTIONESS, LANETLİ

PROLOGUE



New Orleans
Cadılar
Bayramı

"Bir rahibe, bir büyücü ve bir Valkyrie mezarlıkta buluşur," dedi Her Şeyi Bilen Nix, bir anıt mezarın çatısında kendisine katılan iki ziyaretçisine. "En can alıcı noktayı hatırlayamıyorum. Seks mi?"

Bertil, omzunda taşıdığı yarasa, küçük kanatlarını çırpı. Yarasa kahkahası.

Voodoo rahibesi Loa, Nix'in görünüşü karşısında iç çekti. Valkyrie kahini bir boynuzu eksik plastik bir Viking şapkası, bir çift İspanyol paça pantolon giymiş, ayakkabısız ve gömleksizdi. İki kalın örgü göğüslerini örtüyordu, simsiyah örgüler günün azalan ışığında parlıyordu.

Uzaktan bir Lykae'nin uluması duyuldu ve gök gürültüsü dalgalar halinde gürledi. Bu Cadılar Bayramı, kader için olgunlaşmış bir gece olacaktı.

"Ruhlar bana burada olduğunu söyledi, Valkyrie," dedi Loa, aksanında sıcak bir ada cennetinden esintiler vardı. "Korkunç görünüyorsun." Eğer Nix korkutucuysa, rahibe de diz üstü çizmelerini göstermek için kalçasına kadar yırtmaçlı kırmızı bir elbise giymişti. "İyi misiniz?"

"Kötülük Kraliçesi'nden daha iyi durumdayım." Nix başparmağını La Dorada'ya doğru kaldırdı. "Geçen yıl bir insan yüzünden neredeyse hayatını kaybediyordu ve bu onun tüm yenilenme sürecini geriye götürdü."

Dorada, hayatı gerçekten tehlikede olmasına rağmen, "Asılsız bir söylenti," dedi. Umursamaz bir tavırla uzun, siyah yelesini düzeltti ve altın tozu aşağıya süzüldü. Dilekleri yerine getiren mistik yüzüğü (bir şartla) güneşin son ışıklarıyla parlıyordu.

Nix ona sordu, "Peki beni nasıl buldun Dorada?"

"Sadece bulunmak istediğin için," diye cevap verdi, konuşması bir çevirmen büyüğü yüzünden titriyordu. "Kötü bir şey yükseliyor, Valkyrie. Neredeyse benim kadar kötü ve ben kıyamette yürüyorum." Yalnız yürümüyordu. Ölümsüz Wendigo'larından birkaçı aşağıdaki mahzenlerin arasında dolaşıyor, taze cesetlerin tadını almak için dudaklarını yalıyordu.

Loa büyücüye sinirli bir bakış attı. İkisi birbirinin hayranı değildi. Bir kere, Lore'daki pek çok kişi gibi Loa'nın da Dorada'ya -kabul edilmiş bir dilek yüzünden- borcu vardı ve Dorada'nın bu borcu ne zaman tahsil edeceğini kimse bilmiyordu.

Bir diğeri ise, büyücünün yüzyıllar süren mumyalamadan sonra yeniden ortaya çıkması aslında bu fani âlemin sonunun habercisiydi.

Kıyamet ... yakında mı?

Dorada'nın huysuz bir şeytan olması da işe yaramadı. Ya da Loa'nın dediği gibi: "O büyücü kadın lahdin yanlış tarafında uyandı."

Doğal olarak Loa ona suikast planladı. Ama meslektaşlar arasında cinayetin ne önemi vardı ki?

Şimdi Loa Nix'e, "Eğer biz bu rahatsızlığı hissediyorsak, siz de hissetmiş olmalısınız. Beklenen Mariketa bu gece birisini bir göreve gönderdi ve bunun sonuçları felaket olabilir. Değişimin yaklaştığını hissediyoruz. Artık çok mu geç?"

"Lore'da bir karışıklık! Yoksa Lorce mu?" Nix kıkırdadı. Bertil de öyle. Kanatlarını çırpı.

Dorada ters ters baktı. "Cadılar Evi üzerinde kontrolün olduğunu sanıyordum." Bakışlarını kaçırarak, "Eğer içlerinden daha fazlası kötü olsaydı, onları kontrol edebilirdim," diye düşündü. Herhangi bir kötü yaratığı zorlayabilir, onları emrine köle edebilirdi.

Nix ciddi bir görünüm takınarak, "Ortak endişelerinizi doğrudan ele almalıyız" dedi. Anıt mezarın çatısındaki çukur bir alana doğru yürüdü ve diğerleri de onu takip etti. Orada biriken bir su birikintisinin önünde diz çökerek, "Camdaki cadı, içeri gel. Camdaki cadı, duyuyor musun?"

Yansımalar Kraliçesi olarak da bilinen bir kaptromancer olan Mariketa, inanılmaz güce sahip genç bir cadıydı. Biri onunla bir yansıma aracılığıyla iletişim kurabilirdi (kurt adamıyla yatakta olmadığı sürece, ki genellikle öyleydi).

"Kırıcı, kırıcı bir-dokuz." Nix, iki Lorean ve bir yarasadan oluşan seyircisine nazlı nazlı sırttı. Flap flap. "Cadı, cevap ver?" Su birikintisindeki yansıması bulanıklaştı.

. . . ve Mariketa'nın yüzü onun yerini aldı. "'N'aber, Valkyrie? Bu ne sürpriz!" Cadının yüz ifadesi -tüm masum gri gözleri- üç bin yıllık bir kahine prova edilmiş gibi gelebilirdi.

"Yanımda Dorada ve Loa var ve bu Kutsal Arifede endişelerini dile getirdiler."

"Alfa sürtüklerin toplantısı mı?" Mari'nin sesi incinmiş gibiydi. "Hemen orada olabilirim."

Nix güldü. "Orada kendini daha güvende say! Bu çatının üstündeki bazılarımızın akli dengesi yerinde değil. Onlar için çok endişeleniyorum."

Arkadaşları şaşkın görünüyordu. Mari bir şey söylemek için Nix'in şapkasını işaret etti, sonra açıkça daha iyi düşündü. "Dökül bakalım, en sevdiğim Wiccan tipi insan,"

dedi Nix. "Sen

Bu gece kaderle mi oynuyorsun? Belki de geleceği görmek için engin yeteneklerinizden bazılarını kullanıyorsunuzdur?"

Mari'nin bakışları kaydı. "Bana güçlerimi iyilik için kullanmamı söylemiştin. Bu çok şeyi değiştirebilir."

Nix skandal yaratan bir ses tonuyla, "Bu her şeyi değiştirebilir. Canavarların ve kargaşanın bile bir amacı vardır. Oyuncuları yedek kulübesinden çıkarmadan önce koça danışmanız gerekmez mi?"

Dorada, "Terazi dengelendi ve yakında dengelenmeyecek. Bu çok öngörülemez. Ben bile bu kadar çok kişiyi zorlayamam."

Mari başını salladı. "Møriør bizi gözüne kestirdiği sürece terazinin kefeleri dengelenmedi."

Bunun üzerine üçü de sessizliğe gömüldü. Møriør, her biri belirli bir türün en eski ve en güçlü varlığı olan ilkellerden oluşan bir ittifaktı.

Mari iç çekti. "Nix bunu kabul etmese de, hepimiz biliyoruz ki bu katılımı kazanma favorileri onlar."

"Lorce seninle olsun!" diye haykırdı Nix. Burnunu Bertil'inkine sürttüğünde, yarasa ona hülyalı bir hayranlıkla baktı.

Dorada Valkyrie'ye ters ters baktı. "Eğer ölümsüzler senin gibi deli bir kadını liderleri, yani koçları olarak görüyorlarsa, o zaman belki de Møriør kazanmalı." Loa'yı işaret etmek için el salladı. "Rahibe öyle düşünüyor olmalı, yoksa onlara bilgi satmazdı."

Loa'nın kehribar gözleri parladı. "Ben olsam çürümüş diline dikkat ederdim, büyücü kadın."

"Artık çürümüyor!"

"Hey!" Mari ağladı. "Tartışmadan ve kan dökmeden sadece bir kez konuşabilir miyiz?"

Dorada ve Loa: "HAYIR!"

"Günlük," diye fısıldadı Nix, gerginliği yarıp geçerek. Bakışları donuklaşmıştı. "Eski Düşman onu isteyecek. Ona vermeli miyim? Bundan sonra bir önemi olacak mı?" Yukarıda bir şimşek çaktı. "Küreler bir kez daha lekелendi. Basınç altında çatlayacaklar mı?"

Diğerleri tedirgin oldu, Dorada bile.

Mari boğazını temizledi. "İyi misin Nix?"

"Biz değiliz." Aniden ayağa kalkarak Mari'ye, "Olan oldu. Bir şeyleri değiştirmek için artık çok geç. Bu gece neyin serbest bırakılacağına bağlı olarak, Lore sarsılacak. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur, çünkü ilk kez ben bilmiyorum."

Mari yutkundu. "Bu kulağa pek hoş gelmiyor. Hâlâ benim için korkuluk gibi davranacağını sanıyordum."

Dorada sırttı. "Görünüşe göre uçurumdan aşağı yuvarlanmak ve hepimizi de beraberinde götürmek üzeresin."

Nix bunu inkâr etmedi. "Kaderi şekillendirmek böyle bir şey genç cadı." ıplak ayağını su birikintisine vurdu; şimşek tekrar çaktı ve su yüzüne sıçradı. "Bazen direnir." Damlacıklar gözyaşı gibi yanaklarından aşağı süzölürken yarasa gülmedi.

BİR



ŞAKA MI ŞEKER MI MALZEMELERİ

4 savaş büyüğü kesesi
1 portal çantası
1 termos balkabağı baharatlı
çay 1 elmalı muffin
Sağlam botlar
Benzersiz cesaret

Raven's Murk Kalesi, Kanada'nın Vahşi Doğası

"Sen," diye mırıldandı Poppy Dyer, şimşeklerin ışıltısıyla çerçevelenmiş bir iblis ona yaklaşıırken.

Rök Cours, onun can düşmanı. Hakkında çok sık düşündüğü paralı asker.

Bu kalede ne işi vardı? Ve ay doğmadan önce ondan nasıl kurtulabilirdi?

Duman mavisi gözlerini kısmıştı, rengi bronz teninde canlıydı. "Sen."

Adam şatonun merdivenlerini tırmanıp girişte ona katıldığında, kadın kendini tuttu ama bakışları adamın yontulmuş yüz hatlarını -geniş çenesini, güçlü çenesini ve ince burnunu- takdirle taramaktan kendini alamadı.

Odak noktasını yukarı çekmeden önce o ağır gözlerle karşılaştığında bir an için kayboldu. Kalın siyah saçları arkadan bağlanacak kadar uzundu ama bu gece gümüşü boynuzlarının çoğunu örtecek şekilde gevşek bırakmıştı. Yıllar boyunca onların saldırganlıkla ve bir kez de tutkuyla alevlendiğini görmüştü.

Şeytanın umursamaz tavrı görünüşüyle uyumluydu. Yıpranmış, lacivert bir tişört kaslı göğsünü ve kollarını öne çıkarırken, yıpranmış kot pantolonu dar kalçalarına yapıştıyordu. Yıpranmış botları ve beline bağladığı kılıcı da takımını tamamlıyordu.

Yine de yorgun görünüyordu, sanki son fethinden sonra yataktan yeni kalkmış gibiydi. Muhtemelen.

Sesini bulup, "Keşke bunun bir zevk olduğunu söyleyebilseydim ama seninleyken asla öyle olmuyor," dedi. Aralarındaki istenmeyen kimya fokurdayan bir iksir gibi kaynarken sesinin bu kadar sakin çıkmasından gurur duyuyordu.

Bu, bu geceki göreviyle ilgili sınırlarını geçici olarak bastırdı: Ay doğarken bu kaleye girecek, ödülünü bulacak, sonra da ay batımındaki kısa süre içinde dışarı çıkacaktı.

"Hiç zevk almadın mı?" Rök'ün gümbürdeyen sesi kadının hislerini iğneledi. "Bunun yalan olduğunu biliyorsun." Dudakları, iblis dişlerini andıran beyaz dişlerini gösteren yavaş, zihin karıştırıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Öpücüğümden yeterince hoşlandın."

Tek buluşmalarındaki tek öpücükleri.

İki yıl önce, adam yağmurda ağzını onunkinin üzerine eğdiğinde, kadın çaresizce inlemiş ve tırnaklarını adamın sırtına geçirmişti.

Vücudu tam bir aptaldı. "Bu konuyu açmayı hiç bırakmayacak mısın?" O dudakların hissini tekrar tekrar yaşamayı hiç bırakmayacak mıydı?

Yağmurda ıslanmış, şeytan sıcağı.

Yetenekli dili sivriydi-

"Bir tane daha istermiş gibi ağzıma bakmayı bırakır bırakmaz."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bu gece senin oyunların için zamanım yok. Bazılarımızın mesaisi var." Ve çok şey tehlikeyeydi.

İki yüz odalı kaleyi incelemek için onun yanından geçti. Yerçekimine meydan okuyan kulelerinin arkasında şimşekler çakıyordu. Gök gürledi: BOOM BOOM. Yakındaki bir gölet kükürtlü dumanlar çıkarıyordu. Etrafını gümüş rengi titreyen ölü ladinler çevreliyordu.

Mülkün kötü görünümünü tamamlamak için, aşırı büyümüş yolun bir tarafında bir mezarlık sıralanmıştı. Mezar taşlarının hepsi, alemden çıkmış bir cadının şapkası gibi yamuk yumuktu. Yıpranmış taşların arasında birkaç hortlak gizleniyordu.

Bu kale şimdiye kadar gördüğü en ürkütücü yerdi ve bu bir cadı için söylenebilecek bir şeydi. Burayı inşa eden büyücü, ailesi bir asır önce gizemli bir şekilde ölene kadar Lore'lu bir hayırsever ve yetenekli bir bilim adamıydı.

Kimse onu bir daha bu duvarların dışında görmemişti ama cadılar meclisi birkaç on yıl sonrasına kadar onun ölümünü hissetmemişti. Peki aradan geçen yıllarda ne yapmıştı? Bazıları onun haydutlaştığını ve şeytana dönüştüğünü fısıldıyordu.

BOOM.

Sıkışan sinirleriyle birlikte midesindeki gök gürültüsünü hissetti. Kendini çelikleştirerek, içinde birkaç büyü kesesi bulunan çapraz çantasını düzeltilti. Bu geceye hazırlanmak için çok az zamanı vardı ve kız kardeşlerinden yardım isteyememişti.

Bu özel görev için tek başına yola çıkacağından hiç şüphelenmemişlerdi ama şimdiye kadar onları atlattığını anlamışlardı.

Yapacağım son hatalardan biri mi?

Rök onu bu tedirgin edici düşünceden uzaklaştırarak, "Benim de mesaide olmadığımı mı varsayıyorsun?" dedi. Bakışlarını çizmelerinden parlak kırmızı saçlarına kadar kızın üzerinde gezdirdikten sonra giriş duvarına yaslandı ve iri cüssesini

kollarını göğsünde birleştirdi. Daha küçük bir cadı olsa aval aval bakardı. Yontulmuş, bir metre boyundaki vücudu en sürükleyici büyü kadar baştan çıkarıcıydı. "Buraya gelmen için seni kim tuttu?"

"Müşterim hakkında bilgi mi vereceksin?" Kız ona hoşgörölü bir gülümseme verdiğinde, adamın dikkati kızın kıvrık dudaklarına yöneldi ve yanaklarının ısınmasına neden oldu. "Ne tür bir paralı asker olabilirim ki?" Aslında onu kimse kiralamamıştı. Hayatını riske atmak için buradaydı, bu en sorunlu gecede, bir laneti bozmak için.

Peki Rök'ü kim tutmuştu? Onun varlığı başka paralı askerlerin de ortaya çıkacağı anlamına mı geliyordu?

"Burası hakkında bilgi toplamaya var mısınız?" Aksanı İngiliz aksanına yakındı ve Amerikan argosuyla süslenmişti. Randevularında saatlerce konuştuklarında, onun öfkeli iblis krallığı Rothkalina'da büyüdüğünü öğrenmişti ama ailesi Rök'ün ilk katılımına kadar oradan oraya savrulmuş, ikisi de savaşta ölmüştü.

"Hiç şansın yok. Bilmem gereken her şeyi biliyorum." Araştırmaları, yapıyı basınçlı bir sınır büyüünün çevrelediğini gösteriyordu. Dünyalar arasındaki perde en ince olduğunda -Cadılar Bayramı gecesi dolunay sırasında- ay yükseldiğinde kalenin kapısı açılırdı.

Dışarı çıkmak daha tehlikeli olabilirdi. Ne de olsa kaşiflerin hiçbirisi iç bölgelere yapılan son seferden dönmemişti. . . .

Cadılar Bayramı zamanlaması talihsizdi çünkü kendi laneti bu gece kontrolden çıkmıştı. Her an, yılda bir kez istemeden yarattığı canavarlar uyanabilirdi.

Bu iblisin onları görme fikri yanaklarının yeniden ısınmasına neden oldu. "Aslında gitmeli ve kendini yenilgiden kurtarmalısın. Söyle bana Rök, gitmen için ne gerekiyor?" Adını her söylediğinde olduğu gibi göz kapakları ağırlaştı. Böyle bir oyuncu, böyle bir rol. Bir zamanlar onun cazibesine kapılmış mıydı? Neredeyse. "Ödülümün yarısı mı?" Var olmayan ödülüm.

"Burada en iyi ihtimalle iblisin kazanacağı bir durumdayız ve bana gelecek her şeyi talep etmeye niyetliyim," dedi, ses tonunda biraz uyarı vardı.

"İkimiz ne zaman karşı karşıya gelsek seninle baş edebildim. Karşıma ne getirirsen getir, üstesinden gelebilirim."

Kadının sözleri onu memnun etmişe benziyordu. "Doğru. Aldığın kadar iyi veriyorsun."

Neden sanki tamamen başka bir şeyden bahsediyormuş gibi hissediyordu? "Neler oluyor burada? Tuhaf davranıyorsun."

Omuz silkti. "Tuhaf bir gün."

Yağmur yağmaya başladı. Adam önce araziye, sonra da ona baktı, gözlerinin rengi değişiyordu - bu genellikle ölümsüzlerde yüksek duyguların bir işaretiydi. Mavi gözleri benekli duman gibi griye döndüğünde, neredeyse kendini onun öpüşmelerini tekrarladığına ikna edecekti. Ama onun gibi pek çok sevgilisi olan bir erkek muhtemelen bunu hatırlamıyordu.

Damlalar tufana dönüştü. Su, yakındaki çıkıntının kenarından akarak şimşekli bir perde oluşturdu. Bu üstü kapalı revakta, Rök'le birlikte bir kozanın içinde yalnız da olabilirlerdi. Nefes alışları yüksek sesle geliyor, kalp atışları birbirine uyuyordu. . . .

Rüzgâr şiddetlenip sağanak yağmuru dağıttığında Poppy bunun farkına bile varmadı. O ve iblis, yakınlarda bir şimşek çakana kadar birbirlerine bakıp durdular.

İç sarsıntısı. "Tuhaf bir gün mü, iblis? O zaman şimdi eve gitmeli ve çekilişin tadını çıkarmalısın."

Sanki konuştukları konuyu unutmuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Belki de buraya seni görmeyi umarak geldim."

"Uh-huh. Keşke ben de iblisler kadar kolay yalan söyleyebilsem," dedi, ancak tüm etkileşimleri boyunca onun kendisine yalan söylediğini bir kez bile hissetmemişti.

"Senden etkilendiğimi anlamıyor musun?"

Evet, ama . . . "Kovalamaca seni daha çok cezbediyor. Baştan çıkaramadığın tek bekar kadın benim.

beni Lore'da bir anormallik haline getiriyor: kaçan lay."

"Hmm." Geniş göğsünden çıkan bu ses ona hiçbir şey anlatmıyor, düşüncelerini bir korku filmi genç kızı gibi oradan oraya savuruyordu. Kendini duvardan kaldırdı ve onun yanına doğru yürüdü.

Adamın sadece yakınlığı bile teninde hisler uyandırıyor. Adamın baş döndürücü kokusu sis ve kor karışımıydı.

"Peki bu geceyi nasıl idare edeceğiz?"

Kendini toparlayarak, "Şimdi teslim olabilir ve gururunun bir kısmını kurtarabilirsin. Benim serim sadece devam edecek." Bu doğru değildi. İkisi son kez karşı karşıya geldiklerinde, bir savaş lordunun kızını uygunsuz bir talipten korumak için tutulmuştu. O talip de kızı kaçırmaması için Rök'ü tutmuştu.

Tek bir sorun vardı: Güzel kız Rök tarafından çalınmak istenmiş, Poppy'nin korumasından kaçarak doğruca iblisin kollarına atılmıştı.

Kaybettiği maaşı yüzünden öfkelenen Poppy, ikisinin bir ine kapanıp tavşanlar gibi sevişeceklerini düşünmüştü. Oysa Rök, Poppy'ye dönmeden önce kadını arkadaşlarına bırakmıştı. "Lüks restoranları sever misin?" diye sormuştu. Kadın kısmen sırf merakından buluşmayı kabul etmişti.

"Teslim olmak mı?" diye alay etti şimdi. "Oh, Red, sana karşı kaybettiğim kadar kazandım da."

"Oh, oyuncu, endişelenecek bir şey yok. Kaleye girmeden önce çağrılacaksın ve gece benim olacak." Bir duman iblisiyle yatan her kadın onu istediği zaman çağırabilirdi. Yüzyıllar boyunca, bu swimbolardan oluşan bir ordu kurmuştu - İtaat Edilmesi Gereken Kadın'ın bir oyunu - bu yüzden ortadan kaybolmaya meyilliydi.

Poppy'nin onunla randevusu sırasında bir sevgilisi tarafından çağırılmış ve bir daha geri dönmemişti. Bu da en iyisiydi.

Sırıttı. "Kıskanç bir cadıdan daha seksi bir şey var mı? Varsa bile ben düşünemiyorum."

"Ben kıskanç değilim." Kıskanç bir cadı isen elini kaldır. Ben, ben! "Bak, eğer şimdi gidersen, bir sonraki işte yürüyeceğim." "Bunun neresi spor? Ayrıca, sadece ısınlanabilirim

ve buraya dönüp ödülü kendime alacağım."

Eli çantasının içine dalarak sihirli keselerinden birini kaptı. "Dene bakalım iblis. Oh, yap."

Teslim olmak için avuçlarını kaldırdı. "Bu işi ne kadar çok istediğini görürken neden yalvarayım ki?"

"Neden bu kadar çok istiyorsun?" Poppy ve iblis aynı şeyin peşinde olmalıydı. Lanetinin cevabının bu duvarların içinde olduğu söylendiğinde, onu özgür kılacak büyümlü bir tılsım, bir lanet kırıcı hayal etmişti.

Rök'ün ketum bakışı onun cadı müktesebatını canlandırdı. Çenesine vurarak, "Paraya mı ihtiyacınız var?

Zavallı iblis parasını biriktirmiyor mu?" En tehlikeli paralı askerlik işleri en kazançlı olanlarıydı ve onun sanki ölmek istiyormuş ya da büyük bir borcu varmış gibi birbiri ardına ölümcül görevlere imza attığını duymuştu. "Bütün kız arkadaşlarını pahalı restoranlara yemeğe götürmek ceplerini boşaltıyor olmalı."

"Hmm. Bunu yapıyor muyum? Her halükarda çalışmayı seviyorum. Beni genç tutuyor." Otuz yaşından fazla göstermiyordu ama on üç asırlıktı. "İtiraf et: mercilerin eğlencesi var . . ." Sözümlü yarıda kesti, bakışları parlayan hortlaklara doğru kaydı.

Az önceki yağmura rağmen sayıları üçe çıkmıştı; biri daha büyük, ikisi daha küçüktü. Rök bir elini kılıcının üzerine koydu.

Poppy kolay kolay ürkmezdi ama bu üçlüyle ilgili bir şey onu tedirgin etti. Ses tonunu hafif tutarak, "Birkaç hortlaktan mı korktun?" dedi.

"Aklı olan herkes onlardan kaçınır."

Bir çizik ya da ısırık bir ölümsüzü bile ölümsüze dönüştürebilir. "O zaman git."

"Her şey aynıysa, burada kalıyorum."

Hepsi aynı değildi; onu bu kadar kötü incittikten sonra asla olmayacaktı.

Rök ön kapıyı işaret etti. "Ne bekliyorsunuz?"

Sınır büyüü. "Bilmiyor musun?" Araştırmaya olan bağlılığı genellikle onunkiyile yarışırđı.

"Var mı diye kontrol ediyorum." Tembel sırtışı onu daha da şüphelendirdi.

"Her neyse." Ay ışığının mızrakları bulutları delip geçti. Vakit gelmişti. Bu da kale açılmadan önce onu kaybetme şansının olmadığı anlamına geliyordu. Kasları hazırlıkla gerildi ve onun ilgisini bir dokunuş gibi hissetti.

Binadan yayılan mistik bir enerji dalgası üzerlerine doğru geliyordu. Büyü karanlıktı ve tadı acıydı. Bu kaleyle başa çıkmaya hazır mıyım? Gözlerini kapıya dikti. Bir daha hiç çıkabilecek miyim?

Belki de biraz daha beklemeli ve hazırlanmalıydı. Meclisindeki herkes onun bir büyücü olduğunu düşünse de (en çok o büyü keselerinde şansı vardı), doğuştan gelen bir kast gücü göstermemişti. Ve bu gece, bir avuç kese ve etkinleştirilmiş bir lanetten başka hiçbir şeyi yoktu.

Ergo: eyerleyin!

Çok aptalca. Yine de bir sonraki giriş fırsatı -başka bir Cadılar Bayramı dolunayında- on dokuz yıl boyunca olmayacaktı. O zamana kadar laneti onu delirtecekti.

Kapı bir tıslamayla açıldığında omuzlarını dikleştirdi ve ilerlemeye başladı. İşte her şey başlıyor.

..

Rök, "Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun," diye mırıldandı.

"Yüzmenin tek yolu." İçeride, eski gaz lambaları yanıp sönene kadar -şeytani bir gece görüşü yoktu- kasvete karşı gözlerini kırıştırdı. Toz kaplı aplikleri fuayeyi sert bir ışığa boyuyordu.

"Burada kimse yaşamıyor, değil mi?" Rök onun peşinden içeri girdi. "Peki gaz faturasını kim ödüyor?"

"Artık büyüden güç alıyor." Tıpkı sınır gibi.

Böylesine büyük bir alan için hava bayattı. Örümcek ağları zemini ve duvarları kaplamıştı ama eski görünüyorlardı.

Rök onun adımlarını gölgelediğinde Poppy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Onunla burada kapana kısılmış bir gece geçirmek istemiyordu ama bir keseyi feda etmeye hazır olmadığı sürece kalmasına engel olamazdı.

Onu içinde kaybetmek zorunda kalacaktı. Poppy mistik olarak hassastı; o değildi. Ödülü ondan çok daha önce ortaya çıkarabilirdi.

"Evde kimse var mı?" diye seslendi yankılanan genişliğe doğru. "Merhaba? Kimse var mı?"

Kapı arkalarından çarparak kapandı. O ve Rök dönüp baktılar. Basınçtan çıkan tıslama sesi kalenin görüntüsünden daha uğursuzdu.

Poppy buranın cehennem vaat ettiğini hissediyordu ve bunu almaya gelmişti.

İKİ



Rök'ün sırtında bir ürperti belirdi. Havayı içine çekti; kan ve ölüm kalıntıları onu karşıladı.

Poppy de kendisi gibi zorlu bir paralı askerdi ama ikisinin de boylarından büyük işlere kalkıştıklarından şüpheleniyordu. En iyisi onu güvenli bir yere ışınlamak ve iki yıl önce bıraktıkları yerden devam etmeye ikna etmektir. Onun kolunu kavradı. "Gidiyoruz." Kız itiraz edemedi onu ışınladı.

Sonra şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Hareket etmemişlerdi. Tekrar denedi. Hiçbir şey yoktu.

"Seni pislik!" Adamın elinden kurtuldu. "Beni takip mi edecektin? Oh, başladı."

Tozlu fuaye boyunca ışınlanmaya konsantre oldu. Başarısız oldu. Dumana dönüşmeye çalıştı. Derisinin üzerinde sadece işe yaramaz bir pus oluştu. O lanet olası bir duman iblisiydi; yavru boynuzları ilk tüylerini döktüğünden beri dumana dönüşebiliyordu.

Cadı gözlerini dikmiş bakarken, aceleyle ön kapıya gitti. Açamadı. Tahtayı tekmeledi ve çerçeveyi tırmaladı ama bir çizik bile bırakmadı. En yakın pencereye doğru yürüdü ve çizmesini cama fırlattı; geriye doğru savruldu. "Bu da ne böyle?"

"Sınır büyüsü içeriden de çalışıyor." Eğlenen tonu biraz sertleşti. "Yarına kadar açılmayacak."

sabah."

İnançsızlık. "Kapana kısıldık." Işınlanan iblisler tuzağa düşmezdi. "Neden bu duvarların içinde iz bırakamıyorum ya da dumana dönüşemiyorum?"

"Bilmiyorum. Keselerimde herhangi bir sorun hissetmiyorum. Türe özgü bir güç sönümleyici olmalı. Belki de kalenin sahibi duman iblislerinden nefret ediyordu?"

"Ne sahibi?"

"Uzun zaman önce ölmüş bir büyücü. Gerçekten hiç araştırma yapmadın mı?"

Bunu elinin tersiyle itip cep telefonunu kontrol etti. "Çekmiyor mu? Burası bir Wiccan LoreLine!" Medeniyetten uzak olmasına rağmen hâlâ çekiyor olmalıydı. Telefonu tekrar cebine soktu. "Peki ya seninki?"

"Bir tane getirmedim. Yardıma ihtiyacım olsa bile kimse girişi geçemez."

"Bu senin için sorun değil mi?"

"Ne diyebilirim ki? Ucuz heyecanları severim."

Sözleri onun dikkatini dağıttı. Ah, cadı, hayal edebileceğin en ucuz, en pis heyecanları sağlayabilirim. .

..

Hayır! Kafanı oyuna ver, Rök. "Buradan çıkmak için büyülerinden birini kullan." İşi için her zaman bir tane bulundururdu.

Alaycı bir kahkaha. "Rakibim korktuğu için pes etmeyeceğim."

"Ben senin düşmanın değilim." Bir elini ensesinde gezdirdi. "Bu kaleyle ilgili her şey yanlış. Duyularının bir kayanındaki gibi olduğunu biliyorum ama buranın ne kadar yanlış olduğunu hissetmelisin."

Onun siyah pençelerine hiç benzemeyen pembe bir tırnağıyla çenesine vurdu. "Bir büyücünün kuşatılmış kalesi mi? Önceki keşif gezisinin başarısız olduğu bir yer mi? Kaldırım çekiciliği için birkaç hortlakla birlikte mi? Hayır, harika hissettiriyor."

Onun alaycılığını görmezden geldi. "Yüzeye çıkmadılar mı?" Kızın sırtışı neşeliydi. "Bir tane bile kaşif yok."

"Bu görevden vazgeçmeniz için ne kadar gerekiyor?"

Onun bariz tedirginliğini okudu ve bir kahkaha daha attı.
"Sorun nedir? Hiç görev hıçkırığı yaşamadın mı?" O

dönüp vestiyeri kontrol etti -boştu- ve ardından fuayenin çevresindeki heykelcikleri inceledi. "Bir geçit açmak istesem bile, ki istemiyorum, bu beni sadece kalenin başka bir bölümüne götürür."

"O zaman buradan nasıl çıkacağız?"

Kadın ona acımış olmalı ki, "Efsaneye göre, ay battığında kapı kısa bir süreliğine yeniden açılacak," diye cevap verdi.

Dolunayın batışı gün doğumuna denk geliyordu. Şafağa hiç bu kadar hazır olmuş muydu? "Ne kadar kısa bir aralık?"

"Bir kuzgun göletin yanındaki ladin ağacından dört kez ötecek." "Dört çağrı. Bir kuzgunun." Rök daha önce de yarım yamalak şeyler duymuştu.

Lore'da. Aynı zamanda, ölümsüzlerin dünyasında pek bir şey rastgele değildi. Rastlantı genellikle henüz bir düzen keşfedemediği anlamına gelirdi. Peki bu kale neden bu kadar kesin koşullar altında açılmıştı? "Peki ya büyük açılışı kaçıırırsak?"

"Bir sonraki Cadılar Bayramı dolunayına kadar burada mahsur kalacağız."

Çenesi gevşedi. "Bu sadece yirmi yılda bir falan olur."

"Evet."

Büyü ışıklara güç veriyor olabilirdi ama bu içeride onlarca yıllık yiyecek ve su bulacakları anlamına gelmiyordu. Genelde bir ölümsüzü sadece ateş ya da kafasının kesilmesi öldürebilirdi ama bazı Lorealılar daha azı yüzünden ölmüştü. Sadece yüz yıllık bir cadı açlıktan ölebilir miydi? "Bana büyücüden bahset. Burayı neden inşa etti?" Rök ve Poppy bu gece neyle karşılaşacaktı?

"Ailesi için bir ev olması gerekiyordu ama bir asır önce öldüler." Bir kanepeyi gizleyen toz örtüsünün altına baktı. Ne arıyordu acaba? "Büyücü birkaç on yıl önce onu tekmeleyene kadar kendini içeriye kapattı. Bazıları aklını kaçırdığını ve iyi bir şey yapmadığını söylerken, diğerleri bu kalenin onun bubi tuzaklı mezarı olduğunu söylüyor."

"Neden buraya desteksiz geldin? Kız kardeşlerin seni yalnız göndermezdi." Bunu biliyordu, daha önce en büyük Dyer kardeşle karşılaşmıştı. Lea. Korkunç bir yaratıktı.

Ancak beş kız kardeşin hepsi de kendi tarzlarında korkunçtu ve her birinin farklı bir cadı kastı gücüne sahip olduğu söyleniyordu.

Lea'nın ona verdiği öğüt hâlâ kulağında çınliyordu. Bunu asla unutmayacaktı çünkü her gün tekrarlıyordu. . . .

Poppy omuz silkti. "Biliyorsun, işlerde tek başıma çalışıyorum."

"Ve nedenini hep merak etmişimdir." Rök son zamanlarda tek başına bir dizi görev üstlenmişti ama bir ortağın ya da mürettebatın yoldaşlığını tercih ediyordu.

"Kız kardeşlerimin her birinin adını bir bitkiden aldığını biliyor muydunuz?"

O yaptı. Zakkum veya Yaprak, Adaçayı, Yonca ve Güzelavrat Otu. Bitki uzmanları ve karışımclar, bitkileri altıgen keselerde kullanırlardı.

Ne tuhaf, Poppy'yi yemeğe götürdüğünde, kız az pişmiş biftek istemişti. "Evet, ne olmuş?"

"Bu yüzden, en iyi güneşte kendi yerimde büyürüm."

Nasıl bu kadar kibirli olabilirdi? Hiçbir iş onun hayatına değmezdi. "Şimdi karanlık bir kalede ölmek üzere olabilirsin. Bitkiler bunu da yapar."

Ona göz kırptı.

Sinir bozucu cadı! "En azından portalını kullanmayı dene. Zamanına değmesini sağlayacağım-"

Başka bir şey söylemeden fuayeyi geçip kalenin derinliklerine doğru ilerlemeye başladı. Topuklu ayakkabıları taşa çarpıyor, kot pantolonu biçimli kalçalarının arasında sürtünüyordu.

Kalbini durduran saniyeler boyunca onun seksi adımlarını izledi. En azından ışınlanmacının klostrofobisinin bir kısmını hafifletmişti. Eğer biriyle kapana kısılmak zorunda kalsaydı, Poppy'yi seçerdi.

Ne kadar uygun bir isim.

Güzel çiçek. Yıkıcı ilaç.

Onunla işlerde ilk karşılaştığında, topuz yapılmış parlak saçları ve kullanışlı iş kıyafetleriyle bakılacak özel bir şey olduğunu düşünmemiştir. Güzel yüz hatları ve yeni bir yaprağın renginde gözleri vardı, ama onu ikiye katlayacak hiçbir şey yoktu.

Yine de onun kokusu. Bu onu ilk kez kızıyan bir geyik kadar azdırmıştı.

Karışım terimleriyle, kokusu üç parça canlılık ve bir parça dumanlı haşhaş çiçeği ve biraz da kadınsı uyarılmaydı. Başka bir deyişle: duman-iblis nirvanası. Tabii ki Rök ona çıkma teklif etmişti.

Randevuları için saçlarını açtığında ve kalp şeklindeki yüzünü çerçeveleyen tüm o muhteşem bukleleri gördüğünde, mest olmuştu.

Beyaz dişlerinin ortasındaki küçük boşluk mu? Çok güzeldi. En iyi baştan çıkarma replikleriyle alay ederken yeşil gözlerindeki parıltı? Onu sertleştirdi. Yağmurda ıslanmış bir elbisenin içindeki kıvrımlarını görmek? Aşağıdaki tanrılar bu şeytana merhamet etsin.

Yine de küçük bir pürüzden sonra randevularını iptal etmişti. Sonunda başka bir randevuyu kabul ettiğinde, kaprisli cadı onu ekmiş ve numarasını engellemiştir!

Ondan etkilenmişti -kim etkilenmezdi ki? - ama bu onu daha fazlası için geri getirmeye yetmemiştir. Aslında, iki yıl boyunca ondan kaçmış, bu sürenin yarısında başka biriyle çıkmıştı.

Bir süre daha onu izledi -bu iblisin üzerindeki merhamet- sonra yetişmek için iz sürdü.

Ve hiçbir yere gitmedi. Buna alışmak biraz zaman alacaktı. "Tehlikeye doğru mu gidiyorsun?" diye sordu koşarak onun yanına giderken. "Maaşın astronomik olmalı."

Arkasında rahatsız örümcek ağları bırakarak büyük bir merdivene doğru yürüdü. "Çok motive oldum. Müşteriniz size iyi ödeme yapıyor mu?"

Onu bir müşterisi olduğuna inandırmıştı; oysa müşterisi yoktu. "Hiç düşük maaşlı bir işi kabul eder miyim?" Yalan değil. "Yine de senin gibi bir casusluk ustası araştırma yapmadı mı?" Başını salladı ve uzun bir bukle topuzundan kaçtı, rengi keskinleşti deri ceketine karşı.

"Fırsat bulamadım." Eski ortağı Kral Yaratan Cadeon, Rök'ü genellikle yaptığı araştırma miktarı konusunda eleştirirdi. Bu geceki hazırlık? Birkaç iblis birası ve bilinmeyene doğru kör bir sıçrayış. "Bunun bir son dakika fırsatı olduğunu söyleyebilirsin. Burada lezzetli bir şey olduğunu duydum ve üzerine atlamak istedim."

Gıdıklanmış görünerek, "Dökül" dedi.

"En kısa zamanda," diye karşılık verdi, yaptıklarını nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Erol'un barındaydım, içim içimi yiyor, ne kadar bencil bir hıyar olabileceğimi düşünüyordum-

Yukarıdaki katlardan gelen sıçrama sesleri dikkatini çekti. "Kalenin öcülerile ilgili istihbarat nedir? Yukarıda koboldlar olabilir." Bu gnome canavarlar, şüphelenmeyen Loreanları alt etmek için sürüler halinde çalışırdı.

"Eminim sadece farelerdir."

Boynuzlarının hepsi seğirdi. Yalan söylüyor. Yıllar içinde onun çok kötü bir yalancı olduğunu keşfetmişti. Ama neden yalan söylesin ki? Yaklaşan tehlikeyi sezmişti.

İyi oldu. Bunu memnuniyetle karşıladı, kendini daha rahat hissetti. Yine de tedirgin görünüyordu. "Hiç görev hıçkırığı yaşamadın mı Red?"

Omuzlarını dikleştirerek devam etti. "Sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma gideceğim."

Neden onun etrafında olmamayı bu kadar kolay buluyordu? Dünyanın dört bir yanındaki kadınlar onun ilgisini çekmek için çırpınırdı -gecede on kez çağrılabilirdi- ama Poppy Dyer öyle değildi. "Birlikte de çalışabiliriz. Birlikte çalışırsak, gücü ben alırım ve ödülü sana veririm."

"Nüfuzu ve ödülü alıp taşaklarına hızlı bir tekme atmama ne dersin?"

Kadının tavrı güçlü bir afrodisyak gibi başını döndürdü. "Esprilerini özlemişim, cadı."

Merdivenlere henüz varmışlardı ki, koboldlarla dolu bir eğlence kulübündeymiş gibi sesler yoğunlaştı. Merdivenlerden saptı ve başka bir koridora yöneldi.

O da takip etti. "Yukarıda ne olduğunu merak etmiyor musun?" Başını salladı, topuzu daha da gevşedi.

O ipeksi yeleyi serbest bırakmak ve parmaklarını onun arasından geçirmek için neler vermezdi. "Nereye gidiyorsun?"

"Sanırım bodrum bu tarafta. Bu kaleyi aşağıdan yukarıya doğru keşfetmeyi planlıyorum." Tam bir espri yapmak için dudaklarını aralamıştı ki, kadın omzunun üzerinden onu işaret ederek, "Yapma," dedi.

Sıçrama sesi aniden sanki altlarındaki kattan geliyormuş gibi duyuldu.

"Bir daha düşündüm de ..." Başka bir koridora geri döndü. "Araştırmama buradan başlayacağım."

"Beladan kaçyorsun! Daha önce hiç çekingen olmamıştın." Cadı genellikle mücadeleye ilk giren olurdu. "Belki de numara çantan olması gerektiği kadar dolu değildir." Geçmişteki işlere, keselerle dolu o çantayla gelmişti. Bu gece yarı yolda mı kalmıştı?

"Her zamanki gibi tamamen hazırım." Her zamanki özgüveniyle çantasını okşadı. Yine de yalan söylediğini hissetti. "Sadece içgüdülerimi takip ediyorum. Kaybolmaktan çekinmeyin. Sizinle ön girişte buluşacağım" - spor saatine baktı- "sekiz saat içinde. Ödülü alan ben olacağım." Bununla birlikte, bir çift kapıya yöneldi.

Kaybol, demişti. Tanrılar aşağıda, denedi.

İzlanda'daki gözlerden uzak kulübesini hayal etti. Kaç gece ateşin önünde volta atmıştı? Zeminde iki delik açmaya yetecek kadar! Hayal kırıklığıyla ağrıyan boynuzlarına vurduğu zaman ahşap duvarlarda daha fazla delik açılmıştı.

Aklında hep şu soru vardı: Ben iyi bir erkek miyim?

Haince işler ayarlamıştı ama çok fazla iş vardı. Cade ve eşi Holly onu evlerine davet etseler de Rök çok fazla rahatsız etmek istemiyordu. Eninde sonunda içindeki karmaşa onu Erol'un evine götürecekti ama Lorean kalabalığının içinde bile Rök kendini yalnız hissediyordu.

Mırıldandığı bir lanetle Poppy'nin peşinden kapılardan geçerek, gaz lambalarıyla seyrek olarak aydınlatılmış geniş bir mutfağa girdi. Bir zamanlar burada çok sayıda Lorean için yemek hazırlayan bir aşçı ekibi olmalıydı.

Poppy'nin imrenen bakışları etrafı taradı, sanki tencere raflarından sarkan örümcek ağlarının ve tezgahdaki kireçli fare pisliklerinin ötesini görebiliyordu.

"Wiccan zihninin iç işleyişini asla anlayamayacağım. Bu mutfağa sanki taşınmaya hazırmışsın gibi bakıyorsun."

Omuz silk. "Ben büyük severim." Tam şaka yapmak için ağzını açmıştı ki kadın "Yapma" diye uyardı.

Onun softball atışını imalı tribünlere çarpmaktan kaçındı. "Yeterince adil. Neden büyük mutfakları seviyorsun?"

Sanki kelimeler içinden çekilip alınmış gibi, "Kız kardeşlerim ve ben eski bir Viktorya dönemi malikanesinde yaşıyoruz" dedi. Biliyorum. Ben de yaşadım. "Ve mutfağımız çok büyük değil. Yemek yapmak için yeterli yerimiz yok. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu, bu yüzden istediğimiz kadar yemek yapamıyoruz."

"Siz Louisiana cadılarının hepinizin cadılar meclisinin ortasında yaşamak istediğinizi sanıyordum." Cadılar Meclisi'nin bu diyarda yeni açılan merkezi Andoain, New Orleans'ın dışında bulunuyordu.

"Andoain cadıları biraz ..."

"Aşırı hizmet?" Cadılar meclisi, slasher filmlerindeki parti düşkünü kız öğrenci yurdu gibiydi. Ama bu kızlar da karşılık veriyordu. Sihirle.

"Genç diyecektim ama gözleminiz doğru. Annem ve babam bir süreliğine diyardan ayrıldığında, kız kardeşlerim ve ben onların evinde kalmak için oy kullandık."

Ailesi mükemmel bir mistik ortak yaşam içinde yaşayan nadir cadı/savaşçı süper güç çiftlerinden biriydi. Onların okültizmin sıkı uygulayıcıları, öğretmenleri olduklarını duymuştu. Kızlarının hepsi ölümsüzlüğe ulaştıktan sonra, çift Akelarre'nin Wiccae boyutuna geri dönmüş ve yaklaşan Katılım için derin büyücülüklerini geliştirmişlerdi.

Bu seferki, geçmişteki Katılımlardan farklı bir şekilde şekilleniyordu. Lorealılar, amansız çatışmalar yerine, bu diyardaki grupların ittifakı ile esrarengiz Møriør arasında büyük bir savaştan korkuyorlardı. . .

Poppy dolapların bazılarını kontrol ettiğinde Rök, "Burada yiyecek kııntısı kokusu almıyorum," dedi. Fayans döşeli zeminde birkaç çürümüş sıçan vardı, bu da yiyecek bulunmadığını ve kapalı kalenin bir kemirgenin bile kaçmasını engellediğini doğruluyordu. "Çantanda hiç bitmeyen bir enerji çubuğu olduğunu sanmıyorum?"

"Hayır. Bir termos çay ve bir muffin."

"Bu bizi bir sonraki Cadılar Bayramı dolunayına kadar idare eder."

Gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Biz mi?"

Mutfağın köşelerinden sıçrama sesleri geliyordu. "Yalnız değiliz." Kılıcını serbest bıraktı ve havayı kokladı, beklenmedik bir şey algıladı: pullar.

Gölgelerde beliren kırmızı gözler, pullu yeşil derili, küçük, çıldırmış yaratıklardan oluşan bir lejyon olmalı. "Bunlar ..." Bu tür yaratıkları daha önce nerede gördüğünü hatırlayarak kaşlarını çattı. "... gremlinler mi?" Poppy'ye döndü ve yüzündeki ifadeyi okudu: hiç şaşırmamıştı. "Burada olacaklarını biliyor muydun?"

"Onları görmezden gel." Mutfak kapısına doğru yöneldi. Bir düzine daha onun yolunu kesti.

"Arkamda kal." Kılıcını kaldırarak kızın önünde hızla ilerledi ve onu takip edemediği için lanet okudu. "Bu nasıl mümkün olabilir? Lore'da böyle bir şey yok." İnsanların zihinleri dışında hiç var olmamışlardı.

"Onları görmezden gelmeni söyledim." Onunla yüzleşmek için yan döndü. "Sana zarar veremezler. Onlar sadece yanılsama."

İrisleri güneş çarpmış lavanta gibi mora dönmüştü. "Gözlerin parlıyor." Gözleri kısıldı. Bir cadının gözleri duygulardan olduğu kadar güçten de parlayabilirdi. "Bunları sen mi yapıyorsun?"

"İstem dışı, tamam mı?"

Yeteneği ona Sorceri İllüzyonlar Kraliçesi Sabine'i hatırlattı. Sabine, yaşayan herkesten daha iyi görüntüler ve sesler yaratabildiği için kraliçe olarak kabul ediliyordu. Ancak başkaları da aynı yetenekle uğraşabilirdi. "Bunların sadece yanılsama olduğunu nereden biliyorsun?" Gremlinler tezgâha tırmanıp saldırmak için pozisyon aldılar. "Kokularını alabiliyorum."

Poppy salyalarını akıtan yaratık yığınının doğru yürüdü. "Bak." Daha büyük bir tanesine doğru uzandı. "Bana zarar veremez."

O şey hırslayarak dişleriyle dolu ağzını açtı. Sonra yüzüne doğru sıçradı.

ÜÇ



Poppy tepki vermemek için kendini eğitmişti. "Bu sadece bir illü-" Rök uzun kılıcını savurarak onun önüne atladı.

Slash. Gerçek bir gremlini ikiye ayırdı!

Şok için zaman yoktu; kalan yaratıklar tezgahtan fırlayarak saldırdı.

Rök onların arasından geçip gitti. "İllüzyon, ha? Kılıcımı kolayca ıslatıyorlar." Yeşil kan onu kapladı.

Çantasından bir kese kaptı. Savaş büyüsü Hekate'nin tanrısallığının bir darbesi gibi içinden geçerken avucunun içinde parçalandı. Ellerinden mor ışık parlıyordu. Daha fazla gremlin ona doğru atıldığında, avuçlarından ışınlar çıkardı. Yaratıklar patladı, sürünge vücut parçaları duvarları boyadı. "Bu hiç olmamıştı!"

"Burada ne haltlar dönüyor?" Rök, diş dolu kafaları yuvarladı.

Bıçağının erişebileceği mesafeyi geçenleri seçti. "Sanırım biri beni lanetledi, sahip olabileceğim tüm büyü potansiyelini bana karşı çevirdi ve beni yanılsamaları körüklemeye zorladı. Belki de haydut bir büyücüydü. Ya da rakip bir merk hain bir cadı kiraladı. Eğer daha önce tanışsaydık, senden şüphelenebilirdim!"

Kaşlarını çattı. "Ne zaman başladı?" Kılıcını savurdu.

Işınları patladı. "Yıllar önce. Göz ucuyla bir şeylerin ters gittiğini fark ederdim ama sadece Cadılar Bayramı gecesi." O solunu savunurken, sağından daha fazlası saldırdı. Onları tavana doğru patlattı. "Hayal gördüğümü sanıyordum. Sonra her yıl daha da kötüleştiler. Ama daha önce hiç bedenlenmemişlerdi!"

"O zaman ne oluyor?"

Rök'ün yanında dövüşürken farklı açıklamaları gözden geçirdi ve en olası olanında karar kıldı: "Belki de burası laneti yoğunlaştırıyordur." Büyüyle dolu bir büyücü kalesi mi? Bunu görebiliyordu.

Eğer kale şafağa kadar açılmazsa ve bu da onun illüzyonlarını fiziksel tezahürlere dönüştürüyorsa, o zaman başı dertteydi. Daha fazlasını beklemek için her türlü nedeni vardı ve bunlar sadece daha ölümcül olacaktı.

"Biraz rastgele, değil mi?" Rök tecrübeli bir savaşçının rahatlığıyla hareket ediyor, tüm cömert kasları düşmanını katletmek için birlikte çalışıyordu. "Gremlinler mi?"

Bir çift saksı rafından atladı ve kafasına inmeye yöneldi. Onları yok etti, sonra da "Sadece gremlinler değil" diye itiraf etti.

"Başka ne var?" Pullu bir kebab gibi üç tanesini şişledi.

İsteksizce, "Cadılar Bayramı'nda ölümlülere musallat olan her şey. Korkunç kötüler ve canavarlar." Rök'ün bu konuda çok bilgili olduğunu biliyordu. "Zaman içinde değişirler. Ben onlara ziyaretçilerim diyorum." İnsanların kâbusları ne zaman güncellenirse, ziyaretçiler de o zaman değişirdi. "Son birkaç yılda bıçaklı bir oyuncak bebek gördüm. Katil bir palyaço. Bazen uzaylılar ve ...

." En sorunlu olanı söylemek istemediği için tereddüt etti.

Rök bıçağındaki cin kebabını fırlattı. "Ve?"

"The . . . Başsız Süvari. Ya da en azından insanların son versiyonu." Metodik kılıç ustası ve kırmızı gözlü atıyla en son karşılaştığında, Hecate'e onun gerçek olmadığına şükretmişti. Bu gece olacak mıydı?

"Kafa avlayan ve öldürülemeyen versiyonu mu diyorsun? Harika."

"Bunu kontrol edemiyorum! Denemediğimi mi sanıyorsun? Bana musallat oldular!" Uyandığında yatağının üzerinde jiletli eldiveniyle bir manyak belirliyordu. Palalı kamp katili onu ilk olarak banyoda karşılamıştı; Cadılar Bayramı'nda gün batımından sonra aldığı son duştu bu.

Yaklaşan ziyaretten korktuğu için Cadılar Evi'nin lideri Mariketa'dan yardım istemişti. Daha bir hafta önce, genç cadı ona lanetinin cevabını bu kalede bulacağını söylemişti. Poppy lanetin burada kırılacağına inanmıştı, geliştirilmeyeceğine!

"Ne istiyorlar?" Rök'ün kılıcı hiç yavaşlamadı.

"Onları gören herkesi dehşete düşürdüler." Zavallı kız kardeşleri gibi. Poppy ailesine işlerin ne kadar kötüye gittiğini söylememiş, onları eğitimlerinden alıkoymak istememişti. "Artık ziyaretçiler bedenlendiğine göre, sanırım onlar için oyunun adı anlamsızca öldürmek."

"Seni öldürmek mi? Onları besliyorsun. Mantık bunun neresinde?"

"Gremlinler: Mantık ustaları." Bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı ve tekrar ateş etti. "Bir mola vermeme ve onlara motivasyonlarını sormamı ister misin?"

"Bunun bir lanet olduğundan emin misin? Belki de kendi gücünüz çılgına dönmüştür."

"Bir cadının gücü ona nadiren zarar verir ve zamanla daha fazla kontrol sahibi olur, daha az değil. Ama yine de şimdiye kadar bunun bir lanet olduğuna tam olarak ikna olmamıştım."

"Neden şimdi?"

İki gremlin yerde bacaklarına doğru tırmanarak bir patlama sesi çıkardı. "Çünkü beni öldürmeye çalışıyorlar."

"O zaman neden lanet olası Cadılar Bayramı'nda bir işi kabul ettin?" "Şato sadece bu gece açılacak!"

Rök bir çiftin daha kafasını keserken, "Wiccanlar, dostum," diye mırıldandı.

Salyalarını akıtan üçlüye ateş etti ve onları mikrodalgadaki et sosu gibi patlattı. İblis ona kısa bir onay bakışı attı. Sadece dört kişi kalmıştı ama ödünç aldığı büyü azalıyordu.

Rök kılıcını ustaca savurarak dördünü de yere serdi. Bir sıra kafa uçu ve yere çarparak yuvarlandı.

Seğiren bedenleri tararken göğsü kabardı. "Bu sikiklerden daha fazlasını beklemeli miyiz?"

"Hiç sanmıyorum."

Kanla kaplı kılıcını indirdi.

"Ama başka ziyaretçiler de gelecek," diye ekledi. Acı bir kahkaha. "Elbette gelecekler."

Avuçlarındaki ışık püskürdü. Büyülerini ve ziyaretçileri beslemek her zaman büyüsunü tüketiyordu, lanetin amacı da bu olmalıydı.

Rök kaşlarını çatarak onun bakışlarını karşıladı. "Gözlerin şimdilik normale döndü."

Onun sıkıntılı ifadesinde bir endişe sezmiş miydi? Kendisi için değil ama onun için? Birbirlerine bakarlarken, gömülü kalması en iyisi olan duygular yüzeye çıktı. Boynunu ovuşturdu, sanki ziyaretçilerden bile daha tehlikeli bir şeyin eşiğindeymiş gibi hissediyordu. . . .

Rök ona doğru döndü ve gergin anı sona erdirdi. Kılıcını tozlu bir bulaşık havlusuna sildi ve kınına soktu. Bu katillerin kaynağı Poppy olduğuna göre, en güvenli seçeneği onu geride bırakıp işine devam etmekte.

Her zamanki gibi, tek kelime etmeden onu terk etti. İşte gidiyor, ilk sorun işaretinde buradan gidiyor.

Arkasından kapanan kapılara baktı. Ondan uzaklaşmak istemişti, değil mi? Bütün bir gece boyunca zoraki yakınlık dayanılmaz olurdu.

Peki bu keder niye? Bir görevdeydi, başka bir talihsiz randevuda değil. Onun tarafından Lore'un en pahalı restoranında mahsur bırakılmak ne büyük bir saçmalıktı.

* * *

İki yıl önce New
Orleans

"Ellen Ripley fırında," dedi Poppy Rök'e, Sylvan'dan ithal edilen şahane şarabın, Sargasoe'dan gelen istiridyelerin tadını çıkarırken ve korku filmlerindeki en iyi karakter fedakârlıkları üzerine tartışırken.

Başka bir deyişle, mükemmel bir randevu.

"Ripley? Aynı fikirde değiliz Red." Şarap kadehinin üzerinden sırtarak seksapel yayıyordu. Ismarlama takım elbisesinin içinde o kadar çökmüş görünüyordu ki, sağlık uyarısıyla birlikte gelmesi gerekirdi. "Bence en iyi fedakârlıklar, karakterin kurtarılabileceğine dair hâlâ biraz umut olduğunda ortaya çıkıyor. Ripley'e uzaylı yerleştirildiğinde, tüm umutlar kaybolmuştu. Bu olay örgüsünü en havalı şekilde mantıksal sonucuna götürdü."

Uzaylı ilmini biliyordu! Newt adında siyah bir kedinin gururlu ortak sahibi olarak Poppy etkilenmişti. Rök'ün tüm dikkatini üzerinde toplayarak sandalyesinde öne doğru eğildi, çenesini elinin üzerine dayadı, gözlerinde kalpler vardı. Yemek yiyen diğer konuklar, Rök ile aralarında kıvılcımlanan kimyayı hissetmiş olmalı ki, onlara bakmaya devam ediyorlardı.

Bu gece bilmem kaçınıcı kez, "Ya ben onun eşiysem?" diye düşündü. Bunun farkında bile olmayabilir. Yoksa o da aynı bağı mı hissediyordu?

Benzer ilgi alanlarını paylaşmışlar, merc ipuçları ve film ıvır zıvırlarını değiş tokuş etmişlerdi. Onun şakalarına gülmüş ve ondan gerçekten hoşlanmış gibi görünmüştü. Ve cazibe ... Birbirlerine saldırmadan önce restoranın ön merdivenlerine bile varmamışlardı. Otoparkta çekilen bir selfie hayatının en güzel öpücüğüne dönüşmüştü ve bu sadece onun daha fazlası için iştahını kabartmıştı.

Gece için hazırlanırken kız kardeşleri odasında toplanmış ve onu Lore'un en kötü şöhretli oyuncularından biriyle çıkmaması konusunda uyarmışlardı. Lea şöyle demişti: "Bize yuva kurmak istediğini söylemiştin, değil mi? Kaderinde bir büyücü olduğunu biliyorsun. Bir iblis seni büyüden koruyamaz ama bir büyücü koruyabilir. Bir Wiccan dostun lanetini yenmene bile yardım edebilir."

Bu iyi bir noktaydı. Ebeveynleri cadıların ve büyücülerin birbirlerinin yeteneklerini nasıl artırabileceklerinin bir örneğiydi. Herhangi bir Wiccan hesaplamasında, daha fazla büyü her zaman daha az büyüden daha iyiydi. Poppy herkesi "Bu sadece sıradan bir randevu," diye temin etmişti.

Dört kız kardeş, yemek sona ermeden önce Rök'ün sevgililerinden birinin ona selam vereceğine dair bahse girdikten sonra, Sage düşüncelerini özetlemişti: "İblisler boğalar gibidir: boynuzludurlar ve herhangi bir kırmızı pelerini kovalamak için can atarlar."

Ha! Ne kadar da yanılmışlar. Ben herhangi bir kırmızı pelerin değilim.

Ve bu sadece sıradan bir randevu değildi; burada bir şeyler oluyordu.

Konuşmaya devam eden Poppy, "Bishop II'nin uzaylıyı Ripley'den çıkarma teklifi gerçek olabilirdi. Yine de karakterinin içindeki uzaylının yaşayabileceğini kabul edeceğini hiç sanmıyorum."

"Aynen öyle." Rök'ün gözlerindeki parıltı övüldüğünü hissetmesine neden oldu. "Tıpkı The Exorcist filminde pencereden atlayan rahip gibi. İblisin hayatta kalabileceği fikriyle yaşayamadı, bu arada bu biraz canını yaktı."

Onun mağdur bakışına kıkırdadı. "Peki, en iyi karakter fedakarlığın nedir?"

Bir an düşündü. "Sessiz Bir Yer'deki baba. Ölmeden önce şansı sıfırdan daha iyiydi ama sevgili çocuklarını kurtarmak için her şeyi yapardı."

"Bağırıp canavarı onlardan uzaklaştırır mıydın?"

Rök onun bakışlarını tuttu. "Bir şeyi sevdiğinizde onu korursunuz."

Yutkundu, bu iblise o kadar kapılmıştı ki onun içinde boğulabilirdi.

Dikkatli olun, sadece parmağınızı daldırın.

Tecrübe çığlık attı, daha derine inmeyin.

Arzu fısıldadı: "Başını kaldır ve su sıçrat.

Rök masanın öbür ucuna uzanıp onun elini tuttu ve dudaklarını bileğindeki nabız noktasına bastırmak için eğildi.

"Oyuncu," diye mırıldandı. "Hamlelerini biliyorsun, değil mi?"

Onun tenine karşı sırttı. "Ve sen bana sürekli onları söylüyorsun. . . ." Sözüünü yarıda kesti, vücudu bulanıklaşmaya başlamıştı. "Poppy-"

Elini havada ve karşısındaki sandalyeyi boş bırakarak ortadan kaybolurken adı bir süre yankılandı.

Kendini toparlayarak doğruldu. Hemen dönecekti; sadece çağırıcıya bir randevusu olduğunu söylemesi gerekiyordu. Rök onun bazen ortadan kaybolduğu konusunda onu uyarmıştı.

Yine de bu çağrıya cevap verdiğinde ne bulacağını merak ediyordu. Sancılar içinde çıplak bir baştan çıkarıcı mı? Bir oyuncu direnir miydi?

Kendine daha pahalı bir şarap koyan Poppy onu bekledi.
Bekledi.

Bekledi.

Hayal gücü çılgına döndü. Bir kadeh daha içti ve diğer kadın müşterilerin üzüntü dolu bakışlarıyla karşılaştı.

Aradan bir saat geçtikten sonra Poppy sonunda Rök'ün başka biriyle yattığını kabul etti.

soğutulmuş ve şarap şişesi boşaltılmış.

Gerçekten de iblisle arasında özel bir şey olduğunu mu düşünmüştü? Bu lüks yerde herkesin önünde aşağılanması, özel aşağılanmasına dokunmamıştı. Kız kardeşleri haklıydı. Rök gibi erkekler için bir kadın da diğeri kadar iyiydi.

Gözleri sulandıran hesap yaraya tuz basmıştı. Poppy şaşkın bir şekilde restorandan çıkıp o unutulmaz otoparka doğru ilerlerken, keder ve öfkenin karışımını hissetti. Öfke. Rök onu öfkelenlendirmişti.

Aptalca bir şekilde onun kendisi için doğru kişi olduğuna inanmıştı. Bir tane.

Ne yazık ki, onu başka bir şey olarak görüyordu.

Birçoğundan biri.

DÖRT



Rök omzunun üzerinden baktı, peşinde minnettar bir cadı görmeyi bekliyordu. "Poppy?" Alışkanlıktan olsa gerek, kadının izini sürmeye çalıştı, başaramadı ve mutfak kapısından **i ç e r i d a l d ı .**

Etrafı gremlin katliamıyla çevriliyken bakışlarını ona dikti.

"Ne oluyor, Red? Buradan ayrılıyoruz. Daha fazlası olacak demiştin." Tüm araştırmalarına rağmen -sanki bir görevdeymiş gibi onun hakkında bilgi toplamıştı- bu lanete dair hiçbir ipucu bulamamıştı. Düşünceleri buluştukları geceye kayd; bulmacanın bazı parçaları yerine oturmaya başlamıştı. "Daha iyi bir savaş alanına gitmeliyiz. Bunu tüm ciddiyetimle söylüyorum: Yaşamak istiyorsan benimle gel." Elini uzattı.

Cadı onu almadı ama onunla birlikte kokan mutfaktan çıktı.

Koridorda durdu. "Senin amacın ne, iblis?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Onun amacı? Bu inatçı kadını hayatta tutmak. Haklıydı; o Lore'da bir anomaliydi. İkisinin halletmesi gereken bitmemiş bir iş vardı.

"Ziyaretçiler bana yakın duracak, bu yüzden tek yapmanız gereken uzak durmak. İşinizi tamamlayın ve riskleri en aza indirin; bir mercinin odaklandığı tek şey bu iki şeydir."

"Seni terk etmeyeceğim."

"Hayır, sen bunu asla yapmazsın," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Hadi ama Rök. Biz düşmanınız."

"Poppy, hayır." Bu konuda nasıl bu kadar yan çizmişlerdi? Randevuları sırasında çağrıldığı için mi? O bir duman iblisiydi; swimbolar olur.

"Kaç kez neredeyse ödülü senin başına topluyordum biliyor musun?"

Rök'ün üzerinde birkaç ödül ve belki de "son derece önyargılı bir şekilde yok etme" emri vardı. İnsanlar bunları iki boyutun verdiğini düşünüyordu. Saçmalık. On beş. Boyutsal savaş lordlarını mutsuz etmenin bir yolunu bulmuştu - sırf dişiler Rök'ü tercih ettiği için. "Bir torba para için beni idam edilmek üzere teslim mi edeceksin?"

"Hiç de değil," dedi görkemli bir şekilde. "Daha çok övünme hakkı için."

Ne kadar da yana yatmış. "Fark etmez. Bu gece seni korumaya karar verdim."

"Hangi işi umursamadan bırakırsın?"

Her şeyi açıklamaya hazır değildi ama ona asla yalan söylemeyecekti, bu yüzden güçlü yönlerinden birine geri döndü: flört etmek. "Oradaki savaş, güzelim? Ön sevişmemizdi. Sahip olabileceğim tüm işlerin canı cehenneme. Ben sadece iki yıl önce kaldığımız yerden devam etmekle ilgileniyorum." Buradan uzaklaşabilirlerse, oyununu geliştirebilir ve sonunda onu baştan çıkarabilirdi. Kaçan kadın mı? Çok uzun sürmez. "Büyücü arkasında mistik bir güç kaynağı bırakmış olmalı. Bu kalenin bataryasını bulalım, kapatalım ve buradan erkenden ışınlanalım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu hareket ceketinin yakalarının açılmasına neden oldu ve V yakasını göğüslerinin üzerine doğru çekti.

Bakma, bakma. . . . Ama hiç böyle ağız sulandırıcı göğüsler görmüş müydü? Kafanı oyuna ver, Rök. Etrafta tehlike varken, bu cadının göğüsleri hakkında fanteziler kurmasına gerek yoktu.

"Seninle ayrılmak istesem bile, ki istemiyorum, işim bitene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

İnançsızlıkla başını kaldırdı. "Kendi korku filmimizde oynuyoruz! Peki karakterlerin başı nasıl belaya girer? Sahneyi terk etmedikleri zaman."

Yeşil gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Bazılarımız kolay kolay korkmayan profesyonelleriz."

"Ben uzun yılların iblisiyim. Burada tehlikede olan ben değilim." Ölümsüzler yaşlandıkça güçlenir.

Çenesini bir çentik kaldırdı - bir noktayı isteksizce kabul etme şekli. Yine de yerinden kıpırdamadı. "Benimle şansını denedin. Devam et. Ben yaptım."

İkinci randevuları olması gerekirken onu ektikten sonra, kendini işe gömmek için Rothkalina'ya gitmişti. Bu düzleme döndüğünde, kız bir büyücüyle, Ixius the Bringer adında bir pislikle birlikte olmaya başlamıştı. Ama ikisi birkaç hafta önce ayrılmıştı. "Neden hayatıma devam edeyim ki? Meydan okumayı severim. Sen sadece boğanın önünde kırmızı bir pelerin sallıyorsun."

Mercan rengi dudakları, sanki adam çok çirkin bir şey söylemiş gibi aralandı. "Boğalarla ilgili bir şey bu. Pek ayırt edici değil." Ondan uzaklaştı ve başka bir koridora doğru ilerlemeye başladı.

Ona yetişirken aplikler, yıpranmış halının ve panelli duvarların üzerine kasvetli bir ışık yayıyordu.

Kız ters ters bakınca, "Yardımlı al. Orada buna ihtiyacın vardı."

Sinirle diken diken olmuş bir halde, gözleri öcülerini ararken yoluna devam etti.

Ziyaretçilerinin en büyük tehlike olacağını düşündü, bu yüzden gözlerini izleyecekti. Cadı ile birlikte çiçekli duvar kâğıtlarının olduğu bir bölümün önünden geçerken, "Güzel dekor. "Güzel dekor.

Atmosfer bana Overlook Hotel'i hatırlatıyor, sadece biraz daha REDRUM."

Şimdi şaka yapabilirdi -onunla kafası iyiydi ve onu koruduğu için mutluydu- ama bugün erken saatlerde? İşler arasındaydı, duyguları her zamanki gibi çalkalanıyordu; her yerde iz/pacing ve korna istismarı vardı.

Ona bir bakış bile atmadı. "Demek korku filmlerini seviyorsun."

"Ki bunu çok iyi hatırlıyorsunuz. Bu türe olan sevgimiz ortak noktalarımızdan sadece biri." Kaşlarını çatı. "Hatırlıyorsun, değil mi?"

"Bunu yapmana şaşırdım. Bütün kadınları nasıl bir arada tutuyorsun?"

Yapma. Onun sorusunu duymazdan gelerek, "Cade ve ben, insanların İlim hakkında ne kadar doğru bildiklerini görmek için bira içmeyi ve korku filmlerini izlemeyi bir eğlence haline getirdik. En azından, Valkyrie eşi ortaya çıkmadan önce öyleydik."

Sohbetin içine çekilen Poppy, "Holly'yi iyi tanırım," dedi.

"Tahmin etmiştim." Cadılar ve Valkyrieler birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Rök, Cade'e söylediği her şeyin Holly'ye, Holly'den de Poppy'ye geçebileceğinden şüphelenmişti, bu yüzden en yakın arkadaşıyla konuşmaktan kaçınmıştı.

"Onunla sık sık konuşurum." Poppy'nin bakışları Rök'ün boynuzlarına kaydı. Holly ona iblislerin onları okşamayı ne kadar sevdiğini söylemiş miydi?

Poppy çantasının askısını iki eliyle kavradığında Rök'ün ağzı kurudu. İpeksi avuçlarının onu bu şekilde tutması fikri

Boğazını temizledi. "Holly ve Cadeon iyi bir çift. Beklenmedik ama iyi."

Rök bakışlarını onun ellerinden çekti. "Birlikte mutlular. Önceden pek mutlu değillerdi. Şimdi mutlular." "Bir artı bir eşittir iki, ha?" derken Poppy'nin çarpıcı profiline baktı.

"Ve iki tane daha."

"Evet, ikiz kızlar." Kısa bir süre önce doğmuşlardı. Acımasız paralı asker Cade, sadık bir eşe ve babaya dönüşmüştü. Yeni yürümeye başlayan çocuklarla birlikte Holly ve onun evini sevgi ve kahkaha doldurmuştu. "Bunlar görüp görebileceğin en şirin buçukluklar." Rök sırtıtmasına engel olamadı. "Beni her yerde kovalıyorlar, peşimden geliyorlar. Rök Amca macun gibi. Duplos ve dinazor alışverişi için çok fazla zaman harcıyorum."

Kumral bir kaşını kaldırdı. "Büyük, kötü Merc'in çocuklara karşı zaafı mı var?"

"Ben de anlamamıştım." Ama Brianna ve Alyson onu görmek için ilk kez mutlulukla gevezelik ettiklerinde ... ?

Macun.

"Cadeon emekli olduğunda senin de emekli olacağını sanıyordum," dedi Poppy. "İşler konusunda onun rehberliğini özlüyor olmalısın."

Rök'ün sevecen gülümsemesi soldu. "Rehberlik mi? Ben takımımızın stratejistiydim." Yıllar süren rekabetin ardından Cade'le güçlerini birleştirmişlerdi. Yetenekleri birbirini tamamlıyordu. Rök casus entrikaları ve istihbarat için yaşıyordu; Cade ise kılıcıyla düşmanlarını gelişigüzel kesmek için.

Rök bir bıçağın rakibini kesip biçmesinden hoşlanmıyor değildi ama çevik bir şekilde bilgi toplamak farklı bir seviyedeydi.

"Stratejist, ha?" Çenesine vurdu. "Biliyor musun, bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Lore'daki en başarılı mürettebat bizdik!" "Eğer cadıları saymazsak, sanırım."

"Viper Terrace Saldırısı'nı duydun, değil mi?" Ona sıkılmış bir bakış attı. "Vasat."

"Dev'in Aşıl İşisi?" "Esnemek."

"Sentor Sızması mı? Kraliyet ahırına gizlice girmek sahte bir kuyruktan daha fazlasını gerektirir."

"Her seferinde yanında bir grup iblis vardı," diye belirtti. "Bir deve karşı bile, yumruk atmak gibi bir şey."

"Ölümsüz Omort'a karşı istihbarat topladım." Rothkalina'nın kontrolünü ele geçiren kötü büyücü. "Ve ekibimiz ölümün sonunda o pisliği yakaladığı gece oradaydı." Omort'un ateş iblisi müttefiklerini yenmişlerdi.

"Yine de darbeyi vurmadin."

Gölgenin Rök üzerinde genellikle bir etkisi olmazdı ama onunki olmuştu. İşinde çok başarılıydı ve Rök'ün bunu bilmesini çok acil buluyordu. Ona göstermek zorundaydı. "Başkalarıyla birlikte çalışmak en akıllıca oyundur. Belki de sen ve ben daha sık bir araya gelmeliyiz." Geçmişte birkaç kez, ona yardım etmek için dövüş ağırlığını ödünç vermişti. Onun da zaman zaman istemeyerek de olsa biraz sihirle kendisine yardım ettiğinden şüpheleniyordu.

Ya da belki de bu sadece hüsnükuruntu idi.

"Bu kadar sık çağrılan biriyle asla ortaklık yapmam."

Cevap vermek için dudaklarını araladı ama kadının eleştirisi haklıydı. Cade de aynı şeyden şikâyet etmişti. İblis ırkları çeşitli şekillerde çağrılabilse de, duman iblisleri seks partnerleriyle anlaşma yaparlardı. Anlaşmayı bozmak için Rök'ün dişiyi alenen terk etmesi gerekirdi ki bu çok acımasız bir ihtimaldi. Eşini aldıktan sonra onu çağırmayı bırakacaklarını düşünmüştü.

Koridorun sonunda ahşap bir kapı vardı. Yıpranmış tahtalar ve paslanmış menteşeler bodrum katını haykırıyordu. Poppy doğruca oraya yöneldi.

"Demek kalenin karanlık bodrumuna inen karakter sizsiniz?" Uğursuz bir ses tonuyla, "Oraya girme," diye nefes aldı.

Kız sırttı ve ona buluşmalarında kendisini nasıl güldürdüğünü hatırlattı.

Sonra ona karşı sertleşir gibi oldu. "Ben burayı tarayacağını söyleyen ve kendini koruyabilen cadıyım. Eğer aşağıda bir şey gizleniyorsa, belki de benden korkmalı. Belki de bu kaledeki en korkunç şey benimdir."

Elbette. Kendine olan güvenini alkışlıyordu ama yetenekleri hakkında daha gerçekçi bir görüşe sahip olması ona sadece yardımcı olabilirdi. olmadan

bir eli arkadan başlıyken savaşıyor olacaktı.

Poppy Dyer tam potansiyeline ulaşamamıştı. Eğer onun istediği olursa, hiç olacak mıydı?

Kapıyı gıcırdayan bir iniltiyle açtı, o kadar mükemmeldi ki biri bunu bir korku müziği için kaydetmeliydi. Titrek birkaç duvar lambası dik bir merdiveni aydınlatıyordu.

Küflü havayı içine çekti. "Burası bir bodrum değil. Burası bir zindan. Mahkûmların kokusu taşa kazınmış bile olabilir." Hâlâ çaresizliklerinin kokusunu alabiliyordu.

Poppy aşağı inmeye başladığında omzunu kavradı. "Bekle." Poppy'nin vücudundan Poppy'ninkine doğru bir yük akıyor gibiydi ve Poppy bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı.

Dönerek adamın eline ters bir bakış attı. "Ne?"

"Bana ne aradığını söyle." Onu o basamaklardan aşağı ne indirebilirdi?

"Neden daha fazla bilgi için sana güveneyim ki? Sizi buraya neyin getirdiğini paylaşır paylaşmaz söylememe ne dersiniz?"

Bu konuşmanın zamanı değil. Cevap vermek yerine, onun etrafında manevra yaptı. "Eğer oraya gitmeye kararlıysan, en azından beni takip et."

Özünde bir paralı asker olan kadın ona el salladı.

Zindana indikçe hava daha da soğudu. İçeride adımları yankılanarak geniş bir yeraltı alanına işaret ediyordu. "Büyülü bir şey hissediyor musun? Belki de kalenin bataryasıdır?"

"Hayır." Etrafına dikkatle baktı. "Ama ... bir şey."

Daha derine indi ve birkaç standart hücrenin yanı sıra zemini zikzak şeklinde süsleyen birkaç açıklık buldu. "Ah, oubliettes."

"Ooble-ne?" Poppy arkasından sordu.

"Oubliette unutmak için bir yer anlamına gelir. Mahkûmlar derin, mağara benzeri çukurlara atılırdı.

hapis ve idam."

"Lorean cesetleri hâlâ aşağıda, solmuş ama hayata tutunmaya çalışıyor olmaz mıydı?"

Rök, Omort'un kişisel zindanından açlıktan ölmek üzere olan ölümsüzleri kurtardığı anı hatırladı. O kan lekeli hücrelerde gördükleri sonsuza dek aklından çıkmayacaktı. "Tabii yeniden canlanamayacak kadar genç değillerse. Ama kimsenin kokusunu almıyorum." Hâlâ o anıya takılıp kalmış bir halde, en yakındaki oubliette'e yaklaştı. "Bunlar ne kadar derin-"

"Bekle!" diye bağırdı. "Bu açıklıklar kuşatılmış."

Başını sallayarak geri çekildi. "Kurtardığın için teşekkürler."

"Bir şeyler yapmak zorundaydım. Mistik duyuların bir kayanındaki gibi olduğu için."

"Komik cadı." İçeri atacak bir şey bulmak için etrafına bakındı. Açıklığın yakınına gevşek bir tuğla fırlattı ve bir güç onu aşağı çekti. Whoosh. Yere düştüğünü hiç duymadı. "Cehenneme kadar yolun var o zaman."

"Senin gibi bir iblis bile bu tür bir çekime karşı koymakta zorlanabilir."

Ona döndü. "Seni onlardan uzaklaştıralım."

Kaşlarını çattı. "Korumacı olman için bana henüz iyi bir neden göstermedin." Şüphelenmişti; şüphelenmeliydi de.

"Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmasa da, ben de sana güvenmemen için hiçbir neden vermedim. Sana hiç yalan söylemedim, Poppy." Cade'in paralı askerlik kurallarından biri sık sık yalan söylemekti, ama o zamandan beri dersini almıştı. Rök de öğrenmişti.

"Olmayabilir. Yine de benden bir şey saklıyorsun. Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey."

Oh, öyleyim. Daha fazla dikkat dağıtma zamanı. "Bir gündemim var." Adam ona yaklaştı, kadının dik durması hoşuna gitmişti. "Sana kılıcımı ödünç vereceğim ve karşılığında bir öpücük daha istiyorum." Paylaştıkları öpücüğü, şimdiye kadar deneyimlediği en şehvetli öpücüğü tekrarlamak için her şeyi yapardı.

Kaç kez bu anıyı hatırlayarak kendini okşamıştı? Onun yumuşacık, nefessiz dudaklarını hatırladı. Meme uçları o kadar sertti ki, onları spor ceketinin içinden hissetmişti. Tatlı amını ona sürtmek için dizini kalçasına dayadığında neredeyse kendinden geçecekti. Eğer biri korna çalıp o anı bozmasaydı, onu tam orada karşılayabilirdi.

Poppy alay etti. "Seni öpmemi mi istiyorsun? Fantezilerinde, iblis."

"Hepsinde başroldesin, cadı. Her gece şehvetini körüklemeyi ve seni tekrar tekrar doyurmayı hayal ediyorum." Sesini baştan çıkarıcı bir şekilde alçalttı. "Hep daha fazlası için yalvarıyorsun. Daha fazla yalvarmayana kadar. Ve ben seni yine boşaltırım."

Nefesleri sığılaştı. Ona karşı bağışıklığı yoktu, öyleyse neden ondan kaçıyordu? Belki de kendini sadece bir büyücüyle birlikte görüyordu.

Poppy kendini çabuk toparladı. "Seninle her zaman sekse dönüyoruz. Tek gecelik bir ilişkiyle ilgilenmiyorum, özellikle de kesintiye uğramış bir ilişkiyle. Ben romantik bir eş arıyorum. Yaban yulaflarının arasında olmak için başka birini bulman gerekecek.

"Yetmiş beş yıl önce ölümsüzlüğümün içinde donup kaldığımda kendiminkini ektim."

Başka erkeklerle birlikte olma fikri. . . Sıkı bir kokain diyetiyle beslenen kuduz bir cehennem köpeği o anda kendini Rök'ten daha huzurlu hissedirdi.

Sonra sözlerinin geri kalanı aklımda yer etti. "Kesildi mi? Bu çağırma noktasına takılıp kalmışsın. Bahse girerim kimse beni bu kaleden çağıramaz, o yüzden hemen şimdi gidelim."

Gözlerini devirdi. İrisleri yine mi parlıyordu?

Duygularından mı yoksa lanetinin etkinleşmesinden mi parladıklarını anlayamadı. "Eğer cezbedilmiyorsan, neden benden kaçıyorsun? Ne zaman Lore toplantılarında ve mahalle kavgalarında birbirimizi görsek, portalını açıp uzaklaştın."

"Kendine gel. Belki de aynı eski yüzleri görmekten sıkılmışımdır."

"Romantik bir partner istediğini söyledin ama o büyücüden ayrıldın. Büyücüler cadılar için birincil flört malzemesi değil mi?" Bu ikisini birlikte hayal etmek Rök'ün dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

"Onun hakkında bir şeyler duydun mu?"

Rök istihbarata ve Poppy'ye kafayı takmıştı. Elbette duymuştu. "Ne oldu?"

"Ixius ilişkimizi bir üst seviyeye taşımak istedi ve bana masaya ne getirebileceğimi sordu." Rök'e saçmalamayı kabul etmeyen bir sırıtışla, "Ben de ona aptalca sorular sormayan yüz tane daha büyücü getireceğimi söyledim," diye ekledi.

Bu sırıtma onu çılgına çevirmişti. Rök arzuyla hırladı-

Çıngırak çıngırak çıngırak . . . sliice.

Zindan girişinin dışından gelen yeni sesle gerildi. "Bunlar ... kemik takırtıları mı?" Kılıcını kınından çıkardı ve kızın gözlerine baktı. Kesinlikle parlıyordu. "Dur tahmin edeyim: iskeletler mi?"

"Onlarsız Cadılar Bayramı olmazdı. Çıkışı mı engelliyorlar?"

"Doğal olarak. Ama ne kadar kötü olabilirler ki?"

Poppy'nin bakışları onların zorlu pozisyonlarını inceledi. "Tarihsel olarak, onlara saldırırsanız yeniden toplanırlar. Ve her zaman çok sayıda ve tırpanlarla silahlanmış olarak gelirler."

"Fantastik." için daha fazla daha a milenyum, Rök Lore'un karşısına çıkardığı her şeyin üstesinden gece kadar cesurca gelmişti ama ölümsüz yaratıklar onu ürkütüyordu. Yine de . . .

"Onları yenebilirim," dedi ona, arkasında aç oubliette'lerle yakın mesafede olmasına rağmen. İlk içgüdüğü merdivenlere saldırmak ve daha avantajlı bir yere doğru buldozerle ilerlemektir ama onunla birlikte savunmasız cadı. "Arkamda kal."

"Neden?" Başka bir kese almak için çantasına uzandı.

"Çünkü ben kılıcı olan bir savaşçıyım. Sihri kendine sakla." Yakın mesafe savaşları zaten ona göre değildi.

Eğlence. "Elbette. Söz sahibi bir erkek! Sadece her zamankinden daha aptalca bir şey yapma, iblis."

"Harika bir moral konuşması, Red."

Çıngırak çıngırak çıngırak . . . sliiice.

Gösteri zamanıydı. Her savaştan önce hissettiği o içgüdüsel beklenti, ölümsüz hayatının bile tehlikede olabileceğini hatırlatıyordu.

Cadıya bir bakış attı. Cadıdan önce o lanetlenenecekti. Rök'ün onu bu gibi mistik şeylerden koruma yeteneği sorgulanmıştı ama şimdi burada kim vardı? Onu kim koruyordu?

Ben.

Daha birkaç saat önce Erol'un Yeri'nde bardakları deviriyordu. O gürültülü barda söylenen bir söz, bir isim onu bambaşka bir yörüngeye sokmuştu.

Poppy.

BEŞ



İblis belaya hazırlandı, omuzlarını dikleştirdi, uzun kılıcı alçak ışığı yansıtıyordu. Gözleri parlak gri renkteydi, dişleri ve boynuzları keskinleşiyordu. Duman, yüksek gövdesinin etrafında puslu bir aura oluşturunuyordu.

Muhteşem erkek.

Dumanın odayı doldurmasını ve nefeslerini boğmasını bekleyebilirdi ama bu daha çok gölgeli hava gibiydi. Yıllar geçtikçe, onu daha kalın hale getirebileceğini, kamuflaj ve hatta seyahat için kullanabileceğini öğrenmişti.

Ama Raven's Murk Kalesi'nde değil.

Yaklaşan tehdide odaklanmaya ve bu iblise duyduğu çekimi görmezden gelmeye çabaladı. Bunca zaman sonra neden bu kadar korumacıydı? Neden yüzündeki o sadık gülümsemeyle çocuklara düşkünlükten bahsetmek zorundaydı?

Silkelen, Poppy. Rök Cours onun için bir seçenek değildi. Kendine onun ününü hatırlattı. Sevgililerinin onu çağırmasından zevk alıyordu, tıpkı ona beş yıldız veren sürekli müşterileri gibi.

Bir oyuncu olmasaydı bile, Poppy'yle bir gelecekleri olmayacaktı. Bir zamanlar kendisinin Rök'ün kaderindeki kişi olabileceğinden şüphelenmiş olsa da, Rök onu aksi yönde ikna etmişti. Erkek Loreanlar eşleri reddedildiğinde çılgına dönerlerdi.

Cadeon, Holly için bir kuşatma düzenlemişti; Rök, Poppy'nin lanet olası kapı zilini bile çalmamıştı.

Dışarıda bir yerlerde onun dişisi vardı ya da olacaktı. O partneri bulana kadar Poppy hayatının filminde figüran olacaktı.

Ve bu, onun tek gecelik bir ilişkiden fazlasını istediğini bile varsayıyordu. Bu geceyi atlattıklarını varsayarsak-

Bir çift iskelet zindanın kapısını kırarak içeri girdi, kemikli ayakları taş zeminde takırdıyordu. Tehditkâr kafatasları sağa sola dönerek etrafı taradı.

Başboş bir soru: Nasıl görebiliyorlar? Ya da düşünebiliyorlar?

Serseri cevap: Yapabilirler işte.

"Bu berbat bir şey." Rök kılıcını bir elinden diğerine geçirdi.

"Hala korkmadın mı?"

"Lore'da hiçbir şey beni korkutmaz - dinlenmeleri gerekirken hayata dönen şeyler hariç."

Bu beklenmedik itiraf onu kıza daha da sevdirdi. Kusursuz değildi ama bu yaratıklarla yüzleşecek cesarete sahipti.

Lanet olsun.

İskeletler merdivenlerden indi, sonra diğer ikisi onları takip etti. Sonra üç tane daha. Geçmişte, ailesinin evi onların hayaletleriyle dolup taşmıştı.

Sanki zindanın içine dökülmüşler gibi, iblisin önünde toplanmaya başladılar. Kemiklerinin şingirtısı ve dişlerinin kırılması tedirgin bir gürültüye dönüştü. Tırpanlar tuğla duvarları kazıyarak kıvılcımlar çıkarıyordu.

Savaşmak için can atıyordu ama sadece üç savaş büyüsü kesesi kalmıştı. Doğuştan gelen bir güç için neler vermezdi!

Rök uzattığı dişlerini onlara doğru uzattı, yüzü saldırganlıkla daha da sertleşti, uçakları daha şeytani bir hal aldı. "Haydi, sizi bekliyorum!" dedi onlarla alay ederek. "İblis'e gelin."

İskelet çetesi tırpanlarını kaldırarak saldırdı. Rök saldırılardan esrarengiz bir hızla sıyrıldı ve ilk dalgayı kesti. Kemikler uçtu. Femurlar, köprücük kemikleri ve kafatasları havada taklalar atarak yere düştü.

Ama tekrar bir araya gelmek için yuvarlandılar.

Başka bir dalgayı savuşturdu. Koştular; düştüler; yeniden toplandılar. Bu yüzden bir sonraki saldırıda kılıcının düz kenarını daha da sert savurdu, eforla homurdandı. Kemikleri toz haline getirdi ve diğer iskeletler geri çekildi.

Rök omzunun üzerinden baktı. "Gördün mü? Yeterince sert vurman gerekiyor." Arkasında tozun kemiğe dönüştüğünü bilmeden ona göz kırptı. "Kendimi eski bir kahraman olarak tanımlamak istemem ama yeri geldiğinde-

"

"Şeytan mı?" Çenesini o yöne doğru salladı.

Geri döndü. "Huh. Yeni plan." Kılıcı parladı ve başka bir düşmanı parçaladı. Düşman yeniden bir araya gelemeden Rök onun kemiklerini bir oubliette doğru fırlattı. Güç onları aşağı çekti. Whoosh!

Zeki iblis!

Bir çift daha hücum edince kılıcını kınına soktu. Onlara doğru hızla ilerleyerek birini omzunun üzerinden kaldırdı ve bekleyen tuzağa fırlattı. Başka bir tırpandan kaçarak bir sonraki rakibini yakaladı ve onu da fırlattı.

Bogey üstüne bogey oubliette'lere doğru savruldu. Sadece yarım düzine kaldı.

Tam o sırada bir tırpan Rök'ün yüzüne doğru fırladı; ön koluyla sopayı engelledi, tam o sırada başka bir tırpan çizmelerinin arkasına saplandı. Geriye, bir oubliette'in tam karşısına düştü.

"Rök, hayır!" Hiçliğin içine yuvarlanıp sonsuza dek kaybolacak mıydı?

Vücudunu bir kalas gibi sertleştirdi. Kasları geriliyor, emişe direniyor ve darbelere karşı kendini savunmaya devam ediyordu. "Ben hallederim, cadı!"

"Pek sayılmaz!" Poppy keselerinden birini kaptı ve ona yeniden güç aşıladı. Ona en yakın iskelete bir ışın doğrulttu ve kemiklerini bowling lobutları gibi kırdı.

O şey saldırmak için yeniden biçimlendi.

İskeletler ne zaman tırpanlarını savursa, Poppy kırımlarla karşılık veriyordu ama çok hızlıydılar.

Rök kendini yana savurarak bir darbeden kurtuldu. İskelet dengesini kaybetti ve önce kafatası uçuşuma yuvarlandı. Whoosh!

Beş tane kaldı.

Rök hareketi tekrarlayarak bir iskeleti daha çukura düşürdü. Dört. Poppy'nin savunma ışınları ve manevraları sayesinde üçünü daha hakladılar. Whoosh. Whoosh. Whoosh!

Bir tane kaldı. İblis oubliette boyunca sallandı ve son düşmanını ayak bileği kemiklerinden çekerek açıklığın kenarlarına doğru zıplattı. Emme gücü son iskeleti de yuttu. Whoosh!

Düşman yenildi.

Rök güvenli bir yere yuvarlandığında Poppy rahatladığını gizleyemeyerek yanına koştu.

Gözleri daha da parlayarak ona bakarken, kor ve sis duyularını doldurdu. Elmacık kemiklerine renk geldi ve dudakları kıvrıldı, şeytani görüntüsünü yumuşattı. "Temiz miyiz?"

Lanetinin etkinliğini yokladı ve nefes nefese, "Birazcık," dedi. Hekate ona yardım etti, Poppy'nin ona duyduğu arzu daha da artıyordu.

Rök'ü o kadar çok mu istiyordu ki, onun swimbos rotasyonuna katılacaktı? Belki de sandığı kadar kendine saygısı yoktu. Belki de Rök söz konusu olduğunda zayıftı.

Bu korkular ziyaretçileri kadar onu da rahatsız ediyordu.

Fiyaskoyla sonuçlanan randevularının ertesi günü onu aradığında hiçbir açıklama yapmamış, sadece makyaj yapmasını istemiş ve dünyanın en iyi bifteğini vaat etmişti. O da kabul etti.

Cadılar Bayramı'nda, hiçbir şeyin, Rök'ün bile onu gitmeye ikna edemeyeceğini bildiği bir gecede buluşmak için. . . .

Kolayca ayağa kalkarken sırtışı derinleşti. "Benim için şu endişeye bak." Ellerini fırçaladı, tüm ukalallığıyla ve üzerinde tek bir çizik bile yoktu.

Farkına vardığında dudakları aralandı. "Asla tehlikede değildin."

"Biraz bile değil."

"Onlarla mı oynuyordun?"

Neşeyle başını salladı. "Beni hâlâ vasat mı görüyorsun? Gerçekten de günü kurtarmaya geldiğini sanıyordun. Beni, bir iblis savaşçısını iskeletlerden kurtarmak için!"

Gözleri büyüdü, yüzü kızardı. "Senin için bir kese harcadım!"

Patronluk taslayan bir tonda, "Bu sihrin iyi harcandığını düşünelim. Cesaretimi kanıtladım ve senin duygularına da bir bakış attım. Beni gerçekten önemsiyorsun."

"Ya da belki de lanetim seni öldürdüğünde suçluluk hissetmek istemedim."

Yüz ifadesinden bir anlık şüphe geçti. Sonra rahat gülümsemesi geri geldi. "Hayır. Benden hoşlanıyorsun." Ona doğru uzandı. "Bu iblis hâlâ oyunun içinde. Kıcını benim say."

Onu oubliette'e itti.

Whoosh!

ALTI



Rök'ün pençeleri deliğin kenarını tırmalıyor, bir yandan da tanrısal olmayan emme gücüyle mücadele ediyordu.

Söylediğim bir şey mi?

Güç kullanarak dışarı çıktığında, cadı arkasına bile bakmadan onu terk etmişti. Merdivenleri tırmanırken çizmelerinin hafif tıkırtısını duydu.

Oradan çıkabileceğimi biliyordu. Kesinlikle biliyordu.

Onun peşinden merdivenleri koşarak çıktı. Tamam, belki o anda daha soğukkanlı davranabilirdi ama kızın gözlerinin onun için endişeyle dolup taşığını gördüğünde kontrol edemediği bir heyecan onu ele geçirmişti. "Bekle," diye seslendi.

Omuzları gergin bir şekilde fuayeye doğru yürüdü.

Onun peşinden az ışıklı girişe doğru yürüdü. "Ne oluyor?"

Parıldayan elleriyle ona döndü. "Senin için bir kese harcamama izin verdin! Her birinin hazırlanması bir gün sürüyor, şimdi ise yok olup gidecekler." Avuçlarındaki ışık yoğunlaştı. "Kullanmadığım sürece."

"Ah, ama sen yapmazdın, çünkü ben senin üzerinde büyüyorum-"

Patlaması onu koridordan aşağı yuvarladı. "Lanet olsun, cadı!" Ayağa fırladı, sonra da ona doğru koşmaya başladı. "Sınırların dışındasın."

"Çünkü hepsi bir oyun mu? Bu gece senin için bir şaka olabilir -eğlence için biraz baştan çıkarma- ama bu benim hayatım! Şimdi bir kese eksiğim var ve saatler kaldı."

"Laneti bozmak için buradasın, değil mi? Böyle bir saçmalığı kabul edeceğini düşünemiyorum."

Çenesi bir çentik yükseldi. İsteksiz bir taviz.

"Neden burası? Bu büyücü seni büyüledi mi?" Rök'ün dişleri yeniden keskinleşti.

"Hayır, lanet vurmadan önce öldü. Ama bu kaledeki bir şeyin bana yardım etmesi gerekiyor."

"Nereden biliyorsun?"

Nefes vererek ellerini indirdi, öfkesi azalıyordu. Bu cadının ateşli bir öfkesi olduğunu öğrenmişti ama fırtınalar çabuk dinirdi. "Geçen hafta Beklenen Mariketa'ya gittim. Laneti nasıl bozacağımı anlamaya çalıştı ve tek bir talimat verdi: Bu gece bu kaleye git, yalnız bir cadı olarak cevabımı bul."

"Bu kadar mı? Fal kurabiyeleri daha fazlasını söylüyor!"

Poppy içini çekti ve ona bir bakış attı: Haksız değilsin. "Sana yardım etmesi için başka bir Wiccan bulamaz mısın?"

"Denedim. Her şeyi denedim."

"Bunu size kimin yaptığını bulsaydınız, onları kaldırmaya zorlayamaz mıydınız?"

"Keşke. Keşke. Bunu yapanın izine rastlamadık." Burnunun kenarını sıktı. "İlk olarak sadece bir anlığına bir ziyaretçi gördüm. Şimdi Cadılar Bayramı'nda gün batımından gün doğumuna kadar geliyorlar ve gittikçe güçleniyorlar. Yakında diğer günlere de yayılmaya başlayacaklar. Ziyaretlerin yörüngesini çizdim; sonunda kâbuslar sürekli olacak ve ben delireceğim." Gözlerini ona dikti. "Ya da daha kötüsü. Rök, ya kalenin dışında bedenlenmiş olarak kalırlarsa? Kalacaklarını hissediyorum. Artık bunun tadını iyice aldılar."

"O halde sizi kimin lanetlediğini ortaya çıkarmalıyız. Başlıca şüphelileriniz kimler? Onları izlemenize yardımcı olabilirim."

"Neden burada olduğunuzu açıklayana kadar size başka bir şey söylemeyeceğim. Seni kim tuttu ve ne arıyorsun?"

Adam tereddüt edince, "Ya senin işin tam da ihtiyacım olan şeyi bulmaksa? Mariketa bana son bir öğüt verdi: Eğer ödülünü kalede bulursan, onu senden çalmalarına izin verme. Bu tavsiyenin tuhaf olduğunu düşündüm, çünkü benim bir cadı merc olduğumu biliyor; kimse benden bir şey çalamaz." Poppy ellerini tekrar kaldırdı ve belli belirsiz bir parıltı yaratmayı başardı. "Hiç kimse."

"Buraya senden çalmak için gelmedim." İtiraf etmekten başka çaresi olmadığını anlayınca, "Senin yüzünden buradayım," diye itiraf etti.

Başını eğdi. "Neden ben?"

Avucunu ağzına götürdü ve gününün ne kadarını anlatması gerektiğini düşündü.

* * *

Daha önce . . .

Rök Erol'un barında oturmuş, elinde telefon, Poppy'yle buluştukları gün çektikleri selfie'ye bakıyordu. Yan yana durmuşlar, birbirlerinin içinde eriyip gitmişlerdi ve Rök kolunu Poppy'nin boynuna dolamıştı. Gözleri neşeliydi, mercan dudakları gülümsemek için kıvrılmıştı.

Birlikte binlerce fotoğraf çekirmiş gibi görünüyorlardı. O fotoğraftan saniyeler sonra, ılık bir yağmur yağarken öpüşüyorlardı.

Aşağıdaki tanrılar, o cadı öpüşebilir.

O zamandan beri, kızıl saçlı bir Wiccan'a hayatında ihtiyacı olmadığına kendini ikna etmeye çalışmıştı. Ama şimdi onu ne zaman görse, içinde bir sıcaklık birikiyordu.

Parmak uçlarından ve boynuzlarının ucundan istemsiz dumanlar çıkıyordu.

İnsanlar iblislerin ruhları olduğunu asla tahmin edemezler. Ama biz biliyoruz.

Ve Rök, Poppy Dyer'ın kendisinin diğer yarısı olduğuna inanıyordu.

Telefonunu cebine soktu ve yeni bir içecek için işaret ederek kalabalık barı inceledi. Bu bayram genellikle özel bir şey değildi çünkü Lore'da her gün Cadılar Bayramı'ydı. Sadece lmszlerin insanlar arasında daha rahat hareket edebildiği anlamına geliyordu.

Katılımın tüm hızıyla devam etmesiyle birlikte her şey yeni bir önem kazandı.

Erol'un yeri ya ilişki ya da g arayan Lorean'larla tıklım tıklım doluydu. Çiftler arka tarafta elleşirken, diğerleri içkilerini yudumluyor, üstünlük sağlamak için planlar yapıyordu. İttifaklar kuruldu; sırtlar bıaklandı; zevk alındı.

lmszler, dostum.

Tüm bunlardan bıktığından, aşk dolu kadınların bakışlarını görmezden geldi. Yatak odasının boş olması ihtimali onu yıllardır soğuk tutuyordu. O fotoğrafa tekrar bakma dürtüsüne direnerek, bir sonraki garip çağrısına kadar ne kadar zamanı olduğunu merak etti.

Kaliforniyalı bir mühür değiştirici olan barmen, Rk'n boş elik bardağına kaşlarını çatarak bir sürahi bira getirdi.

Görünüşe göre, onu ezmiş. "Hesabıma yaz." diye mırıldandı. Başka bir işe ihtiyaı vardı, kendini kaybedeceği gerçekten yorucu bir işe.

çekil değiştiren, Rk'n boynuzlarından birini işaret ederek şöyle dedi

"Dostum..."

"Ha?" Rk elini kaldırdı ve boynuzlarını duvara vurduğu yerden kamarasının dış kaplamasının bir parçasının ucuna yapıştığını gördü. Kara tanrılar, benim halim. Tahtayı çekip kopardı ve avucunun içinde ufaladı.

Berbat olmamaktan tamamen berbat olmaya kadar uzanan bir skalada, Rk FU'nun maksimum sınırını aşıyordu. Bir iblis, arkadaşının özverili bir centilmen olamadığını inkâr ediyordu. Bu gergin haliyle Rk bir sonuca vardı: Daha fazla dayanamayacağım. İhtiyacım var-

"Poppy."

Biri onun adından bahsedince başını kaldırdı.

Barın az ilerisinde, kuzguni saçlı, gözleri parlayan bir kadın, iblis taşıyıcısı Deshazior'u iri göğsünden dürttü. "Bana onun izini nerede bulduğunu söyle yoksa şeytani testislerini şeytani bedeninden kalıcı olarak patlatırım."

Arayan Poppy'nin ablası Lea'ydı, o kadar vahşi bir cadıydı ki Fury'leri yönlendiriyor olmalıydı. Poppy'yi bulamamıştı ve endişeliydi, bu da Rök'ün cidden çok endişeli olduğu anlamına geliyordu. Bahse girerim diğer Dyer kardeşler de şehri tarıyorlardır.

Lea'nın tehdidi çoğu erkeği titretecek olsa da, toprak kadar yaşlı bir fırtına iblisi ve eski bir korsan olan Desh korkmadı. Lea'ya anlayışla başını salladı ve tuzlu aksanıyla cevap verdi: "Keşke sana yardım edebilseydim, aşkım. Poppet diye birini tanımıyorum."

"Geçen hafta Poppy'den bir kese almışsın! Luber servisini işletiyorsun" -Lore Uber- "ve ikinizin birlikte bir seyahat hakkında konuştuğunuzu duydum."

Birlikte bir gezi mi? Desh kötü bir kuruş gibiydi. Cade, Holly'nin Desh'le arkadaşlığını kıskandığında Rök gülmüştü. Şimdi o fırtına iblisi kollarında Poppy'yle etrafta ışınlanıyordu!

Lea tersledi, "Beni hemen ona götüreceksin, yoksa seni GELDİRİRİM!" Avuç içleri sihirle parlamaya başladı.

Desh üzerinde Luber Işınlanıyor yazan tişörtünün yakasını çekti: Luber Teleporting! Hiçbir iş çok küçük değildir, bazı işler çok büyüktür. "Gizlilik politikam var. Size yardımcı olamam."

"Göreceğiz iblis." Havaya kaldırdığı elleri, bir vuruştan önceki çingirak gibi çatırdadı.

Desh, taşaklarını koruyan bir hareketle, bar taburesini toz haline getirerek ışının ortasından uzaklaştı.

"Lanet olsun!" Lea odaya ters ters baktı. Yüzleşmeden etkilenmeyen Ölümsüzler omuz silkti ve işlerine geri döndü.

Rök ona doğru ilerledi. "Poppy'ye ne oldu?"

Lea onunla alay etti. "Bu Rök Cours değil mi? Seni çağırınların yatak odasının dışına çıkmaya izin vermelerine şaşırdım."

Bu alaycı ifadeyi en son konuştukları zamandan, iki yıl önce o restorandan doğrudan Poppy'nin evine gittiği zamandan hatırlıyordu.

Lea onu avluda yakalamış ve şüphelenmekte olduğu şeyi, Poppy'nin onun kaderi olduğunu, esrarengiz bir şekilde görmüştü. . .

.

Lea parlayan avuçlarını kaldırarak onu savaş büyüsüyle tehdit etti. "Poppy senin olabilir ama sen onun değilsin. Wiccanların eşleri yoktur. Sahip olduğumuz şey kullanılmayan potansiyel ve büyülm koruma ihtiyacıdır. Poppy kendisine eş olarak bir büyücü aldığımda, o büyücü onun güçlerini açığa çıkaracak ve tüm meclisimiz güçlenecek. Bunu onun için yapamazsın. Onu sadece hayatının geri kalanında kösteklemiş olursun. Ne kadar bencilsin?"

"Onu koruyabilirim." Gerçekten Poppy için mi açıklama yapıyordu? Her şey çok hızlı gelişiyordu. Bu cadı neden onu görmesine izin vermiyordu?

Lea'nın avuçlarındaki ışık daha da parladı, yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı. "Ya da onu rahat bırakabilir ve kendini korumak için kendi güçlerini geliştirmesine izin verebilirsin. Bunu sana basitçe açıklamama izin ver iblis. Bir ikilem içerisinde. . .

."

Şimdi Rök, "İki yıl önce bana ikilemimden bahsetmişdin, eğer Poppy benim eşimse ve ben de dürüstsem, onun iyiliği için gitmesine izin vereceğimi söylemişdin," dedi. Rök ilk başta bunu yapmamıştı. Ama Poppy onu ektikten ve o büyücüyle görüşmeye başladıktan sonra, onun da muhtemelen kız kardeşiyle aynı fikirde olduğunu anlamıştı.

Yıllarca acı çekmişti çünkü dişisi için doğru olanı yapmak istiyordu. Kaos onun ortağıydı.

Daha fazla değil. Dişlerini göstererek, "O zamandan beri iki şeyi kabul ettim. Poppy benim. Ve ben iyi biri değilim." Bununla birlikte, Desh'i aramak için uzaklaştı.

Fırtına iblisin diğer favori uğrak yerlerinden birine gideceğini düşünen Rök, gösterişsiz bir bar olan Lafitte'in arkasındaki gölgelere ışınlandı. Elbette Desh içerideydi ve kocaman boynuzlarına rağmen insanlarla eğleniyordu. Cadılar Bayramı dışında bile ölümlülerin arasına karışır, görünüşü için kostüm giydiğini iddia ederdi.

Rök, tişörtünü üzerinde şu yazan bir tişörtle değiştirdiğini fark etti: Big Easy Protez! Her azgın durum için!

"Bir duman şeytanı kokusu alıyorum!" Desh seslendi. "Nerelerdeydin, Rök? Rothkalina bugünlerde nasıl? Bilmiyorum çünkü oraya tek bir müşteri bile götürmedim. Ya da herhangi bir yere. Müşterim bile yok! Her şey çok özel, anlıyor musun?"

Rök hiç vakit kaybetmeden, "Sık sık şantaj yapmam, ama yaptığım zaman da çabuk yaparım," dedi. Cade, Rök'ü casus entrikaları konusunda her zaman eleştirse de, bazen işe yaradıkları da oluyordu. "Seninle ilgili ortaya çıkardığım pisliği hatırlıyor musun?"

Desh yutkundu. "Ne istiyorsun?"

"Poppy'yi götürdüğün yere kadar beni takip etmen için."

"Hiçbir şey yapmıyorum." Desh iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Melek değilim ama şantaja, işimin mahremiyetini ihlal etmekten daha fazla dayanabilirim."

Başka çare göremeyen Rök, tüm iblislerin sayęı duyacağı tek kartı oynadı.

Ve Desh kuralları çiğnedi.

İyi ki de öyle. Yoksa Poppy ölmüş olurdu.

YEDİ



"En büyük ablanın Desh'i tehdit ettiğini duydum," dedi Rök Poppy'ye, "seni nereye götürdüğünü öğrenmek istiyordu. Ama Desh onunla konuşmadı. Ben de gelip sana yardım etmeye karar verdim."

"Bana yardım eder misin?" Yüce Hekate, bu iblis onun kafasını karıştırdı!

"Evet, sen. Bak, Lore'a bir işte çalışmayacağıma yemin ederim." Hiçbir ölümsüzün bozamayacağı bir yemin.

Hangisinin onu daha çok şaşırttığını bilmiyordu: adamın bir lanet kırıcı için gelmemiş olması mı yoksa sadece ona yardım etmek için burada olması mı? Zaten etmişti. Ellerini indirdi. "Lea'yı ya da onlardan herhangi birini endişelendirmek istemedim."

"Bana önüne çıkan her şeyin üstesinden gelebilecek bir tip gibi geliyor Red."

Aklı bir karış havada olan Poppy büyük merdivene doğru yöneldi, o da onu takip etti. "Ailemiz Akelarre'ye döndüğünden beri, yumurtaları üzerinde bir anne basilisk kadar koruyucu olabiliyor. Her zaman şöyle der: 'Bizim bireysel yüklerimiz yok. Bizimkiler grup yükü. Kardeşliğin faydalarından biri.' Poppy iç çekti. "Ama ben yük olmak istemiyorum. Ve Mariketa buraya 'yalnız bir cadı' olarak gelmemi söyledi. Bu yüzden kız kardeşlerime kalenin yeri hakkında yalan söyledim ve yola çıkmadan önce yeni bilgilerle birlikte onlarla evde buluşacağımı söyledim. Bu yüzden ben-

Silahlandırılmış. Eğer keseler için onlardan yardım isteseydim, kendi başıma yola çıkacağımı bilirlerdi." Durakladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Desh yerimi Lea'ya vermedi. Neden sana versin ki?"

"Onun övündüğü gizliliğinin bile önüne geçen bir kozum vardı, bir iblis için sorgulanamaz bir şey. Sakın sorma, çünkü bundan vazgeçmeyeceğim. Şunu söylemek yeterli, buradan çıkışınızı ben halledeceğim."

"Bu konuda onunla konuşacağım."

Rök rahat bir ses tonuyla, "Siz ve o hiç
?"

"Hayır. Desh sadece bir arkadaş." Aklına bir düşünce geldi. taze bir öfkeyle. "Bana burada lezzetli bir şey olduğunu duyduğunu söyledin ve üzerine atlamak istedin!"

Rök kaşlarını ona doğru salladı.

"Hayatını -notlarıma bakayım- bir öpücük için riske attığın için gurur mu duymalıyım yoksa endişelenmeli miyim bilemiyorum? Bu kutuyu gerçekten işaretlemek istiyorsun, ha?"

"Senin güzelliğin için birçok planım var-"

"Yapma. Tanrım, bu anlamsız skorlar hiç eskimiyor mu?"

"Olmadığını söyleyemem."

"O zaman neden bunu yapmaya devam ediyorsun? Neden yüzme ordunuzun üyelerini artırmaya devam ediyorsunuz?"

"Bunun üzerinde herhangi bir kontrolüm yok. Bu bir duman şeytanı olayı."

"Başkalarıyla yatmaya karar vermek tamamen sizin kontrolünüzdendir."

Dudakları inceldi. "İblisler sevişir, dövüşür ve eğlenir, değil mi? Yüzyılları böyle geçirmem gerekiyor. Sen ve diğer herkes benden bunu bekliyor."

"Evet. Sikiş, dövüş ve eğlen. Hadi, sen git." Ne büyük bir hayal kırıklığıydı! Merdivenlerden çıkmaya başladı.

Rök onun dirseğini kavrayarak durdurdu. "Yapacak başka ne işim var? Son on üç yüzyılı nasıl geçirmeliydim? Sana şu anki varlığımın

Boş mu? Öyle." Yine duman çıkardı ... hayal kırıklığından mı? "Eşimi beklemek hayal edebileceğiniz kadar kötü. Kamaramın zemininde delikler açıp delirecek miyim diye düşündüğüm oldu. Lorean'larla dolu bir odada kendimi sürgüne gönderilmiş gibi hissedebiliyorum."

Şaşıracak sordu: "Ne yapmak isterdin? Yuva kurmak mı? Bir aile kurmayı mı?"

"Bu çok mu çılgınca? Ama eşim olmadan bunların hiçbirini yapamam. Onu bulmak için dişileri deniyor olmam gerekiyor, unuttun mu?"

Bu doğrudu. Bir erkek iblis seks yoluyla kaderindeki kişiyi belirleyebilirdi çünkü onun boynunu işaretlemeye zorlanır ve tohumunu onun içine akıttı. O zamana kadar bir partnerle orgazm olabiliyor ama asla boşalma yaşamıyordu.

"Başını dik tut, Rök. Bu katılımda onu bulabilirsin." O zaman Poppy onun üzerinde düşünmeyi bırakabilirdi. Adamın kolunu tutuşuna ters ters baktı.

İsteksiz bir tavırla onu serbest bıraktı. "Yaşlı iblisler bana bir Katılım sırasında onu hissedeceğimi söyleyip duruyorlar. İlkinde ondan hiçbir iz yoktu. Sonra ikincisi. Onu asla yanımda göremeyeceğimi düşünmek çok kasvetliydi." Rök tüm o Lore toplantılarına onu aradığı için mi gelmişti?

Eğer Poppy hakkında en ufak bir fikri olsaydı, eşi olmadığını bildiği o sihirdarla kalmak yerine onu denerdi!

Poppy'nin düşüncelerini okumuş gibi, "Benden nefret ettiğinizi bilin. Elimde değil. Kendim olduğum için benden nefret ediyorsun."

Neden ondan daha fazlasını beklesin ki? O her zaman yuvarlanan taş, oyuncu varlığı hakkında açık sözlü olmuştu. Değişmesini dileyen oydu.

Poppy küçükken annesi ona şöyle demişti: "Mucizevi güçlere sahip bir cadı için bile bazı şeyler olması gerektiği gibi değildir. Bırakmak bir beceridir, daha fazla Wicca'nın öğrenmesi gereken bir beceri."

Poppy, "Ya çok erken bırakırsan?" diye sormuştu.

"Bu bir risk." Poppy'ye şaşkınlıkla baktı, yeşil gözleri önündekinden çok daha fazlasını görüyor gibiydi. "Bazen insan sonuna kadar gitmek zorunda kalır. Her şey kaybolduğunda, açıklık bulunabilir. "

Poppy yardım edemeyeceği bir şey için Rök'ü üzmemeye karar vererek soluk verdi. Onunla bir gelecek göremese de, geçmişini geride bırakmaya çalışabilirdi. Boğazını temizleyerek, "Senden nefret etmiyorum Rök. Bak, darılmak yok, tamam mı?" Merdivenleri tırmanmak için döndü.

Tam yanındaydı ve onun sözlerine şaşırmış görünüyordu. Ruh hali yeniden değişmiş, dumanı dağılmıştı. Sanki kız ondan çok daha fazlasını kabul etmiş gibi davranıyordu. "Tekrar yapmak ister misin?"

"Arkadaş olarak."

"Hmm." Bu derin, erkeksi gümbürtü iblis olmalı çünkü katılmıyorum ama şimdilik dilimi tutacağım.

Sahanlıkta, cübbesi içindeki beyaz saçlı büyücünün, karısının ve biri kız diğeri erkek iki çocuğunun büyük bir portresinin önünde durdular. Straplez bir balo elbisesi ve altın bir kol bandı giymiş olan karısı, geleceğinin ne kadar vahim olacağını önceden görmüş gibi temkinli görünüyordu. İki büküm olmuş parmakları çocuklarının omuzlarını kavramıştı.

Bu portreyle ilgili bir ayrıntı Poppy'nin beynini gıdıkladı. O da Rök de uzun uzun ona baktılar.

Yollarına devam ettiklerinde ensesini ovuşturdu. "Gözleri bizi takip ediyor gibi görünüyor, değil mi?"

Poppy başını salladı. "Bazen mecazların var olmasının bir sebebi vardır."

"Korkunç bir kavgayı -bağırsakların sızdığı ve kesilmiş uzuvların uçtuğu- küçük ürkütücü sarsıntılara her gün tercih ederim."

"O zaman benimle takılmaya dayanabilmene şaşırdım. Cadılar ürkütücülüğe aracılık eder."

"Evet, ama ürkütücülüğün çok tatlı. Senden büyülü bir şekilde etkilendim."

Kadın olduğu yerde durdu. "Aman Tanrım,

yapmadın." Pişman olmayan bir sırıtış. "Yaptım.
Bütün gece yapacağım."

Kahretsin, neden eğlenceli olmak zorundaydı ki? Yasak gülümsemesini gizlemek için döndü ve kapılarla kaplı bir koridora baktı. Sonsuza kadar uzanıyor gibiydi.

Ciddileşerek, "Kaç oda var?" diye sordu.

"İki yüzden fazla." Laneti kıranı bulana kadar her birini araştırmak zorundaydı ve zaman ilerliyordu. Şimdi bedenlenmiş on dokuz yıl daha ziyaretçi hayal ediyordu. Ailesi onu bu katillerden korumaya çalışacaktı ama nereye kadar?

Kız kardeşleri bu gece onları ektiği için ona çok kızmış olmalı ama Poppy bazen senaryo dışına çıkıyordu. Eğer hayatta kalırsa, bunu kesinlikle telafi edecekti, özellikle de Lea.

Bu düşüncenin hemen ardından, Rök'ün Desh'e karşı nasıl bir koz elde ettiğini merak etti. . . .

Elinde hazır bir keseyle ilk kapıyı açtı. Mobilyaların üzerini çarşafklar kaplamıştı, hava boğucuydu. Etrafı algıladı ama kalıcı büyüden başka bir şey hissetmedi. Yanında Rök'le birlikte koridorda ilerleyerek işlemini her odada tekrarladı.

Kapıyı aç . . . bölgeyi hisset . . . sonraki.

Bir oda tamamen mordu. Birinde çıplak zeminde sadece basit bir karyola vardı. Bir tanesi ruh çağırma seansı için kurulmuş gibi görünüyordu. Bir diğeri kurtboğan kokuyordu.

Rök ona, "Hâlâ bir şey yok mu?" diye sordu.

"Her alan bir titreşim yayıyor ama ilgi çekici bir şey bulamıyorum."

"Diğer kaşıflara dair bir ipucu kokusu almamış olmam ilginç. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Yirmi yıl önce, altı fey okçusu ve bir öfke iblisi macera için buraya geldi ve bir daha kendilerinden haber alınamadı. Aileleri Lore'daki en iyi iz sürücüleri gönderdi ama kimse onlardan bir iz bulamadı."

"Belki de iblisi tanıyordum." Rök kendini onursal bir öfke iblisi olarak görüyordu ve ona kendini daha da

bu şeytanlığa sadakatini kendi sadakatinden daha fazla.

"Muhtemelen onu duymuşsunuzdur. Victor Truller."

Rök alçak sesle ıslık çaldı. "Çağlar boyunca güç konusunda LoreLympics'i kazandı. İlgi odağı olmaktan çıktığını duymuştum."

"Gönülsüz olarak." Önceki kaşifleri araştırmak, buraya gelme kararlılığını neredeyse torpillemişti. Rök'ten bile daha büyük, dövmeli bir öfke iblisi olan Truller'in resmini gördüğünde, bir grup fey tarafından desteklenen o iblisin başaramadığını kendisinin nasıl başarabileceğini merak etmişti.

Ama başka seçeneği yoktu. Buraya akıl sağlığını korumak için gelmişti. Şimdi hayatı için bir savaşın içindeydi. Poppy bu varoluştan yeterince tatmamıştı, elma yenmemişti; geleceği için savaşmaya devam edecekti.

Rök, "Eğer kaşifler bu kalenin içinde bir yerlerde kuruyup kabuk bağlamış olsalardı, kokularını alırdım," dedi.

"Belki de oubliette'lerin kurbanı olmuşlardır?"

"Zindanda herhangi bir öfke iblisi izine rastlamadım. Fey de yok."

"Görünmez bir yarıktan geçip başka bir diyara gitmiş ve kapana kısılmış olabilirler." Poppy, Raven's Murk'un gizemlerine adanmış çevrimiçi bir forumun üyesiydi ve bu kaşifler hakkındaki spekülasyonlar çok yaygındı. "Yarık Hipotezi" çok fazla oy almıştı.

Rök çenesini kaşdı. "Tek bildiğimiz, bunun gibi geçitlerin burayı istila edebileceği ve diğer pek çok diyarın burası kadar misafirperver olmadığı. Bırakın ben önden gideyim." Bir sonraki kapıyı açmak için onun önüne geçti.

Kaşlarını kaldırdı, takip etti.

Diğer alemlere açılan kapılar. Daha fazla ziyaretçi. Tıklayan bir saat

. . . Çok şey tehlikedeydi.

Öyleyse neden bakışlarını Rök'ün iyice yıpranmış gömleğinin çizdiği kaslı sırtından çekemiyordu? Rök'ün gitmesine izin verme kararı şimdiden sarsılmaya başlamıştı. Vücudu hazır değildi. Çünkü vücudu gerçekten de lanet bir aptaldı.

Tehlikedeki film karakterlerinin seksle dikkatlerinin dağılmasını her zaman komik bulmuştur. Ama belki de gizlenen

Tehditler Poppy'nin Rök'e duyduğu çekimin neden stratosferik seviyelere ulaştığını açıklıyordu. Belki de fiziksel tehlike akla başka fiziksel şeyleri getiriyordu.

Artı, baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş haliydi.

"Ah, cadı," dedi, ses tonunda memnuniyet vardı. "Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Aramızdaki kimya her zamanki gibi inkar edilemez."

Ama kimyası onunla olabileceği tek şeydi. Ve randevularında onu tekrar kendisine çekmeye yetmemişti. Bu da o gece onu çağıran baştan çıkarıcı kadınla kimyasının ne kadar güçlü olduğunu merak etmesine neden olmuştu.

Poppy'ye döndü. "Eğer bunu şişeleylebilirsek, ikimiz de bir daha işe girmek zorunda kalmayız."

"Emekli olmak istiyorsun ama olamıyor musun? Yeterince para biriktiremedin mi?"

Gözleri parlıyordu. "Sadece yağmurlu günümü bekliyorum."

İlk buluşmalarında yaşadığı bağlantı hissi yeniden filizlendi. O zamana kadar aynı alanda çalışmışlar, birbirlerinin yanından dalgın dalgın geçmişlerdi ama o gece adamın kendisini gerçekten gördüğünü hissetmişti.

Öyle değil.

Yine de geçen yıl büyük bir Lore şenlik ateşinde aynı bağlantı hissini yaşamıştı. Onu birkaç güzel sirenle konuşurken görmüştü. Adam hiçbir uyarıda bulunmadan Poppy'ye dönmüş ve kabadayı ölümsüzlerden oluşan kalabalığın arasından Poppy'nin dikkatini çekmişti.

O ve Rök birbirlerine bakarken, kalabalık neredeyse Rök'ün kalp atışlarını duyabilecek kadar azalmıştı. Rök'ün teninden yükselen dumanı görmüş ve onun kendisini sarmasını istemişti. Evet, bağlantı.

Ona bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlayamadı. Daha sonra cılız kıyafetli sirenler dikkatini yeniden çekmeye çalışmış ve ona birçoklarıyla gerçek bir bağlantısı -bir çağırma anlaşması!- olduğunu hatırlatmışlardı. Adam onun kederli yüz ifadesini göremeden portalını açıp uzaklaşmıştı.

O zamandan beri ne dediğini anlamaya çalışmak onu cılgına çevirmişti. Ona sorabilirdi ama hatırlayacağından şüpheliydi. Her halükârda, Poppy'nin bunu ya da onun tuhaf davranışını düşünemeyecek kadar çok işi vardı. O çağırıcının onun üzerinde ne etkisi olduğunu kesinlikle sormayacaktı. "Odaklan iblis."

"Pekâlâ." Sırıtarak yan odaya geçti. "Ne arayabileceğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

Ona komik şeyler yaptığımızı. "Ben lanet kırıcıyı bir tür tılsım olarak hayal etmişim ama her şey olabilir. Daha önce büyülu karides çatalları ve büyülu golf sopaları görmüşüm."

"Her ne ise, onu bulacağız."

Biz.

Hekate ona yardım etti, bu ilginin tadını çıkardı. Onun varlığından zevk alıyordu. Ücretsiz bir korumanın yardımını takdir edecek kadar paralı askerdi.

Eğer bir boğa hiç kırmızı bir pelerin yakalayamazsa, sonsuza kadar onu kovalar mı?

Rök son kapıyı kapatarak, "Aklıma bir şey geldi. İkinci randevumuzu Cadılar Bayramı'na, yani lanetlendiğin geceye ayarlamışsın. Gelmeye hiç niyetin yoktu." Yüz ifadesi titizlikle boştu.

"Hayır, yapmadım. Ve sen de yeterince kolay ertelendin, böylece herkes için işe yaradı."

"Hmm. Belki de benimle karşılaşmaktan korktuğun için o gece için ısrar ettin."

Onun içini ne kadar kolay anlamıştı. "Rök, sana bir ilişki aradığımı söyledim. Güvenebileceğim bir şey istiyorum. Belki bir aile." Wicca'lerin kadersel eşleri olmasa da, Poppy saf ve kalıcı bir aşkın gücünü anlıyordu; anne ve babası yarım bin yıldır mutlu bir şekilde birlikteydi.

Onların sahip olduklarını istiyorum. Ixius'un ona arzuladığı her şeyi verebileceğini mi düşünmüştü? Hayır. Geriye dönüp baktığında, onu ailesini mutlu etmek için kullandığından ve kendisini asla olamayacak şeylerden uzaklaştırdığından korkuyordu.

Bakışları hiç şaşmadan iblisin üzerine çevrilmişti.

"Bir ilişki o zaman? Şapkamı ringe atacağım." Yine onunla dalga geçiyor. "Bir erkekte neyi seversin? Yani, aptalca sorular sormaması dışında."

"Benim çıtam yüksek değil. Dürüst ve sadık olmalı ve kaderinde başkası olmamalı. Yer tutucu olmayacağım." Olmayacağım!

"Eh, o da bir Katılım," dedi Rök isteksiz bir ses tonuyla. "Belki onu yakında bulursunuz."

"Belki."

Aralarında garip bir gerginlik oluştu ama aramaya devam ettiklerinde bu gerginlik azaldı.

"Peki son iki yıldır neler yaptınız?" diye sordu.

İşler. Bitmeye mahkum bir ilişkinin içinde dönüp duruyorum. Hala seninle olan felaket randevumu yaşıyorum. Lafı dolandırmadı. "Geçenlerde kedimiz Newt bir dönüşüm iksiri içti ve bir haftalığına köpeğe dönüştü. Şimdi havlıyor, salyalarını akıtıyor ve dikkatsizlerin bacaklarına saldırıyor." Poppy, Rök'ün kahkahalarını tıpkı Newt'in denetimsiz bir iksir içmesi gibi yalayıp yuttu. "Sen neler yapıyordun?"

"Cade ile paylaştığım havuzlu evden taşındım ve yeni bir ev buldum, ancak olabildiğince çok zamanımı onun ve Holly'nin evinde geçiriyorum. İkizler daha önce bulundukları her yerin izini sürebiliyorlar, bu yüzden üçümüz çok fazla arama görevi yapıyoruz. Bir keresinde kızları Valkyries'in yeni ininde bulduk. Holly'nin teyzeleri kızlarla bebek fırlatma oyunu oynuyordu ve kızlar çok mutluydu. Annem, babam ve Rök Amca daha az sevindiler."

Poppy ve Rök birbirlerini ararken, sohbet neredeyse randevularındaki kadar rahat ve doğal bir şekilde akıp gidiyordu. Rök'ün ruh halini anlamaya çalıştı ve onunla vakit geçireceği için heyecanlı olduğu izlenimini edindi. Ama aynı zamanda rahatladığını da hissetti.

Tuhaf iblis. Konuları hafif tuttular, ancak o, aralarındaki konuşmadan bu yana ona gerçekten ne olduğunu bilmek istiyordu.

Tarih. Neden ölümsüz bir paralı askerin bile öldürölmesini garantileyecek kadar çok iş ayarlamıştı?

Bu kattaki tüm odaları kontrol ettikten sonra, koridoru takip ederek bir merdiven boşluğuna ulaştılar. İçeride, yukarı, yukarı ve yukarı baktılar.

Rök, "Dışarıdan bakıldığında bu kadar çok kat görmedim. Dış görünüş bir illüzyon olmalı."

"Ya da burası." Merdivenlerden yukarı çıkarak bir sonraki kata ve düzinelerce kapının bulunduğu sonsuz gibi görünen başka bir koridora çıktılar. "Arama yapmak saatler sürer." Poppy saatine baktı. Zaman akıp gitmeye devam ediyordu.

"Bir fikrim var," dedi Rök kuru bir sesle. "Ayrılmalıyız."

Her şeye rağmen içinden bir kıkırdama kaçtı. Yüz ifadesi canlıydı, gülümsemesi büyüleyiciydi. Tanrım, keşke onu unutabilseydi. Onu bu şekilde görmek, asla silinmemek üzere saklayacağı bir başka anıydı.

"Bir fili nasıl yersin, cadı? Isıra ısıra." "İblisler fil yer mi?"

"Sadece bir insan sözü. İblisler Wicca'lerden çok da farklı değildir."

"Farklı düşünmek için yalvarırdım ama ben asla yalvarmam." Hayal ettiği şeye rağmen. Daha fazla yalvarmaya kadar yalvarmak.

Ne kadar ilgi çekici.

"Hmm." Bu derin gümbürtü onun üzerinden geçerek savunmasını delip geçti. Aralarındaki rahatlık buharlaştı, cinsel gerilim tarafından kavruldu. "Bir iblise fikir veriyorsun, Poppy. Buradan çıktığımızda, ben ..." Bitmemiş sözü havada asılı kaldı, bakışları kızın gözlerinde daraldı. "Yine parlıyor. Görünüşe göre daha çok macera yaşayacağız."

Ancak o zaman lanetin çalkalandığını fark etti. Bu kalenin içinde bir yerlerde bir çocuğun kahkahası çınliyordu.

SEKİZ



Rök'ün ensesindeki tüyler, bir çocuk kahkahası duymadan bir an önce diken diken olmuştu. Yine de bu alaycı ses, ikizlerin neşeli kıkırdamalarına hiç benzemiyordu.

Poppy koridora döndüğünde, "Yani bu kahkahayı görmezden mi geleceğiz?" dedi. En yakın kapıyı açtı.

Odayı hissetti. "Bazen ziyaretçileri duyarım ama onları görmem. Belki bu gece o kabusla uğraşmak zorunda kalmam."

"Buna gerek kalmayacak." Zihnindeki korku filmi kötü adamları veritabanını kontrol etti. "Yani katil bir bebekten mi bahsediyoruz?"

"Duruma göre değişir. Mısır kokusu alıyor musun?" "Hayır."

"O zaman bu bir bebek."

"Harika."

"Seninle her şey her zaman harika."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun berbat olduğunu söylemekten daha iyi her bir vahyinizle birlikte."

Alınmak yerine, iyi bir noktaya değinmiş gibi başını salladı.

Daha fazla kahkaha sesleri . Yıllar önce, o kulak misafiri insanlar konuşmak hakkında a katil bebek Film. Bir vardı

"Ne şeytani bir pislik" diye yorum yaptı.

Rök alındığını hatırladı. İblismiş, kıcımın kenarı. Onlara kendi iblis halini göstermek istemişti. şimdi Poppy'ye soruyordu: "Eğer gösterirse, onu nasıl öldüreceğiz? Yakarak mı, kafasını keserek mi?" İkincisini umuyordu. Bu tozlu halı alev alıp yayılabilirdi ve kale de acil çıkışlarla dolu değildi.

"Bazen birden fazla bebek ortaya çıkıyor."

"Dur tahmin edeyim: her birinin farklı bir şekilde öldürölmesi mi gerekiyor?"

"Bu benim için yeni bir durum olsa da araştırmalarım öyle gösteriyor. Ama içlerinden biri -Annelise- hiç öldürölmemiyor, telekinetik olduğu için bu bir sorun. Onları görürseniz dikkatli olun."

Başka bir kapı açtı. "Eğer değilsem, beni koruyacağını biliyorum, tıpkı o iskeletlere yaptığın gibi. 'Seni kurtaracağım!' diye bağırdın ve benim için mücadeleye atıldın. Ne kadar güzeldi değil mi?"

Dudakları kıvrıldı.

Onun sesini taklit ederek, "Asla korkma, benim değerli iblisim! Seni korumak için bu düşmanlara karşı tüm büyülerimi toplayacağım!"

Savaşı kaybetti ve tamamen gülümsedi. Büyüleyici bir cadı. "Bitirdin mi?"

"Asla." Kulağının yanına eğildi ve fısıldadı, "BOO!"

Güldü, adamın boynuzlarını onun her tarafına sürtmek istemesine neden olan gırtlaktan gelen bir sesle. "Tamam, tamam."

"Beni gremlinlerle, iskeletlerle karşı karşıya getirdiniz ve şimdi de ... bebeklerle yüzleşmek zorunda kalabilirim."

Eğlencesi azaldı. "Onları hafife alma Rök."

"Eğer bir oyuncak bebek tarafından alt edilirim, bunu hak etmiş olurum, değil mi? Hala bir meydan okuma bekliyorum." Bir sonraki odaya geçelim. "Bu arada, yine başımız belaya girerse, kendi güvenliğiniz için keselerinizi saklayın. Kaç tane kaldı?"

Muhtemelen daha önce başka bir paralı askere hiç cephanelik envanteri vermemişti. Güvenini belli edercesine, "İki tane savaş büyüşü için, bir tane de portal için," dedi.

Bu muydu? İskeletlere bir tane patlattığı için kendini suçlu hissetti.

İleriye baktı, gözlerinin ardında pek çok düşünce vardı. Ağır düşünceler.

Onun dikkatini dağıtmak için, "Hey, vampirler, kurtadamlar ve cadılar eskiden ölümlüler için popüler Cadılar Bayramı yemiydi. Onları hiç ziyaretçi olarak aldınız mı? Bize gerçek bir dövüş yaşatabilirler."

"Birkaç on yıl önce onlardan çok gördüm ama daha çok insanların bizim hakkımızdaki fikirlerine uyuyorlardı. Yeşil derili cadılar, kürkle kaplı huysuz kurtadamlar ve çene hizasında dişleri olan pelerinli vampirler düşünün."

"İblisler mi?"

Gözleri parladı, neşeli cadı geri döndü. "Sivri kuyruklu ve yabalı küçükler."

"Ouch! Yani ziyaretçileriniz insanların efsane olduğuna inandıkları yaratıklar, ama bazıları gerçek mi? Bu da İrfan'ı gereksiz yere karmaşıklaştırıyor, değil mi?"

"İşleri ilginç kılıyor." Bir başka parlak sırtış. Nasıl olmuştu da onun görünüşünün mükemmel olmadığını düşünmüştü?

Çocukların kahkahaları bir kez daha duyuldu, bu kez küçük ayakkabıların ürkütücü tıkırtısı eşlik ediyordu.

Sağındaki aplik parladı; solunda bir şey kaydı. Kılıcını çekip kurtardı ve o yöne doğru döndü-

Sadece büyük bir duvar aynasından yansıyan kendi oyun yüzüyle yüzleşmek için.

Rahatlamış bir nefes vererek kılıcını kınına soktu. "Zıplama korkusu, ha?" Yansımasına hayranlıkla baktı ve saçlarını düzelitti. "Gözlerini benden alamamana şaşmamalı. Daha dumanlı bir iblis var mıydı hiç?"

Kadın homurdandı. "Büyük egonuz Başka Diyarlar'dan da görülebiliyor olmalı."

"Böyle bir iddiada bulunabilecek tek parçam ben değilim." Kolunu rahatça onun boynuna doladı ve aynada ona baktı. "Ve sen, bir resim kadar güzelsin."

İltifat karşısında yanakları kızardı. Tıpkı otoparkta olduğu gibi onun karşısında eriyecek gibiydi.

"Fotoğraflardan bahsetmişken, çektiğimiz o selfie'yi hiç açtın mı?" Onu engellemeden önce ona göndermişti.

Bakışları başka yöne kaydı. "Onu sildim sayılır."

Doğruyu söylüyordu. "Anlıyorum." Onunla çekimi gittikçe daha uzak hissettiriyordu. "Romantik partner" malzemesi değil miydi? Onun, yüzyıllar boyunca kendisini çağıran kadınlardan farklı olduğunu ummuştı, daha sonra onu fazla çalışmış bir vibratöre gösterdikleri özenle kovmuşlardı. Poppy de onu aynı şekilde mi görüyordu? Rök'le sadece bir kaşıntısını gidermek için çıkmış olabilirdi.

Belki de o kadar sert bir Wiccan'dı ki daha fazlası için bir iblisi asla düşünmezdi.

Kaybedecek bir şeyi olmadığı için ona blöf yaptı: "Fotoğrafı sildin çünkü benim kopyama baktığım kadar sen de ona baktın. Benimle buluşma isteğine boyun eğmemek için makyaj randevumuzu Cadılar Bayramı gecesine ayarladın."

"Zavallı bağımlı iblis. İlerlemiş yaşınla hayal görüyorsun."

İnkâr etmedi. Onun elini tuttu ve yumuşak tenine bir kez daha hayran kaldı. "O selfie'yi çektikten sonra öpüşmek için birbirimize doğru döndük, sanki yıllardır birlikteymişiz gibi. İkimiz de öpüşeceğimizi biliyorduk. İkimiz de bunun bizi mahvedeceğini biliyorduk. Şafak kadar kaçınılmazdı. Tıpkı şimdiki gibi."

Nefesi kesildi.

Aşağıdaki karanlık tanrılar, onu istiyordu. "Son öpücüğün beni yaktı. Sonsuza dek üzerimde bir iz bıraktı." Dudaklarını bileğine bastırdı ve buluşmalarında yaptığı gibi diliyle nabız noktasını yokladı.

Kadın onu hayranlıkla izledi ve mırıldandı: "Hepiniz baştan çıkarıcısınız, değil mi?"

"Ben bir iblisim."

"Ve korumana karşılık sadece bir öpücük istedin." Onunla oynuyordu ve o da buna izin verecekti! "Belki sana bir ön ödeme yapabilirim."

"Daha fazlasını istemeliydim."

"O zaman bahşiş kazan."

"Lanet olsun, cadı, beni deli ediyorsun." Vücudundan kontrol edilemeyen bir duman yükseldiğinde kalp atışları hızlandı, kulaklarında hafif bir davul sesi duyuldu. "Bana verdiğin tepkiyi duyabiliyorum."

"Seninkini görebiliyorum."

Kadının ensesini avuçladı ve onu daha yakına çekti. "Çünkü beni yakıyorsun." Dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattı ve keskin nefes alışının tadını çıkardı. Ona bir an verdi, geri çekilmesini bekliyordu.

Kız yapmayınca inledi. Yüzünü kavradı ve başını eğerek ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi, tadına bakmaya çalıştı. Kız şekerleme gibiydi; tatlı, bağımlılık yapıcı. Adam dilini onunkiyle oynattı ve kız onunla buluştuğunda inledi. Tüm dünya bu temasta birleşti.

Dilleri birbirine dolanıyor... inleme ve homurtuları değiş tokuş ediyor. Kollarını onun karşı konulmaz bedenine dolamıştı. Bu öpücük buluştukları geceki kadar iyi değildi.

Daha iyi.

Tehlikeye odaklanması gerekiyordu ama içinde şeytani dürtüler savaşıyordu: eşini korumak ve onu memnun etmek. Saç başına uzandı ve serbest bıraktı, öpücüğü derinleştirirken parmaklarını ipeksi buklelerin arasından geçirdi.

Tırnaklarını adamın sırtına geçirmiş, her vuruşta ona karşılık veriyordu. Bu kadının içinde kaybolan adam onun göğsünü avuçladı, sertleşmiş meme ucunu hafifçe çimdikledi. Kadının nefesi, sikinin pantolonunun içinde dalgalanmasına neden oldu. Onun içine gömülmesini istiyordu, dışısı bunu talep ediyordu.

Şehvetli cadı yaklaşmak için kıvrandığında, kıvrımlarını ona sürttüğünde içinde sahiplenme duygusu kaynadı. Kadının uyarılma kokusu onu uyuşturucu gibi etkiledi. Poppy . . .

Tanrım, çiftleşmeye hazırdı-

Yan tarafına bir acı saplandı ve geriye doğru sarsıldı. "Kahretsin, Red. Çimdiklemekten hoşlanmıyorum." Kadın adamın derisini yırtmış, ateşini söndürmüştü.

Kaşlarını çattı. "Seni çimdiklemedim." İrisleri daha da parladı.

"Eğer yapmadıysan ?"

Dikkatleri aynanın alt köşesine kaydı; cam gibi gözler onlara bakıyordu.

Rök, Poppy'yi arkasına fırlattı.

Salonda sarı lüleleri ve fırfırlı elbisesiyle porselen bir bebek duruyordu.

İçinden bir kahkaha kaçtı. "Bir de ayna korkusu! Sırada mağara yaratıklarıyla tanışmak ve buluntu görüntüleri ortaya çıkarmak var."

Onun yanına gitti ve fısıldadı, "Ah, Hekate, hayır. Bu hiç komik değil."

Yürüyen bir bebek mi? "Bu biraz komik." "Bu Annelise."

Bu bebek göz kırptı şunlar camısı
gözler at Poppy, Sonra başını çevirip
Rök'e baktı.

Durumun onu eğlendirmesi, rahatsız edici olamayacağı anlamına da gelmiyordu. "Wiggins aktive edildi, ha?"

Poppy onun elini tuttu. "Geri çekil. Sonra koş."

"Hiç şansım yok. Eğer bir oyuncaktan kaçarsam yüzyıllarca süren İrfan kredim iptal edilir."

"O bir oyuncak değil. O şeytani bir varlık." "Ben de öyleyim." Poppy'ye göz kırptı.

"Lütfen, Rök. Telekinetik olan o."

"Bir binayı kaldırabilirim. Onun telekinezi gücü benim gücümle boy ölçüşemez. Bunca yıldan sonra beni yıkmak için bu bebekten daha fazlası gerekecek. . ." Arkasında yeni bir tehdit hissetti. Poppy'yi tekrar arkasına çekti ve

etrafında döndü.

On metre kadar önünde üç oyuncak bebek daha duruyordu. Uzun, tırtıklı bıçağı olan manyak, kızıl saçlı olanı tanıdı ama minyatür manken görünümlü çiftleri tanımadı.

Gözlerini devirdi. Bu saçmalıklar için zamanı yoktu, Poppy'yi kazanma görevinde ilerliyordu. Baştan çıkarma sadece ilk adımdı.

Kılıcını salladı ve doğaüstü bir hızla saldırdı. Kesik. Hedefi doğruydu ama yine de ortadan kaybolmuşlardı.

Arkasından kahkaha ve tıkırtı sesleri geliyordu. Poppy ona yaklaşınca arkasını döndü ve dört bebeğin sıralandığını, sekiz ürkütücü gözün kendisine baktığını gördü. Hamle yaptı ve manken bebeklerden birinin kafasını kopardı. Garip bedeni yere yığıldı. "Biri gitti."

Ama sonra yükseldi. Kesik başına doğru sıçradı. Ve yeniden

taktı.

"Huh."

Rök tekrar saldırdığı anda Annelise bebeği kolunu kaldırdı. Hava dalgalandı. Ayakları yerden kesilince ağzı açık kaldı; sonra o ve Poppy koridordan aşağı fırladılar.

* * *

Annelise onları uzaktaki bir duvara çarparak Poppy'nin ciğerlerindeki nefesi kesti. Oyuncak bebek onu ve Rök'ü böcekler gibi orada kısırdı.

Kurtulamıyorum! Poppy çırpınırken görüşü dalgalanıyordu.

Annelise her an onların kafalarını koparabilirdi -gerçek ölümsüz ölümler. Bu farkındalıkla Poppy'nin hayatı gerçekten de gözlerinin önünden geçti.

Anne ve babasının gururlu gülümsemeleri. Kız kardeşlerinin gülüşü. Otların keskin kokusu ve demlenen bir karışımın ısırtığı.

Rök'ün günahkâr sırtışı ve kötü şakaları. Yakıcı öpücükleri.

Başını ona doğru çevirmek için mücadele etti. Bakışları buluştu.

"Poppy!" Çılgınca ona baktı, mavi gözleri griye dönüyordu, derisinden refleks dumanı çıkıyordu.

Annelise gücünü kullanarak adamın kılıcını sıkılı parmaklarından çekip aldı ve fırlattı. Sonra da onu bir bez bebekmiş gibi yere fırlattı.

"Rök, hayır!"

Annelise telekinetik olarak onu kısıtırırken, diğerleri yayılmış bedeninin üzerine atladı. Birinin tırtıklı bıçağı göğsüne saplandı.

Rök onu engellemeyi başardı. "Şerefsiz!" Ama kurtulamadı.

"Onu rahat bırakın!" Poppy çantasına ulaşmak için Annelise'in gücüne karşı koydu.

"Kurtul ve kaç," diye homurdandı Rök. Bir bloğu ıskaladı; bıçak saplandı ve kanlı bir şekilde çıktı. Manyak bebek zevkle sırttı.

"Seni bırakmayacağım!"

Annelise kolunu bir kez daha sallayarak Rök'ü boğmaya başladı. Adamın inanmayan yüzü morardı. Şakaklarındaki damarlar şişti.

Bıçak tekrar saplandığında gözlerinin beyazı kıpkırmızı kesildi. Rök'ün kanı fişkırdı. Mankenler kana bulanmış, neşeyle kafasına ve boynuzlarına vuruyorlardı.

Poppy "Dur!" diye bağırdı. Bir keseye ulaşamıyordu ve oksijeni tükeniyordu. Eğer kendini savunamazsa, kafasını koparacaklardı.

Rök. Sonsuza dek gitti.

Her şey kaybolduğunda, berraklık bulunur. Poppy üç şeyin farkına varır.

Neyin tehlikede olduğunu. Göz diktiği şey. Korktuğu şey-

Rök güçlü bedenini bir şekilde yana doğru savurdu. Annelise'in tutuşunu gevşetmişti!

Onun bu hareketi bebeği ürkütmüş ve telekinezisini kesintiye uğratmış olmalı; Poppy bir kese kapmayı başardı ve

Sihir. Kolunu Annelise'e ateş edecek kadar serbest bıraktı. "Ondan uzak dur, seni kaltak!" Ondan büyü fıskırdı.

Oyuncak bebek bir eliyle karşılık verirken, diğer eliyle Rök'ü tutmaya devam etti.

Poppy'nin sürekli ışını Annelise'in telekinezi gücüyle savaştı - bir güç alev alev yanarken, diğeri görünmezdi. Çıkmaz Poppy'nin gücünü bir kevgirden geçen su gibi tüketti. Onunla savaşıyorum. Onu besliyorum. Kendimle savaşıyorum. Işını sönüp yok oldu ama Annelise de zayıflamış görünüyordu.

Rök diğerlerini alt etmeyi başardı ve onları koridordan aşağı fırlattı!

Akıntının yön değiştirmesiyle Poppy bağırdı ve kendini duvardan kurtardı. Rök sendeleyerek ayağa kalktığı sırada ona doğru koştu.

Bebekler yeni bir saldırı için toplandıklarında, Rök Poppy'yi arkasından çekerek, "Bırakın, sizi küçük pislikler!" diye kükredi.

Birdenbire geri çekildiler. Annelise yaklaşan bir şeyi dinlemek için başını eğmiş miydi?

Bebekler nasıl duyabilir ki? Çünkü duyabiliyorlar.

Rök tekrar ona baktı. "İyi misin?"

Titrek bir baş sallama. "Buradan çıkmamız gerek."

HISSSSSS. StStSt. HISSSSSS.

"Bu tıslama da ne cadı?"

Poppy bu sesi biliyordu.

Uzaylılar gelmişti.

DOKUZ



Beş yeni kâbus koridorda ilerliyordu. Seyrek ışık siyah dış iskeletlerinden ve damlayan dişlerinden yansıyor. Her tıslamayla birlikte iki ağızlarından yapışkan bir sıvı fışkırıyordu.

Annelise yeni gelenlere reverans yaptı; sonra o ve diğer bebekler gözden kayboldu.

Rök kılıcını emniyete almak için acele ederek kendini Poppy ile yeni tehdidin arasına yerleştirdi. Silahını kaldırırken nefesini içine çekti. Kızıl saçlı bebek onu iki yerinden bıçaklamış, kalbini kıl payı ıskalamıştı.

Beş canavar hazırlandı, devasa kafaları sağa sola sallanıyor, kuyrukları sallanıyordu. Düşündüğünden daha büyüklerdi. Telefonumda tekrar izlediğim için haklıyım. Omzunun üzerinden baktı. "Demek uzaylılar dediğinde, uzaylıları kastediyordun."

Poppy gözlerini kocaman açarak, "Hı-hı. Onları daha önce de görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim."

"Kan için, onlar-" "Oh, evet."

Sıçramalar halıyı tutuşturur muydu? En azından onları kesmek kılıcını eritebilirdi. İsteksizce, onu iki savaştan geçirmiş olan silahını kınına soktu.

Katılımlar, Poppy'yi güvende tutabileceğine dair güveni darbe aldı.

Ya Lea kız kardeşinin bir iblisten daha fazlasına ihtiyacı olduğu konusunda haklıysa? Koruyucu içgüdüleri daha önce hiç olmadığı kadar harekete geçmişti, aynı anda hem heyecan verici hem de dehşet vericiydi: Poppy'yi tehdit eden her şeyi yok edeceğim; ya yapamazsam?

Kendine, iki yıl boyunca eşinden bir şekilde uzak kaldığını hatırlattı, bu yüzden her şeyi yapabileceğini düşündü. "Ben onları oyalarım. Kaçın."

"Işınlanamaz ya da dumanın içinde seyahat edemezsin. Kılıcını kullanamazsın. Aptal olma."

"Sanırım aradığınız ifade lanet olası şeytani kahraman." Düşmanlarının zayıf noktalarına baktı. Boyunlarını kırabilirim. Eğer onlara ulaşabilirsem.

Poppy'nin eli başka bir kese bulmak için çantasına gitti. "Bende bu var."

"Cephanenizi koruyun. Bu senin son savaş büyün, değil mi?"

"Bebeklere karşı yardımına ihtiyacın vardı ve şimdi yine ihtiyacın var."

"Onları yıpratıyordum!"

"Bıçaklanarak mı?"

"Aynen öyle." Yaraları acıyordu ama iyileşecekti. "Sadece keseni sakla."

Uzaylılar saldırdı; bir ışın onu yakınlaştıracak geçti ve onları bombaladı. Kesesini saklamadı.

Vücutları geriye doğru savruldu, yaralandılar. Halıdan dumanlar yükseldi ama tutuşmadı. Bu sefer.

Rök omzunun üzerinden, "Sıçrama yok! Yangın riskini göze alamayız."

"O zaman benimle koş!"

"Onlarla başa çıkabilirim." Onlar geri dönerken, karanlık yarısını çekti ve şeytani bir hal aldı. Vücudu bulanıklaştı, kasları şişti. Uzayan dişlerini göstererek bir uyarı kükredi.

Uzaylılar buna aldırış etmedi ve bir birim olarak saldırdı. Kuyruklar ona kılıç darbeleri gibi saplanırken, o kaçmaya çalıştı. Güçleri ve hızları doğaüstü olmanın ötesindeydi. Büyüyle mi aşılanmışlardı?

Ama o gücünün zirvesinde bir savaşçıydı. Birinin hantal kafasını yakalamak için savrulan pençelerden kurtuldu. Basıncın etkisiyle boynu kırılana kadar bükte.

SNAP.

Ceset daha yere yığılmadan bir sonraki uzaylıyı yakalamış, ikincil ağzından sıyrılarak kafasını yakalamıştı. İçindeki iblis akılsızca bir katliamı arzuluyordu ama Rök ilkel benliğini kontrol etmeyi öğrenmişti. Bir iblisin saldırganlığıyla çalışmış, düşünmüş ve kendini ayarlamıştı.

SNAP.

Ah. Zayıflıklarını çözmüştü, kalıp kendini gösteriyordu. Strateji. Geriye kalan tek şey uygulamaydı.

Kaçmak. Boğuşma. Bükülme.

Beş uzaylı kısa süre içinde ayaklarının dibinde yok edilmiş halde yatıyordu ve hiçbirinin kanı dökülmemişti. Arkadaşını savunmuş, botunu bir cesedin üzerine koyup göğsüne bir böğürtü ile vurma dürtüsüne sahip olmuştu.

"Hepsini hakladın Rök." Kızın ona huşu içindeymiş gibi bakışı ...

O bakıştan daha fazlası için her şeyi yapardı. "Bu yaratıkları yenebiliriz. Artık bedenlendiklerine göre hepsini öldürebiliriz." Ona gelecekle ilgili bir umut ipliği hissettirmiş miydi? Rök bir büyücü olmasa da mistik bir lanete karşı galip gelmesine yardım edebilirdi.

Şüphe yüz ifadesini gölgeledi. "Çok fazla var. İnsanların kâbusları sınırsızdır."

"İsıra ısıra, tamam mı? Onları teker teker indireceğiz." Konuşur konuşmaz arkasında bir hareket hissetti.

Şimdi ne olacak? Bir uzaylının cılız parmakları bir sıkılıp bir açılıyordu. Bir diğerinin kuyruğu kırbaçlanmış gibi dönüp duruyordu. Yükselmeye başladılar, yıpranmışlıktan daha kötü değillerdi.

Bu hiç beklenmedik bir şeydi. "Yeni plan. Onları zindana götürmeliyiz. Onları cehenneme gönderebilirim-" Daha önceki iskeletler uzaylıların arkasında cisimleşti.

Bu da ziyaretçilerin öldürülemeyeceği ve hatta kovulamayacağı anlamına geliyordu. Sonsuza dek geri tepecek bir düşman nasıl yenilirdi?

Poppy onun düşüncelerini dile getirdi: "Ölmeyi reddeden yaratıklarla savaşamayız. Şimdi benimle koşacak mısın?"

Saldırmaya hazırlanan düşmanlarına baktı, sonra tekrar ona döndü. İblisçe küfrederek onu kolundan yakaladı ve koridordan aşağı doğru kaçtılar.

Uzaylılar tek başlarına kovalamaya başladılar. Üçü peşlerini bırakmazken, bir çift de kendilerini tavana fırlatarak son sürat tırmanmaya başladı.

Rök ve Poppy bir köşeyi dönerek daha dar bir koridora saptılar. Kapı ya da pencere yoktu. Ayaklarının altında sadece aynı yıpranmış halı vardı.

Uzaylılar hız kazanarak yaklaştılar.

"Daha hızlı, cadı!" Rök onu önüne iterek ilerlemesini sağladı. Çenesini kırıp pençelerini savurarak onu ıskaladı. "Hadi, hadi, hadi!"

Koridorda bir çatala geldiklerinde, onu kollarına aldı ve sanki şeytani bir koşu varmış gibi koşmaya başladı. Ayaklarının altından kilometreler geçmiş gibi hissettikten sonra omzunun üzerinden baktı. Biraz nefes alacak yer bulmuştu.

En iyi hamle ne pahasına olursa olsun lanet kırıcıyı bulmak mıydı yoksa bataryanın yerini tespit edip buradan kaçarak başka bir gün savaşmak için yaşamak mıydı? İçgüdüleri onu Poppy'yi tehlikeden uzaklaştırmaya zorluyordu.

Kızın narin bedeninin kendisine sarılmış olduğunu hissetmek kararlılığını artırdı. Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı -kendisinden bile. Daha sert koştu, koridorlarda hızla ilerleyerek takipçilerinden uzaklaştı. İkinci bir çatala ulaştı. Sağa döndü. Bir çatal daha. Sağa. Sonra sola. Sonra sağa.

Uzaylıların tırmanışları silikleşti. Yanlış yönü seçmişlerdi!

Nihayet koridorun sonunda, sanki bir ortaçağ şatosundan fırlamış gibi görünen bir kapı belirdi. Kapı kolunun etrafındaki sivri uçlar onları uyarıyordu.

Poppy fısıldadı, "Bu da ne böyle?"

Uzaktan uzaylılar tısladı. Bir süre sonra adımları Rök ve Poppy'nin bulunduğu yöne doğru gürledi.

"Başka seçenek yok." Kolu çekti. Kapı açılmak yerine titremeye başladı. Vınlayan dişliler ve kayan cıvatalar, bir banka kasasının açılması gibi ses çıkarıyordu.

Uzaylılar köşeyi döndü.

"Geliyorlar!" Poppy'nin eli çantasına daldı. "Kalenin başka bir bölümüne bir portal oluşturacağım."

Kolu çekti. "Henüz oraya gelmedik. Yardıma ihtiyacım olduğunda sana söylerim."

Bogey'ler 15 adım ötede.

On . . .

Kapı açıldı. Rök Poppy'yi içeri fırlattı ve ağır kapıyı arkalarından çarptı. Uzaylılar geri itildi, pençeleri sivri uçlara çarpıyordu. Kapı aralığındaki büyüyen boşluktan ikinci bir çene uzandı. Şak şak!

"İt, iblis!" Poppy yardım etmek için kendi ölümsüz gücünü kullanarak onun yanına eğildi. "Onlardan bir su birikintisi yapmalıydım, ha?"

"Yangın riskini göze alamam." diye homurdandı.

Şak şak!

"Bir uzaylının kafanı ısırp koparmasını mı tercih edersin?"

Pençeler ağzın yerini aldı, o cılız parmaklar uzanıyordu.

. .

Rök dişlerini gıcırdattı ve tüm şeytani gücünü kullanarak olabildiğince sert bir şekilde itti. Kapının kenarı uzaylıyı kesip her yere sıçratmadan hemen önce, uzaylı geri çekildi. Rök ve Poppy kapıyı çarparak kapattı.

Dışarıdan gelen tıslama ve vuruş sesleri, aynı dişliler vızıldarken, cıvatalar şangırdarken azaldı - yaylı bir tuzak.

Poppy nefesleri arasında, "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," dedi.

Kapıda buhar punk kombinasyonlu bir kilide benzeyen bir şey fark etti ve her yerinde kan vardı. "İçeriden kilitleniyor. Sitrep, cadı." Etraflarında döndüler.

"Lanet olsun" diye mırıldandı.

ON



Poppy ve iblis bir depo kadar büyük bir odaya girmişlerdi.

Yeni çevrelerini incelerken formaldehit kokusu burnuna çarptı. Titreşen aplikler ve şimşekler geniş alanı ara sıra aydınlatıyor, gölgeli oyuklar bırakıyordu. Örümcek ağları gelişigüzel dizilmiş kitap yığınlarını kaplamıştı.

Üstlerinde yağmur, metal çubuklarla kaplı cam bir kubbeye çarpıyordu. Merkezinden bir paratoner çıkıntı yapıyordu. Ondan inen teller, bir laboratuvara benzeyen şeyin içinden damarlar gibi uzanıyordu.

Bu kablolardan bazıları rafların üstündeki birden fazla tanka uzanıyordu. Silindirik akvaryumlara benziyorlardı ama içleri yeşil yapışkan madde ve vücut parçalarıyla doluydu.

"Çılgın, çılgın bilim adamı titreşimleri alıyorum." Koridordaki uzaylı tehdidine rağmen Rök kapının mandalını çekti ama yerinden oynamadı. "Büyücü bir şeyi içeride tutmak için laboratuvarını içeriden mi kilitlemiş?"

Başını salladı. "Kapıdaki kana bakılırsa, her neyse dışarı çıkmak istemiş."

"Neden burayı arkasından sihirli bir barikatla kapatmıyorsunuz?"

"Bu bir fazlalık olmalı. Bu da bir tuzağın içinde kapana kısıldığımız anlamına geliyor." Kubbedeki parmaklıklar burayı dev bir kafese benzetiyordu.

Rök başını kaldırıp baktı. "Belki de tamamen kapalı değildir. Şu parmaklıkları kırıp bizi kokteyl için zamanında buradan çıkarabilirim. Hemen döneceğim." Kubbeyi yumruklamak için kırk metre kadar yukarı sıçradı. Yumruğu geri tepti ve hemen yere düştü. "Lanet olası sınır büyüü."

"Buranın her santimini çevreliyor."

"Harika." Kapının dışında ortalık sessizleşince gözlerine baktı. "Parıltı azalmış. Başka ziyaretçileriniz ne zaman gelecek?"

"Sanki bir durgunluk içindeyim ama iyi bir durgunluk değil. Bir sonraki ziyaretlerinin bir tsunami gibi üzerime geleceğini hissediyorum."

"Bizim yolumuz," dedi bir boynuzdaki kanı temizlerken. "Az önce oyuncak bebekler ve uzaylılarla karşı karşıya geldiğimize inanamıyorum." Yeniden ortaya çıkan iskeletlerden bahsetmiyorum bile. Rök, Poppy ile bu gece nasıl hayatta kalabileceklerini merak ediyor olmalıydı. "Hiç patlama gücün kaldı mı?"

Başını iki yana salladı. "Hem o keselerdeki büyüü hem de ziyaretçileri besliyorum. Her saldırdıklarında, yaptıkları harcamalar bana zarar veriyor."

"Seni kimin lanetlediğini bulduğumda, onlara yüzyıllar boyunca işkence edeceğim - onlara ıstırabın anlamını öğreteceğim."

Rök'ün acımasız sözleri onu büyülerken bile, bunu ona yapan düşman her kimse ona karşı öldürücü bir sıcaklık hissediyordu. "Sıraya girmen gerekecek."

Rök tekrar kilit pedine dönerek onu açmaya çalıştı ama o da diğer her şey gibi geçilmez olduğunu kanıtladı. "Bunu açabilir misin? Wicca yap."

"Sana söyledim, sadece geçit büyüm kaldı."

"Doğuştan gelen cadı güçleri yok mu? Çantanın dışında bir şeylere sahip olmalısın."

Hiçbir şeyim yok! Poppy sadece kese sayısı kadar iyiydi. "Ben kasa hırsız değilim. Öyle bir yeteneğim olsaydı bile

Büyücünün gücü benimkinden çok daha güçlüydü."

"Tamam, tamam." Rök alanı değerlendirdi. "Bu laboratuvar çok büyük.

Kalenin bataryası burada olabilir."

"Ya da Poughkeepsie'de olabilir. Büyü genellikle elektrik gibi çalışmaz." Bu yerde o kadar çok voltaj çıtırdıyordu ki, gevşemiş saçları diken diken olmuş gibi hissetti. Belki de daha önceki farkındalıkları onu ürkütüyordu.

Neyin tehlikede olduğunu: Bu bedenlenmiş ziyaretçiler beni ve sevdiğim herkesi öldürene kadar gelmeye devam edecekler.

Onun arzuladığı şey: Beni seven ve bana saygı duyan bir partnerle onlardan uzak bir hayat.

Korktuğu şey: Daha azını kabul edeceğim ya da o hayatı yaşama şansı bulamadan öleceğim.

"Bataryayı bulsak bile buradan ayrılamam," dedi ona. "Görevim tamamlanana kadar olmaz."

Kelimelerini dikkatle seçmiş gibi görünerek, "Tüm bu avantajlar ve kör köşelerle, ziyaretçileriniz burada yeniden ortaya çıkarsa bu laboratuvar bir ölüm bölgesi olacak. Başımız gerçekten belaya girebilir."

Başını salladı. "Evet. Ve eğer yapabilirsen gitmelisin. Sana zarar gelmesini istemem. Ama kendi adıma, eve elim boş dönersem kız kardeşlerimi tehlikeye atmış olurum." Onları korumak için her şeyi yapardı, tıpkı onların da onun için her şeyi yapacakları gibi - kendilerini tehlikeye atmak da dahil.

Vahşi Lea bir savaş çılgılığıyla ateş hattına hücum ederdi, çalışkan Sage ve yaramaz Clove hemen arkasındaydı. Ölümcül Bella hemen hemen her amaç için ölümüne savaşırdı, ama özellikle Poppy için.

"Rök, eğer ziyaretçileri durdurmanın bir yolunu bulamazsam, beni ve sevdiklerimi öldüreceklerini hissediyorum. Hepimiz ölene kadar peşimizi bırakmayacaklar."

Düşünceleriyle boğuşuyor gibiydi. Sonunda, "Sence lanet kırıcı burada mı?" diye sordu.

"Belki mi?" Cevabın yakın olduğuna inanmak zorundaydı. İkisinin de bakışları laboratuvarın uzak bir köşesinde,

büyük boy bir perdenin arkasına gizlenmiş bir alana takıldı.
Asla bir

İyiye işaret.

"Perdenin arkasına gidiyoruz, değil mi?" dedi. "Evet."

"Gördüklerimiz hoşuna gitmeyecek mi?" "Hayır."

"Hiçbir şey riske atılmaz, ha. Sadece yakın dur, tamam mı?" Gölgeleeri taramak için gelişmiş görüşünü kullanarak daha derine inmeye başladı.

Yürürken, botlarının altında çıtırdayan eski örümcek yumurtalarını görmezden geldi ve onun yaralarına baktı. Bebeğin bıçağı ona saplanmıştı. "Gerçekten yaralanmışsın."

"İyi olacağım." Geniş omuzlarını silkti, sonra yüzünü buruşturdu.

Acısı onu çağırıyordu ve ona dokunmamak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. "En azından çabuk iyileşiyorsun." Gözlerindeki kırmızı yıldız patlamaları çoktan iyileşmişti.

Kısa bir kahkaha attı. "Öyleyse öyle miyim?"

Sempati dürüstlüğü ortaya çıkardı. "Eğer sana söylemek için başka bir şansım olmazsa . . . Tüm başarılarını duydum ve hiç de vasat değiller."

Sanki yine onunla dalga geçiyormuş gibi ona sorgulayan bir bakış attı.

"Bu gecedan önce bile ne kadar iyi dövüştüğünün farkındaydım." Onun kılıç kullanma becerisine hayran kalmıştı, tarzı iblis vahşeti ve soğuk hassasiyetin bir karışımıydı. Ateş ve buz. "Ve istihbaratın da üst düzey. Bunu herkes bilir."

"Teşekkürler, Red. Minnettarım. Keşke burası hakkında araştırma yapabilseydim. İcini dışını bilmemek beni şaşırtıyor." Onun yanına koştuğu için buna fırsatı olmamıştı.

"Raven's Murk'ü çevreleyen gizemler üzerine spekülasyonlar yapan bir forumun üyesiyim. Gerçek troller dışında bilgi alışverişi için harika bir yer. Bir şekilde internete girmişler. Her neyse, mesaj

Tahtalarda bu kale ve büyücü hakkında bir sürü ayrıntı var. Bunların çoğu varsayım ama bazılarının doğruluğu kanıtlandı."

"O forum üyeleri bunu tahmin etmiş miydi?" Rök çevresindekilere el salladı.

"Herhangi biri yapmış olabilir mi?"

Vücut parçalarının bulunduğu tankların yanından geçerken alçak sesle küfretti. "Bu laboratuvar bundan daha ürkütücü olamazdı."

O anda çubuğa yıldırım düştü, parıltı onları kör etti. Elektrik vızıldadı, kablolardan tanklara doğru ilerledi. Kesik bacaklardan biri sallanıyor, ayak sulu bir güm güm sesiyle cama vuruyordu.

"Az önce oldu." Sahanlıktaki portre aklına geldi. "Büyücünün burada ne yaptığından şüphelenmeye başlıyorum."

"Cesetlerin yeniden canlandırılması deme."

İç çekti. "Tamamen cesetlerin yeniden canlandırılması." Güm güm güm. "Karisını ve çocuklarını diriltmek istedi."

"Harika!"

"Ölü şeylerin hayata dönmesiyle ilgili gerçekten bir sorunuz var."

"Artık gizli olmayan zayıflığımı keşfettin," dedi Rök. "Tebaasını o zindanda tutuyor olmalı."

Başka bir gizemin cevabını keşfetmişlerdi: Büyücü gerçekten de şeytana dönüşmüştü. "O zaman o da benim ziyaretçilerim kadar korkunçtu."

Rök kaşlarını çattı. "Yemekte canavarlardan söz etmemize rağmen lanetinden hiç bahsetmedin."

"İlk randevuda söyleyeceğim bir şey değil."

Boş bir sandığı tekmeleyerek yollarından çekti. "Şu senin büyücüye söyler misin?"

"Ixius ve ben bir ilk randevudan daha fazlasını paylaştık."

Rök'ün çene kasları şişti. İblisin kıskançlığı mı? Lezzetli.

Ixius'a söylemişti çünkü onun kendisine yardım edebileceğini düşünmüştü. Ama büyücüler kurnazdı ve babası gibi iyi büyücüler nadir bulunurdu.

Çoğu cadılardan nefret ediyor, kadınsı güçlerinden korkuyordu. Diğerleri ise karşılığında hiçbir şey vermeden bir cadının gücünü hortumlamak istiyordu.

İkincisine meyleden Ixius, Poppy herhangi bir yetenek gösteremediğinde hayal kırıklığına uğramıştı. Sonunda ondan iyice kurtulmuştu.

Rök, "O gece sana insanların korku filmlerini neden sevdiğini sorduğumda yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve bana 'Çünkü kıl payı kurtulmuş gibi hissediyorum. Ve ölüm karşısında hayat daha da değerlidir' demiştin."

"Hatırlıyorum," dedi, onun hatırlamasına şaşırmıştı.

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyordunuz. Her Cadılar Bayramı'nda hayatınız bir korku filmine dönüşüyor."

"Artık seninki de öyle." Ağdan bir perde onun üzerinden geçti. Yüzünü ovaladı, tellere karşı tükürdü. Pfft!

Bütün bu şato bir ağdı ve Rök'ü de içine çekerek doğruca onun içine uçmuştu. Teşekkürler, Mariketa. Poppy lanet kırıcıyı bulmak için savaşılmaya nasıl devam edebilirdi? Nasıl edemezdi? "Bahse girerim biriyle yatmak için hiç bu kadar zahmete girmemiştir. Buraya gelme kararından pişmanlık duyuyor olmalısın."

Bakışları onun dudaklarına kaydı. "Sadece o öpücük için bile değer."

Bu anıyı hatırlayınca kalbi hızlandı ve adamın yan yan sırtıtışına bakılırsa o da bunu duymuştu. "Hadi ama Rök. Bu bir öpücük için çok ağır bir bedel. Önümüzde saatler var ve daha öldürülemez ziyaretçiler gelecek."

"Desh'le buraya otostop çekmeseydim ölmüş olurdun. Bu yüzden hiç pişman değilim. Unutma, kendim için endişelenmiyorum. Sadece seni güvende tutmak istiyorum."

Bu yüzden Annelise saldırdığında onun gözlerindeki endişeyi hayal bile edememişti. Poppy ve Rök'ün geçmişine rağmen, iblis onu gerçekten önemsiyordu. "Beni güvende tutmak neden senin görevin?"

"Kılıcımı kiraladın."

"Şimdi paranı aldın. Ama bir öpücükle mutlu olmayacaksın."

"Hayır." Gözlerini ona dikti. "Yapmayacağım."

Ya da belki de oyuncu sadece bu kutuyu işaretlemek istemiştir.

Ugh.

Güm güm güm. Bu ses onu rahatsız ediyordu; adamın tavrı canını sıkıyordu. Çok geçmeden içindeki kızgınlık, etraftaki elektrik gibi uğuldamaya başladı. Burada kapana kısıldığı için kızgındı, bir yerlerde bir pislik onu lanetlediği için kızgındı. İblisin onu hâlâ bu şekilde etkilemesine çok kızmıştı.

Yıllar süren bir rekabet, korkunç bir randevu ve tehlikeli bir kale gezintisi boyunca, kalbinin bir parçasını ona bırakmış mıydı?

Ya asla geri alamazsa? Ona bir öpücük daha vermişti ve daha fazlasını vaat etmeden içini dışına çıkarmıştı. Öpücüğü bir lanetti.

Bu da iki kat lanetlendiği anlamına geliyordu.

Daha fazla ağ onun üzerinde hayalet gibi dolaştı. Pfft. Örümcek yumurtaları botlarının altında çatladı. Şimşek çatallandı. Bacağı güm güm gümlledi. Bu yerle ilgili her şey onu öfkeliyordu.

Rök de aynı şeyden muzdarip gibi görünüyordu, omuz kasları gerilmişti. Kaba bir ses tonuyla, "Bir büyücüyle çıkmaya kararlı mısın?" diye sordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Eski sevgiline masaya yüzlerce büyücü daha getireceğini söylemişsin."

Sadece temaya uymaya çalışıyordu. "Benim flört standartlarım seni neden ilgilendiriyor? En azından onun çağrılmayacağını biliyordum."

"Standartlar, öyle mi? Ve bir kez daha söylüyorum, çağrılara yardımcı olamam."

"Dişilerle olan anlaşmanı bozabilirsin." Thud thud thud.
"İtiraf et: istemiyorsun."

"Onlara zarar vermek için yolumdan sapmam. Eşimi aldığım da, tüm bunlar kendiliğinden hallolacak. Asla yapmayacağımı biliyorlar."

ondan uzaklaşmak."

Bunu ben de biliyorum! Peki Poppy neden ona bakıyordu? "İlgiyi sevmediğine beni ikna edemezsin. İhtiyaç. Seviyorsun, yoksa buna bir son verirdin." Thud thud thud. Pfft. İRRİTASYON. "Neden bu kadar büyük bir hayal kırıklığı olmak zorundaydın?"

Ona doğru döndü. "Ben bir iblisim ve iblis şeyleri oluyor diye mi? Sen de bir hayal kırıklığısın - kontrol edemediğim şeyler yüzünden benden nefret ediyorsun!"

Tehlike, cazibe ve o vahşi elektrik, çarpmaya hazır bir şimşek gibi onları harekete geçirdi. Kelimeler dudaklarından döküldü: "Seni randevumuzdan çağıran kadını bu kadar özel yapan neydi? Benden daha mı seksiydi?" Poppy'nin sesi duygusallıktan kırıldı. "Daha iyi öpüşüyor muydu?"

"Kafan mı güzel? Kimse benim için daha seksi değil. Kimse daha iyi öpüşemez. Tanrım, cadı, otoparkta neredeyse pantolonuma boşalacaktım!"

Şaşkınlıkla başını geriye çekti. "O zaman neden bana dönmedin? Neden? " Sesi bu kelimeyi söylerken çatlamıştı ama umursamanın ötesindeydi.

"Geri döndüm ve sen gitmiştin. Sana bazen geçici olarak ortadan kaybolduğumu söyledim, bu konuda dürüsttüm. Çağrılabilceğimi biliyordun ve yine de kaçtın!"

"Bir saat bekledim!"

"Çünkü ben bir iblisim ve sen bir ... istemezsin." Kaşlarını çatı. "Gideli bir saat bile olmadı."

"O zaman ayrıldım, yani daha uzundu. Ama erkekler taşaklarına kadar battıklarında zamanın nasıl geçtiğini anlamazlar. O restoranda tek başına otururken beni hiç düşündün mü?"

Hayal kırıklığı buharlaşırken, sessizce, "Bu kadar uzun süre yok olacağımı düşünmemiştim," dedi.

"Bana durumu açıkla. Eskiden yattığın bir kadın seni bir satranç partnerine ihtiyacı olduğu için mi çağırdı? Ya da bazı mobilyaların taşınması için mi? Ya da daha büyük ihtimalle seks için."

Dudakları inceldi, bir saklama dolabının kapağının arkasını kontrol etmek için döndü. "Tüm çağırılma

sebebim bu.I

bir işlevi var: boş, duygusuz seks." "Buna içerliyor musun?"

"Belki de. Ama bunu anlıyorum. Herkes kaderimde eşimin olduğunu biliyor, bu yüzden kimse daha fazlasını istemiyor." Onunla yüzleşti. "Gerçek şu ki: Poppy, o gece kimseyle yatmadım."

"O zaman neden bir saat sürdü? Bir zaman tüneline mi yakalandın?" Cadeon güzel bir iblisle bir zaman tüneline yakalanmıştı, bu da Holly'nin en kötüsünden şüphelenmesine yol açmıştı.

Rök başını iki yana salladı. Konuşmak için dudaklarını araladı, sonra söylemek üzere olduğu şeyi daha iyi düşünmüş gibiydi. Sonunda mırıldandı: "Yine çağrıldım. Ve tekrar. Belki ondan sonra da birkaç kez. Erol'un yerinde özel bir içki kampanyası falan vardı herhalde. Cumartesi gecesiydi."

"Oh, Hekate, ne iş ama! Bir skordan diğerine zıplayan ahlaksız bir langırt gibisin." Ve kendini rotasyona dahil etmeyi düşünmeye cüret mi etmişti?

"Ben kimseyle yatmadım!" Bu doğru olabilir mi? "Her zamanki bahanelerimi uydurdum ama kendimi kurtarmak zaman alıyor. Tahmin ettiğimden daha fazla sanırım. Çağrılmak ışınlanmaya benzemez. Bu bir zihin becerme. Nerede ortaya çıkacağımı asla bilemiyorum. Ölü bir uykudan ya da dört gözle beklediğim bir yemeğe oturduğum anda alınıyorum. Ve sonra seninle geçirdiğimiz o gece, her şey mükemmeldi. Her şey bir başlangıçtı." Adam yüzünü büyük elleriyle kavradı ve kadın kılıcının nasırlarını hissedebildi. "İkimiz de otoparkta başladığımız işi bitireceğimizi biliyorduk. Hayatımda ilk kez bir çağırma anlaşması yapmak istedim."

Şüpheli bir şekilde iç çekmeye benzeyen bir nefes verdi.

"Seni almayı hayal ediyorum." Adamın dikkati tekrar kızın dudaklarına yöneldi. "Etrafta tehlike olmasaydı ve kesik bir bacak bize ruh hali müziği veriyor olsaydı, şu anda seni öpüyor olurdum, seni uzun ve yavaş öperdim. Sen benim için ıslanana kadar bunu yapardım ve

Beni içinde o kadar çok arzuladın ki. . . "Yalvarmadığını söylemiştin ama seni yalvartabilirim."

Aralarındaki karşı konulmaz güç, şimşeği bile gölgede bırakıyordu. Çenesini yukarı kaldırdı. Dilinin ucu alt dudağını ıslatmaya karar verdi.

Ağzını yoklarken gözbebekleri büyüdü. "Kahretsin, Red, beni kızdırmaya bayılıyorsun. Benimle oynuyorsun."

"Seninle oynayayım mı?"

"İblislere tepeden bakıyorsun. Adamın için bir büyücü istiyorsun."

"Sadece bana karşı dürüst olacak birini istiyorum. Hangi türden olduğu umurumda değil!"

"Öyle mi?" diye sordu, ses tonu "Gerçekten mi?" der gibiydi.

"Evet," diye cevap verdi, ses tonu "Duh!" diyordu.

"Kendi sihri me güvenemem; beni kimin lanetlediğini bulana kadar Lorealı dostları ma da güvenemem. Ama ortağı ma güvenebilmeliyim."

İçindeki tüm öfke boşalmış gibiydi. "Randevumuzdan sonra bana gece vakti zaman ayırmamana şaşmamalı."

"Durumun kötü görüldüğünü kabul etmek zorundasınız," dedi. "Ve belli bir itibarınız var. Ama şimdi her şeyi açığa çıkardığımız için memnunum."

Gözleri fırlamış
mıydı? "Rök?"

"Buraya gel." Ona doğru uzandı. "Bir örümcek ağı kapmışsın." Göz kapakları ağırlaşana, kendi kızgınlığı eriyip gidene kadar saçlarını okşadı.

Onun karizmasına ve zahmetsiz çekiciliğine karşı kendini çelikleştirmiş olsa da, bu şefkat onun felaketini kanıtlayabilirdi.

"Seni güvende tutmaya odaklanmalıyım." Parmak eklemlerini onun çene çizgisinde gezdirdi. "Ama seni buradan kurtardıktan sonra seninle sevişeceğim."

Kendine güveni bu kadar seksi olmamalıydı. "Kendinden emin görünüyorsun."

"Anlaştık." Bakışları beklentiyle parlıyordu.

Belki de olması gereken tam olarak buydu. Onun tadını çıkarabilir, onu sisteminden çıkarabilirdi. Bir yüzücü olmayacaktı - çünkü onu bir daha asla çağırmayacaktı.

Thud thud thud. Bu ses Poppy için anı bozdu. "Daha fazla ruh hali müziği."

O yöne doğru ters ters baktı. "Devam etme zamanı, ha?" Kadın başıyla onaylayınca, adam onun elini tuttu ve laboratuvarın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettiler.

Poppy onun kaderi m i y d i ? Hala şüpheli. Ama Rök Deniyordum. Ve onu önemsiyordu.

Beklenti onu doldurdu ve tüm bakış açısını değiştirdi. Bu tehditkâr yer onu rahatsız etmiyordu. Geçmiş onu rahatsız etmiyordu. Bu laboratuvardan çıkmanın bir yolunu bulacaklar, laneti kıracaklar ve sonra birbirlerinin tadını çıkaracaklardı.

Sadece bir gece için.

Bu bilginin verdiği güçle adımları hafifledi, dudakları kendiliğinden kıvrıldı.

Onun düşüncelerini bir kez daha okuyarak, "Her şey yine bir başlangıç, değil mi?" dedi.

Perdeye ulaşmışlardı ve ona "Eğer hayatta kalırsak" diye hatırlattı.

"Tüm motivasyonların motivasyonu." Örtüyü geri çekerek bir platforma çıkan basamakları ortaya çıkardı. Kadının çenesinin altına vurarak yukarı çıktı.

Onlar tırmanırken, "Çok derindeyiz," diye mırıldandı.

"Yüzmenin tek yolunun bu olduğunu duydum," diye mırıldandı. "Sadece soğuk kal."

"Olumlu."

Platformun üzerinde voltaj ölçerler ve kollarla eski bir transformatöre benzeyen bir şey duruyordu. Yanında paslanmaz çelikten bir masa duruyordu. Metal bağlar kaburgalar gibi çıkıntı yapıyordu ama kırılarak açılmışlardı.

Rök bağlardan birini test etti. "Bunları kırmak hiç de zor değil. O büyücü Frankenstein'ın bir yaratık olduğunu düşünmüş olmalı.

ve gerçekten bir şeyi hayata geçirdi, güçlü bir şeyi. Bunu nasıl yaptı? Elektrik ve sihirle mi?"

Başını salladı. "Bu iki unsurun neler yapabildiğine şaşıracaksınız. Geçmiş olan perili bir evden bahsediyoruz."

"O zaman denek nerede? Kapıdaki onun kanı mıydı?"
Söylenmemiş soru: İçeride bizimle mi?

"Hâlâ yaşıyor olamaz, değil mi? Muhtemelen onlarca yıldır burada kilitli. Hiç yiyecek yok. Örümcekler ve fareler bile öldü."

"Bunların hiçbirisi bana göre değil."

O ve Rök sedyenin yanından geçtiler. Sedyenin arkasında kanlı bir önlük giymiş, başı kesilmiş bir ceset yatıyordu. Kesik baş yakınlarda duruyordu. Beyaz saçlar kafa derisini kaplamış, boğumlu yüz ürkütücü bir çılgınlıkla donmuştu.

Poppy, "Kalenin sahibiyile tanışın." dedi.

"Ve daha fazlası." Rök platformun çok uzağında olmayan uzun, lümpen bir formu işaret etti. "Konu buydu."

Sadece yırtık pırtık bir pantolon giymiş, bir deri bir kemik kalmış bir ceset onlara doğru bakıyordu. Çıplak sırtında, rengi solmuş derisi boyunca çapraz zimba telleri görölüyordu. Büyücü onu erkek Loreanlardan mı yaratmıştı?

Rök alçak sesle ıslık çaldı. "Görünüşe göre bir hortlak blenderdan geçmiş. Yani bu zavallı yaratıcısını öldürmüş ve sonra da ölmüş mü? En azından meşaleli köylülerden oluşan bir güruhla boğuşmak zorunda kalmamış."

"Boktan devam filminde gelirlerdi."

Rök ona doğru yöneldiğinde Poppy, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Görmemezlikten gelemem." Kendinden geçmiş gibiydi, derisinden dumanlar yükseliyordu.

"Benden duymuş olun: siz de görmeden edemeyeceksiniz."

Rök korku saçan çekici ışına yakalanarak ilerlemeye devam etti. . . .

ON BİR



Merakı onu harekete geçiren Rök cesede yaklaştı, zımbalanmış deriyi ve boşa harcanmış kasları inceledi. Zavallının boynundaki metal cıvatalar araba aküsü gibi miydi? "Bunun senin olmadığına emin misin?"

"Benim Frankenstein'ın canavarım daha yaratık görünümlü, alnı tamamen açık, cadılarım gibi yeşil derili. Bu biraz insana benziyor." Buldukları dehşet verici şeyden etkilenmemiş gibiydi ama ziyaretçilerden sonra bu bir şey olmamalıydı. "Neden daha fazla çürümemiş?"

"Hiçbir fikrim yok." Rök bir adım daha yaklaştı, yüzünü görmek zorundaydı. Bir küfür mırıldandı. Yüzü ıstırapın ölüm maskesiydi: kaşlar çekilmiş, yanaklar çökmüş, dişler sıkılmıştı. Bu yaratık neler yaşamıştı? İlk hatırladığı şey elektrik çarpması mıydı?

Yıldırım bir kez daha çubuğa çarptı ve teller titreşti. Bir akım bir bobinden sıçrayarak yaratığa doğru kökler gibi uzandı. Boyundaki cıvatalar kıvılcımlandı ve beden kasıldı, omurgası eğildi.

Rök tökezleyerek geri çekildi. "Lanet olsun, bu canlı!" "Canlı mı?" Poppy arkasından sordu. "Yaşıyor! CANLI!" Rök kılıcına davrandı.

Onun elini tutmak için uzandı. "Kondüktör yok!"

Başını sallayarak Poppy'yi kollarına aldı ve yere atladı. Yaratığın kıvılcım saçan platformdan yere yuvarlanışını şaşkınlıkla izlediler.

Çırpınışlar azaldı. Akımın kesilmesiyle beden hareketsiz kaldı. Hiçbir nefes göğsünü oynatmadı. Kalp atışları duyulmadı. Sadece cıvataların etrafında bir ya da iki kıvılcım çıtırdadı.

"Ya da canlı değil." Rök tankın içindeki bacağa tekrar baktı. "Ceset sarsılmış." Yine de Poppy'yi kıvrarak uzaklaştırdı ve sefil adamla aralarına mesafe koydu. "Bu dikkatimi çekti."

Onun kendisine rehberlik etmesine izin verdi, az önce tanık oldukları şey hakkında kayıtsızdı. "Hayata geri dönen şeylerden gerçekten korkuyorsun. Bir çocuk gibi çığlık attın."

"Not için teşekkürler, Red."

Onu taklit ederek bağırdı, "Bu canlı!

CANLI!" "Bitirdin mi?"

"Asla!" Ciddileşerek, "Yaşadıkları için üzülüyorum. Gerçek bir dirilişin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

Rök yapabilirdi. Sorun da buydu. . . .

Laboratuvarın keşfedilmemiş son bölümünde büyücünün çizim masasına rastladılar. Yüzeyinde, bir mimarın planları gibi, derme çatma bir adamın korkunç çizimleri vardı.

Yan taraftaki deri ciltli günlük dikkatlerini çekti. Kadın kapağındaki tozu temizleyip sayfaları çevirirken Rök ona baktı. Sayfaların çoğuna kan bulaşmış, yazılar gizlenmişti ama bir kuzgun tüyü yarı okunaklı bir girişi işaretliyordu. Geçen yüzyıldan bir tarih ve bir başlık vardı.

"Her Şeyin Sonu," diye okudu Rök. "Bu ne anlama geliyor?" Ve neden tüylerini diken diken etmişti?

"O tarihi hatırlıyorum. Dört Cadılar Bayramı dolunayı önceydi. Ailesi o zaman ölmüş olmalı." Poppy başını kaldırıp Rök'e baktı. "Herkes kalenin açıldığına inanıyor

Çünkü dünyalar arasındaki perde bu tarihte en ince halini alır. Ama ya önemli bir yıldönümü olduğu için açılırsa?"

Daha fazla okudular: Kuzgunumun dört sesi onları hep içeri çağırdı. Kuzgunun dört çağrısı gelip geçti, ama ailem mezar taşları arasındaki gece oyunlarından hiç dönmedi.

Rök sayfaya dokundu. "Şatonun kapısı eskiden olduğu gibi gün batımında ailesini dışarı çıkarıp oynamamız için açıldı. Sabahleyin, bir kuzgunun sesiyle, onları evlerine, yataklarına çağırmak için tekrar açılacak." Lore'da pek rastgele bir şey yoktu. "Sadece onlar asla geri dönmeyecek."

"Peki ne oldu? Rakip bir büyücü mü saldırdı? Ya da belki vampirler üzerlerine çullandı." Aceleyle sayfayı çevirdi.

Kuzgunumla onları takip ederken, büyücü yazdı, umut azaldı. Ormanda katliamla karşılaştım. . . . Sonraki birkaç paragraf kanla kaplıydı. Sonra: Bir diyara yakın bir geçit tüm ölümsüz ölümsüzlerin?

Rök kıpkırmızı lekeler arasından bir sözcüğü ya da bir sözcüğün bir kısmını seçebildi: mort ya da mord. "Neden bu yazıda ölümsüz bir diyardan söz etsin ki? Sence . . . ?"

Poppy'nin gözleri büyüdü ve başını salladı. "Sahanlıktaki o portreyle ilgili bir şey dikkatimi çekti. Karısı bir kol bandı takıyordu. Rök, mezarlıktaki üç hortlaktan birinde de aynı kolluk vardı! Anne ve iki çocuğu bunca zamandır buradaymış. Gulyabaniye dönüştürülmüşler. Yaşayan ölümlere."

"Tüm kaderler arasında." Rök bir ürpertiye bastırdı. "Toprak altında çürümeyi tercih ederdim." Az bile söylemişti.

"Büyücü ailesini diriltmek için bir deney yaptı - ölümden değil, ölümsüzlükten."

O ve Rök sessizliğe gömüldü, ikisi de düşüncelere dalmıştı.

Her Şeyin Sonu başlığı onda yankı uyandırmaya devam etti. Büyücüye sempati duyuyordu. Eğer Rök, Poppy'yi ve çocuklarını hortlaklar yüzünden kaybetmişse, kendisinin de

denekler üzerinde deney yapmaktan çok daha kötü bir şey yapmış olurdu.

Poppy sonunda konuştu. "O üçünün sonsuza dek bu arazide dolaştığını düşündükçe onlara acıyorum." Rök'ün bakışlarını tuttu. "Ama aynı zamanda önsezi de hissediyorum." Cadının gecenin başındaki kendine güveni kaybolmuştu.

"Hey, bize bir şey olmayacak," diye ona güvence verdi ama kızın sert ifadesi onu biraz ürkütmüştü. "Üç hortlağın bizim gibi ölümsüzleri alt etmesine imkân yok. Sen bir kahin değilsin, değil mi?"

"Hayır, kız kardeşim Clove ailemizin çiçeği burnunda kahini. Ama bazen kız kardeşlerimin güçlerini ödünç alabilirmişim gibi hissediyorum. Sadece Lea gibi bir savaşçının yapabileceği bir atış yapabilirim ya da Clove'un her zaman yaptığı gibi birinin hangi kartları tuttuğunu bilirim. Ve şu anda o hortlaklar hakkında içimde kötü bir his var."

Onun dikkatini dağıtmak için, "Neden o günlüğü saklamıyorsun? İlginç bir geçmişi olabilir. En azından, sana forumda her türlü itibarı kazandırır."

Günlüğü çantasına yerleştirdi. "Bu laboratuvarı taradık. Batarya yok ve çıkış yolu da yok. Portalımı kullanmak zorundayım."

"Prensip olarak buna karşıyım. Eğer bana bir şey olursa, en azından bir vuruş hakkın daha olduğunu bilmem gerek."

"Başka seçeneğimiz yok." Keseyi eline aldı. "Ne yazık ki nereye varacağımızı bilmiyorum. Bu kalenin içine nişan alamayacak kadar dönmüş durumdayım, fuayeye doğru bir rota çizemiyorum."

Ya geçidi onları başka bir kilitli odaya götürdüyse?
Hâlâ bir tuzağın içinde kapana kısılmış olabilirler.

Dudağını ısırıldı. "Belki bizi dışarı çıkarmayı deneyebilirim?"
Dışarıda. Buradan uzaklara! Bir parçası özgürlük için haykırıyordu.

Ama . . . "Sen ölene kadar o ziyaretçilerin peşini bırakmayacağını söylemiştin. Bu da lanetini bozmamız gerektiği anlamına geliyor. Bu gece. Cadı, ben varım." Onu daha büyük olandan kurtarmak için,

tek yapması gereken, eşini daha fazla öldürülemez ziyaretçiye karşı korumak, onu onlardan kurtarmak için bir lanet kırıcı bulmak ve sonra onu buradan çıkarmaktı.

Ona baktı, yeşil gözleri adını koymaya cesaret edemediği bir duyguyla doluydu. Ya da iddia etmeye-

GROOOOOAAN.

Rök ve Poppy donakaldı.

"Vay anasını," diye fısıldadı, "bu gerçekten canlı."

ON İKİ



Poppy'nin bakışları gölgeleri taradı. Şimşek çakarken, yaratık yalpalayan hareketlerle onlara doğru sürünüyor, zımbalanmış yaralarında elektrik kıvılcımları çakıyordu.

Onun ne kadar acı çekmiş olabileceğini hissedebiliyordu. "Rök, onunla ne yapacağız?"

"Öyle mi? Gözlerine bakın."

Karanlığın içine baktı. Vay be. Empatisi kayboldu. Yaratığın siyah gözleri çiğ bir kötülükle yanıyordu. Bu bir insan değil, bir erkek değil, gazabın vücut bulmuş haliydi.

Ağzını sonuna kadar açtı, pençeli elleri onlara uzanıyordu. Tanrılarım, ölmemizi istiyor.

"Arkamda kal, cadı. Bunu ben hallederim."

"Hadi buradan gidelim." Başparmağını son kesesinin üzerine sürttü ve büyü içine sızdı. Rök'ün özverisi -ben de varım- onu kendine çağırdı. Laneti kıran için duyduğu çaresizliğe rağmen, onu daha fazla riske atamazdı. Geçidini eve doğru yöneltti. . . .

Magic sert bir şekilde hayır dedi.

Bu da buradan mistik bir çıkış yolu olmadığı anlamına geliyordu. Kalede herhangi bir güç kaynağı olup olmadığını araştırdı -belki de bataryayı gerçekten kapatabilirlerdi- ve geçidini oraya yönlendirmeye çalıştı. Hava onun önünde değişti,

loş bir odaya açılan bir eşik. Tavan arasına benziyordu.

GROOOOOOAAAN. Yaratık hantalca ayağa kalktı. Yedi ayak boyunda olmalı!

"Yürüyor!" Rök dehşete düşmüş bir şaşkınlıkla konuştu. "Bunu görüyor musun?"

Poppy onun elini çekti. "Haydi!"

Rök son bir kez hayranlıkla bakarak onu eşikten geçerken takip etti.

Kapıyı mühürlemek için büyülu sözleri mırıldandı. Geçit kapanmaya başladığında, yaratık öfkeyle kükredi ve daha hızlı topalladı.

Rök geri döndü ve engellemek için kılıcını kaldırdı. "Tekrar düşün, şeytan."

Umursamadan, siyah gözlerini kocaman açarak beceriksizce daldı.

...

Geçit yaratığın yüzüne doğru kapandı. Bir öfke çığlığı kalede yankılandı.

Ses azalınca Poppy bir nefes verdi ve çevresini taradı. Ilık bir fener, kalenin büyük bir bölümünü kaplayan zift tavanlı bir odayı aydınlatıyordu. Dağınık oyuncaklar, giysiler ve geçmiş bir çağdan kalma kırık mobilya parçaları sedir ve toz kokuyordu. Oyuncak bebekler bir rafa dizilmişti.

Rök onları görünce gerildi. "Lanet olsun! Bunlar senin mi?" Öne atılıp kılıcını savurdu ve oyuncak bebekleri kesti.

Kuru bir ses tonuyla, "Bu sahnenin çekimi sırasında masum oyuncaklar zarar gördü" dedi.

"Ukala. Tedbirimi mazur görmelisin." Dikkati, fırtınalı gecede rüzgârın savurduğu bir çift çatı penceresine yöneldi. Onları açmaya çalıştı ama mühürlenmişlerdi. "Portalınız bizi neden buraya getirdi?"

"Bir güç kaynağına doğru yöneltmeye çalıştım ama bataryayı hissetmiyorum."

Kolayca açılan yakındaki bir kapıya doğru ilerledi. "Bu bir merdiven boşluğu. Yürüyerek çıkabiliriz."

Bir parça şans. "Kısa bir dinlenmeye ne dersin?" Bir an bile yavaşlamamışlardı ve ziyaretçilerini beslemek ona zarar veriyordu. Bu lanet, asla kaybedemeyeceği bir değirmen taşı gibiydi ve her Cadılar Bayramı'nda daha da ağırlaşıyordu.

"Kulağa hoş geliyor. Sadece alanı temizlememe izin verin."

Adam öcüler için keşif yaparken, o da gördüklerini değerlendirdi. "Sence yaratık o laboratuvardan çıkmanın bir yolunu bulabilir mi?"

"Ne kadar zeki olduğuna bağlı. Ve o büyücünün ne kadar zeki olduğuna." Rök tavan arasını inceledi, dolapları ve sandıkları kontrol etti. Yavaş yavaş rahatlıyor, rahatlığı onunkini çağırıyordu.

Büyük bir yorgan yığınının üzerine oturarak termosunu aldı. "Balkabağı baharatlı çay ister misin?"

"Elbette." Kılıcını kınına soktu ve ona katıldı.

Termosu elden ele dolaştırmak ona akşam yemeğinde şarapları tatmalarını, kadehleri onunla paylaşmalarını hatırlattı. İlk kez o geceyi farklı bir açıdan hatırlayabiliyordu. Aralarındaki yakınlığı hayal bile etmemişti -Rök onunla şakalaşmaktan ve onu daha yakından tanımaktan gerçekten zevk almıştı.

Dikkat etmediği bir husus, onun çağrılmaya verdiği tepkiydi. Onun adını söylediğinde kaşları birbirine yaklaşmış ve elini tutuşu sıkışmıştı.

Çağrılmak Rök için bir güç gösterisi değil, bir yükü.

Onun ortadan kaybolmasına duyduğu öfke hafızasını mı bulandırmıştı? Termosu yere bıraktı ve aralarındaki etkileşimle ilgili diğer ayrıntıları hatırladı.

Son birkaç yıl içinde, bazı işlerde şansının yaver gittiği olmuştu ve her biri duman kokusuyla işaretlenmişti. Dudakları aralandı. İblis farklı zamanlarda onu takip etmiş ve ona yardım etmiş, bir düşmanı ortadan kaldırmaktan onu kıl payı kaçırın bir kaya kaymasını yönlendirmeye kadar her şeyi yapmıştı.

Hatta ona yardım etmek için değerli büyülerini ona doğru fırlattığını bile hatırladı. Sanki onun incindiğini görmeye dayanamıyormuş gibi.

Etrafta unutulmuş bibloları göz gezdirdi. Tavan araları genellikle geçmişini korurdu. Bir büyücünün tavan arası Poppy'nin kendi geçmişini daha net hatırlamasını mı sağlıyordu?

"Ödülü hissediyor musun?" Rök onun yüz ifadesini inceledi. "Burada büyü çok yoğun ama anılar gibi geliyor. Sanki

Eğer kale bir insan olsaydı, burası bir anı deposu olurdu."

"Seninle asla sıkıcı bir an olmaz."

Mistik saçmalıkların sınırına mı ulaşmıştı? Ulaşmıştı ve o bir cadıydı! "Bizi buradan güvenli bir yere ve kokteyllere götürebileceğimi düşündün ve bana bunu yapmamamı söyledin."

"Çünkü hâlâ yapacak işlerimiz var."

Biz. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bizi çıkarmaya çalıştım. Bu durum sizin için adil değil."

"Red, hayır. Buraya bir lanet kırıcı için geldin ve biz onu bulacağız."

"Peki ya ziyaretçiler? Hala büyük bir şekilde geri döneceklerini hissediyorum. Onlara karşı kafa kafaya gitmek mantıklı değil."

"Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum ama ortaya çıkarlarsa kaçarsınız. Ararken onlardan kaçarsınız. Ama sen bu lanetten kurtulacaksın." Bir parmağını kızın çenesinin altında kıvırdı. Ona bakarken gözlerinin irisleri duyguyla grileşti ve Rök tipi bir şefkat sergiledi. "Ziyaretçiler senin için bir tehlike, bu yüzden onları yenmek zorundayız. Kadın, beni anla: Senin için cehennemi göze alacağım."

Ah, Rök. Daha önce, ziyaretçilerin sevdiği herkesi öldüreceğini anladığında, bu hanımefendi erkeğin de o sayıya dahil olabileceğinden korkmuştu.

Öyle. Ona karşı aşk hissediyordu.

İstemedi.

Aptalca

. Aşk.

"Poppy, sen benim için kritik bir görevsin." Bir askerin onsuz yaşayamayacağı bir şey.

Nefesi kesildi. Duyguları bir çıkış yolu arıyordu. Siktir et. Kendine olan saygısını da. Adamın ensesinden tuttu ve dudaklarıyla buluşması için onu aşağı çekti.

Adam hazır bir şekilde inledi ve nasırlı büyük avuçlarıyla yüzünü kavradı. Ağzını daha derinlere götürmek için başını eğdi, dilleri buluştuğunda onun iniltisini soluyor gibiydi.

Onun içinde kaynayan ihtiyacı hissetti, ama adam onu durgun bir şekilde öptü, sanki dünyalar kadar zamanları varmış gibi arzusunu körükledi. Gerilimi kontrollü bir yanma gibi inşa etti - şeytan gibi sıcak ve yoğunluğu akıl almaz.

Ama sonra geri çekildi. "Hâlâ tehlike var." Sesi gümbür gümbür çıkıyordu. Kokusu kor gibiydi.

Şehvetten sersemlemiş bir halde adamın dudaklarına baktı. "Tehlike mi? Oh. Beni bununla başa çıkabileceğimize ikna ettin. Hadi biraz rahatlayalım. Göreve daha iyi konsantre olabiliriz." Onu bir kez daha yakaladı. Ağzına karşı, "Seni deneyimlemem gerek. Sadece bir kez."

Başını tekrar geriye çekti. "Bir kez mi?"

"Seni çağırmam konusunda endişelenmene gerek yok. Ben bundan daha güçlüyüm." Öyleydi. Öyleydi.

"Dinle, sana bir şey söylemem gerek."

"Hayır, yatmazsın." Bir oyuncunun itirafları nasıl olur da onunla yatma ihtimalini artırır? Yüzde yüz eminim. "Ağzınla bir şeyler yapmanı istiyorum, konuşmanı kastetmiyorum."

Bu durum ilgisini çekmiş, dikkati dağılmış gibi görünüyordu ama sonra ifadesi sertleşti. "Söyleyeceklerimi duymalısın." Boynuzları kabarıırken bile sesi makuldü.

Onları sevmek ve söylentilerin doğru olup olmadığını görmek istedi. Onları tutarsa gerçekten aklını kaçırarak mıydı? Bu olasılık onu daha da heyecanlandırdı! Soyunmak için dizlerinin üzerine çöktü. "Çabuk ol. Sonsuza kadar vaktimiz yok." Kıyafetlerini çıkarırken, vücudu hakkında utangaç olabilir ya da bazı kısımlarının farklı olmasını dileyebilirdi, ancak trendlerin geldiğini gördükten sonra

ve yüz yıl boyunca, günün vücut imajı hakkında tatlı bir lanet verdi.

Kadın sadece siyah iç çamaşırı ve demi sütyeniyle önünde diz çöktüğünde, adam sendelemiş gibi göründü. "Ah, Red." Sıkı ipeğin üzerinde tomurcuklanan meme uçları onu perçinlemişti. "Açılış yayılım ateşine bile karşı koyamıyorum." Onun konuşan mercanı pastanın üzerindeki krema gibiydi.

"Bekliyorum." Sütyeninin düğmelerini açtı, göğüsleri sallanırken adamın kaşlarını kaldırarak bakması hoşuna gitti.

"Aşağıdaki karanlık tanrılar." Rök sanki bir seraba bakıyormuş gibi başını sertçe salladı.

Gururlu bir sırtışla omuzlarını dikleştirdi.

"Siktir et, konuşlanalım!" Sıçrayarak ayağa kalktı ve kanlı gömleğini yırtarak kaslı kaslarını ve iyileşmekte olan bıçak yaralarını ortaya çıkardı.

Onu savunurken aldığı yaralar. Poppy'nin kalbi Vücudu istek duyarken bile acı çekiyordu.

Botlarını çıkardı, kendini düzeltmeden önce ayağı takıldı. "Bunu daha önce de yapmıştın, değil mi?"

"Bir ya da iki kez." Pantolonunu iterek aşağı indirdi ve tekmeledi.

Büyülenmiş gözlerinin önünde ereksiyonu sallanıyordu. Orada da muhteşem olacağı anlaşılıyordu. Ve bunu biliyordu, ona kendisini seyretmesi için zaman vereceğinden emindi.

Bakışlarını ayırabildiğinde, boynuzlarından ayak parmaklarına kadar vücudunun geri kalanını taradı ve tekrar yukarı kaldırdı. Yırtık fiziğinin görüntüsü onu daha önce hiç olmadığı kadar hazırladı.

Ama dikkati uzun süre adamın sikinden ayrılamadı. Her santimi hayranlık uyandırıyor. O şişmiş et için dudaklarını yalarken, geniş başın tadına bakmayı hayal etti. . .. etli şafttan aşağıya, o ağır taşaklara kadar dilini gezdiriyor.

Aletine duyduğu iştah şehvete dönüştü, cadı açgözlülüğü yeni bir hedef buldu. Kısırtmak, kızdırmak ve çekıştirmek istiyor.

Ciğerlerinden inilti ler çıkar. Onu çağ ırmam ı dilemesini sağ la . . .

Saatlerce bakabilecek olmasına rağmen, adam onu yorganların üzerinde yarı yere serdi. Böyle bir oyuncudan pratik bir yumuşaklık beklerdi, ama bu zorlukla dizginlenen saldırganlık onun için bunu yapıyordu.

Kadın külotundan sıyrıldığında, adam sertçe yutkundu. "Bunu bir ya da iki kez yapmış olabilirim ama senden önce bir kez bile yaptığımı hatırlamıyorum."

Awww. Sesini mırıltıya dönüştürerek, "Bu gece burada lezzetli bir şey olduğunu duydun ve üzerine atlamak mı istedin? Evet, var. Yapabilirsin."

Kalçalarının arasına girerken yüzündeki günahkâr ifadeyi eğlence aydınlattı. "Oh, izin verir misin? Eğer aramızdaki dinamiğin bu şekilde gelişeceğini düşünüyorsan ..." Kadın dizlerini açtığında sözlerini yarıda kesti. Tek heceli bir kelimeyi üçe çevirirken iblisin gözleri parladı: "Fuh huh kuhk."

ON ÜÇ



Zihin boş.

Akıl.

Boş.

Çok güzeldi. Rök ilahi olanın görüntüsü karşısında büyülenmiş gibi hissetti.

Nemli bukleler parlayan pembe teni çerçeveliyordu. Tadına bakmak için dilini ağzının içinde gezdirdi. Küçük klitorisi gergin ve dolgundu, acıyor olmalıydı. Anlamıştı; siki, boynuzları ve dişleri ona daha önce hiç olmadığı kadar acı veriyordu.

Yavaştan al, DEVOUR HER ile savaştı.

Kadının sarhoş edici kokusu onu afyon gibi uçurdu. Kalçalarını salladığında, seksinin girişi onu çağırdı ve şeytani dürtüler onu sarstı. Ona binmek, onunla çiftleşmek, her ikisi de unutulana kadar sikini kılıfının içine sokmak için yanıp tutuşuyordu.

Benimkini. Şişmiş boynuzlarını kadının solgun kalçalarından birinde gezdirdi. Diğerini de. Karnını ve göğüslerini ovdu. Hepsi benim.

Dirseklerinin üzerine oturdu ve nefesi kesildi, "İblis!"

"Bununla ilgili bir sorun mu var?" Eğer Wiccanlar'ın eşleri yoksa, daha fazlası için onu nasıl ikna edebilirlerdi? Sadece tek bir zaman dilimi yeterliydi: sonsuza dek.

Cevap olarak, kalçalarını bir adak gibi daha da açtı. Her şeyin sunağı.

Önünde diz çökmüş, nefes nefese, pençe uçlu parmaklarıyla göğüslerini kavradı.

O n u n dokunuşuna doğru eğildi, etini avuçlarına bastırdı - bir teklif daha.

Onu okşayarak başını eğdi. Dilini bir meme ucunun üzerinde gezdirdi, sonra nemli ucun etrafında dolaştırdı.

Kadının nefesi sırtına inen bir kırbaç gibiydi. Nasıl d a y a n a c a k t ı ?

Aciliyet onu sardı ama bunu ona belli etmedi.

Dudaklarının arasına aldı, ıslattı ve fiskeledi. Sonra diğer meme ucuna döndü. Onun nefessiz inlemelerinin müziği eşliğinde emdi.

"Rök . . . daha fazla!"

Tıpkı fantezilerindeki gibi. Kadının göğsünün üzerinden bakiştılar.

Emmeyi bırakarak, vücudunu öptü ve monsundaki ateş kırmızısı tüyleri okşadı, kokusundan ve yakında tadacağı zevklerden zevk aldı. "Seni o kadar çok istiyorum ki Poppy," diye mırıldandı. "Her şeyini." Ama önce şehvetlerinin en kötüsünü yakıp yok etmeleri gerekiyordu. Onu sahiplenmeden önce, ona gerçeği söyleyecekti. Sen benim eşimsin. Biraz rahatladıktan sonra onu dinleyecekti.

"Evet. Ben de seni istiyorum Rök."

Tam da bu gece gerçekleşecekti. Mutluluktan havalara uctu ve kızın buklelerine bakarak gülümsedi.

"Söylediklerimde ciddiym, seni çağırmam konusunda endişelenmene gerek yok. Yaptığımız hiçbir anlaşmaya göre hareket etmeyeceğim."

Kaşlarını çatarak eğildi. "Romantik partner malzemesi olmadığım için mi?" Tıpkı daha önce uyarıldığı gibi, o onundu ama kendisi onun değildi. Bu fikir onu saldırganlıkla doldurdu. "O zaman seni son yemeğimmişsin gibi yiyeceğim, öyle sert boşalmanı sağlayacağım ki hayatının geri kalanında her gece beni çağırarak zorunda kalacaksın."

Yayvan parmaklarını kadının kalçalarının etrafına yerleştirdi ve ağızını kadının seksine dayadı. Onu karşılayan tatlı, kaygan mutluluk göğsünden bir hırıltı kopardı.

İnledi, "Öp beni, iblis. Öp beni."

Onun tadı, şeytani içgüdülerini işaret eden bir fenerdi. Bırak. İç. Ziyafet. Sivri dili kızın klitorisine temas etti.

"Ahhhh!" diye bağırdı, zaten eşiğindeydi.

Tomurcuğunu hafifçe yaladı. Fiske fiske. Onu azdıracak kadar değıl; sadece çıldırtacak kadar. Burnunu sokup yalayarak, "İblisin dilini seviyor musun?" diye sordu. Fiske fiske. Daha fazla tahrik edici nektar için onun açıklığını mızraklamak için daha aşığı indi.

"Ah, Hekate, evet!" Dudaklarını kendi dudaklarıyla ıslattı.

Öpüşürken kalçaları sallanıyor, boynunu yorganlara sürüyordu. Hiç bu kadar sert olmamıştı. Çok garip bir şekilde duygusaldı. Bin yılı aşkın bir bekleyişten sonra, eşini tatmin ediyordu! Sonunda...

Bir daha asla istemese bile. Çığlıkları daha da arttı. "Bitir beni!"

Aleti kendiliğinden patlamakla tehdit ediyordu; yine de ısırıldı, "Ah-ah. Belki de dikkatini dağıtmak için sana işkence etmeliyim." Bir parmağını ıslaklığının içinde çalıştırdı, klitorisini dillerken yavaşça onu becerdi. "Daha fazlasını istemeni sağlayabilirim."

"Bu zaten bir eziyet. İblis, çok ağrım var!" Başını salladı. "Bu hayal ettiğimden bile daha iyi."

Sarsıldı. "Benimle ilgili fanteziler mi kurdun, cadı?" Kaybolmuş bir halde başını salladı.

Onu överek tomurcuğına daha sert vurdu. "Bu tatlı amcığı beni düşünerek mi parmakladın?"

Göz kapakları titredi. "Yaptım. Yaptım. Hem de çok."

Vahşi bir heyecan, sürpriz bir kılıç darbesi gibi onu delip geçti. "Daha fazla iblis! Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Ve bana söz verirsen sana vereceğim-"

Boynuzlarını yakaladı ve onu daha yakına çekti.

"POPPY?"

Ağızına doğru eğilerek doruğa ulaştı. Akıl sağlığını aldı. Kontrolünü.

Zevk çılgınlıkları yankılanırken, zevkini bastırmak için kıvranıp duruyordu.

Eşinin orgazmının tadına baktı, yeterince hızlı yalayamadı. Çekirdeği parmağını sıktığında, çılgınlık vurdu. Görüşünü bir sis kapladı; alay etme düşünceleri yok oldu.

Bu eziyet tamamen bana ait.

* * *

Poppy o güne kadar yaşadığı en sarsıcı orgazmdan inerken boynuzlarını serbest bıraktı. Rök'le birlikte olmanın beynini allak bullak edeceğini biliyordu.

"Daha işin bitmedi." Sesi tanınmaz haldeydi, şeytaniydi. Onu öpmeye devam ederken alev alev yanan boynuzlarının ucundan dumanlar yükseliyor, o yetenekli diliyle kötü şeyler yapıyordu. "Seni içip bitireceğim. Daha işimiz bitmedi!"

Onu şaşırtmıştı. . . adam haklıydı. Gerginlik yeniden toparlandı. Bunun için kesinlikle bir geceye daha ihtiyacı olacaktı. Sadece bir çağırma, ama sonra bir daha asla!

Onun tadını arzulayarak, sikini işaret etti. "Ben de seni öpmek istiyorum. Altmış dokuz mu?"

Kalçaları kontrolünden çıkmış gibi görünüyordu. Ateş saçan gri gözleri ve şişmiş kaslarıyla onun üzerinde yükselirken hırlamaya benzer bir ses çıkardı: "Guh-yeah!" Yan yana uzanana kadar manevra yaptı, katılmaya hazırды.

Rök'ü avucunun içine aldı ve onun genişliğine hayran kaldı. Rök hararetli öpücüğüne yeniden başladığında, onun nefesini tutup kendininkini beklediğini anlayabiliyordu.

Eğilip dilini ucunda gezdirdiğinde, adamın nefes nefese kalışı kısa süreliğine cinsel organını serinletti. Onu eziyet etmekle mi tehdit etmişti? Ona işkenceyi gösterecekti.

Ağır taşaklarından yukarı doğru yükselen damarı takip ederek ... genişlemiş tepesi boyunca uzanan yarığa ... ve tekrar aşağıya doğru yaladı.

Dilini oynatıyor. Çırpınıyor. Tapınıyor.

Ona karşı hırladı. Kalçasındaki bir kıştırma ona iblisin alay etmeyi bıraktığını söyledi.

Ona acıyarak, şaftının kalın tabanını okşarken onu dudaklarının arasına aldı ve sevgi dolu bir ritim buldu. Ama bu yeterli değildi. Adam onu tekrar uçuruma doğru fırlatırken, kadın daha da acıktı. Daha aç. Ta ki yanakları emilmekten çukurlaşmış bir halde adamın uzun aletinin üzerinde sallanana kadar.

Umutsuzca inledi ve siki kadının ağzında zonkladı. Onun güçlü etinin ve özünün tadını çıkarıyordu.

Yavaşladı. Bir parça tuz algılamış mıydı? Prekum? Başka bir titreşim; başka bir tohum ipucu.

Bekle. . . Bir erkek iblis, eşiyle birlikte olmadığı sürece m e n i üretemez.

Farkına vararak nefesi kesildi. "Aman Tanrım, her şey mantıklı geliyor!"

Ona karşı anlaşılmas bir şeyler homurdandı. Sonra emretti, "Devam et. Emmeye. Cadı. Ağzını . . . tanrılar . . . beni öldürüyorsunuz!"

Verdiği tepki neredeyse onu baştan çıkaracaktı ama bu çok önemliydi.

"Desh'in gizlilik sözünü neden bozduğunu biliyorum. Ona hangi kozu kullandığını biliyorum!"

Rök sırt üstü yuvarlandı, bu âleme geri dönmekte zorlanıyormuş gibi görünüyordu. Şişmiş penisi seğiriyordu. Bakışlarını ondan ayırabildiğinde Rök'ün yumruklarını sıkmış ve gözlerini kısmış olduğunu gördü. "Hayatımın en ateşli oral seksini yaptım ve sen Desh'i mi düşünüyorsun? Desh mi? O lanet korsanı öldüreceğim."

İç çamaşırını ve sütyenini bularak çabucak uzaklaştı. "Ona eşin olduğumu söyledin! Bu yüzden seni getirdi.

ve beni senin gözetimine bıraktı. Bir iblis, eşi tehlikede olabilecek bir iblis arkadaşı için kuralları esnetir." Kıyafetlerini sürükleyerek giydi. "Seni pislik! Senin olduğumu biliyordun ve bana söylemedin mi?"

Sanki o hiç konuşmamış gibi, pantolonunu yukarı çekti ve ayağa fırladı. "Desh, gerçekten mi?" Pantolonunu umursamadan sikinin üzerinden geçiren Rök volta atmaya başladı. Rök'ü hiç bu kadar başıboş görmemişti. Neredeyse kendi kendine, "O büyücüyle birlikteyken yeterince kötüydün. Bunun için ondan kurtulamazdım, değil mi? Yani, yapabilirdim. Bunu yapmak için evine gittim. Ama bir iblisin taliplerini avladığını öğrenseydin, her şey başlamadan biterdi."

"O mu? Arkadaşlıktan mı bahsediyorsun?" Vahşi suçlamaları doğru muydu? "Bir rakibini mi öldüreceksin? Seni Neandertal iblisi!"

"İblisler asla Neandertal değildi," dedi dalgınca, hâlâ volta atıyordu. "Dudakların etrafımdayken neden Desh'i düşünüyordun? Dilinle irademi kırarken?" Onunla yüzleşmek için yavaşladı, şaşkın görünüyordu. "Neden şu anda bir araya gelmiyoruz?"

"Çünkü seni tattım ve sonra bazı yapboz parçaları yerine oturdu. Ama senin olamam."

Şişkin çene kasları her şeyi anlatıyordu.

Oh, Hecate. "Bir dişi talep edene kadar emin olamazsın. Onları denemelisin, değil mi? Ne demişler? Bilirsin işte!"

"Belki bazıları için. Ama buluştuğumuz gece biliyordum."

Poppy onun kaderindeki dişi miydi? Sahip olabileceği tek dişi mi? Tam olarak bu senaryonun hayalini kurmuş olsa da, şimdi baskı çok yoğun hissediyordu. "Sen . . . hiçbir şey söylemedin."

"Yapmak üzereydim ama ağzımla başka şeyler yapmamı söylemiştin, hatırladın mı?"

"Bu külçeyi son iki yıl içinde herhangi bir zamanda ortaya çıkaramaz mıydınız?" Daha fazla anı canlanırken kelimeler havada asılı kaldı. Birden Rök'ün ne söylediğini anladı.

gürültülü Lorean kalabalığının arasından ona bağırdı. Sen -Benim. "Şenlik ateşi . . ."

"Evet, o gece sana söyledim. Peki sen nasıl tepki verdin? Sanki sıcak bölgeden son çıkışmış gibi portal açıp gittin! Beni anlamadığına kendimi ikna etmeye çalıştım."

"Ben yapmadım!"

"Bir fark yaratır mıydı? O büyücüyle çıkıyordun. Tanrılar aşkına, o pisliğin ölmesini istedim. Sadece sana zarar verme düşüncesi beni onun kellesini almaktan alıkoydu." Rök'ün gözleri parladı, dişleri keskinleşti. "Bunu tekrar söyleyeceğim.

-Ne olduğumu değiştiremem. Ve sana karşı hissettiklerimi inkâr etmekten bıktım." Bronzlaşmış göğsünden dumanlar yükselirken ona doğru yaklaştı, tehlikeli ve çok seksi görünüyordu. "Acıyla işim bitti, arzuyla işim bitti! İçimdeki iblis hakkını alacak. Sen."

Dilinin ucunda: Şu enerjini al ve beni baştan çıkar.

Ama kafasında çok fazla soru vardı ve bunları ancak şimdi öğrenebildiği için öfkeliydi-

Çıngırak çıngırak çıngırak . . . sliiice.

Ses çatı katının uzak bir köşesinden geliyordu. Gölgelemin derinliklerinde bir hareketlilik belirdi. "İskeletler geliyor!"

Rök İblisçe bir küfür savurdu ve çizmelerinin üzerinde tepindi. "Zamanlamaları cehennem gibi."

Ceketini ve çantasını çekiştirerek lanetini yokladı. "Sadece onlar değil. Hepsinin kıpırdadığını hissediyorum." O ve Rök bu şok edici açıklamayla daha sonra yüzleşmek zorunda kalacaklardı. "Durum kötü. Her zamankinden daha kötü." İfadesini noktalamak için kalenin içinde bir yerlerden bir atın öfkeli çılgılığı duyuldu.

Rök gömleğini giydi. "Düşündüğüm şey bu mu?" Başını salladı. "Başsız Süvari."

ON DÖRT



"Buradaki iskeletlerden kurtulmanın hiçbir yolu yok." Rök kılıcını kuşandı ama bu düşmanlara karşı kalıcı bir hasar vereceğinden emin değildi. "Kaçmak zorundayız. Yağmur kontrolü?"

Ters ters baktı. "Kararsızım."

Muhteşemdi. Çok fazla şey söylemişti. Engellenmiş ihtiyacının ve ondan uzakta geçirdiği o çılgın gecelerin hatırasının öfkesini körüklemesine izin vermişti.

Gölgelerin arasından tırpanlarını kaldırmış iskeletler belirlediğinde, "Cadı, gidiyoruz," dedi ve onun elini tuttu. Başka bir bakışla izin verdi. Çıkışa doğru aceleyle ilerlediler ve adam kapıyı açtı.

Siyah bir sel onlara doğru uçtu.

"Yere yat!" Onu yakaladı ve bir vampir yarasa sürüsünden koruyarak yere çarptı. "Bunlar senin mi?"

Çılgınlıklarının arasında, "Benimkiler. Onlarsız Cadılar Bayramı olmazdı. Evet, evet."

Uçan fareler havayı lekeliyor, kanat çırpıyor, bedenler çarpışıyordu. Ancak iskeletler yaklaştığında, sürü sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu.

Rök onu ayağa kaldırarak kapıdan geçirdi ve gıcırdayan merdivenlerden aşağı indirdi. "Hadi onları kaybedelim-" Tahta, çizmelerinin altında ufalandı.

"Rök!" Kadın onu geri çekti ve çürümüş basamağın düşüşünü izlediler. Altındakilerin hepsi dengesiz görünüyordu. Paslı çiviler ağırlıklarının altında gıcırdıyordu.

Çıngırak çıngırak çıngırak . . . sliiice.

"Hâlâ aşağıya doğru gitmeliyiz. Yan tarafa yakın durun." Cesaret edebildikleri kadar acele ederek, çürük bir kattan aşağı inmeyi başardılar.

Üstlerinde iskeletler birbirlerine çarpıyor ve eksik basamaktan aşağı düşüyorlardı. Rök ve Poppy'nin üzerine kemikler yağdı. Bir kafatası Rök'ün omzunun üstünde zıpladı, hâlâ ona saldırıyordu!

Rök onu savuşturdu, sonra da Poppy'nin tam kafasının üzerinden bir tırpan yakaladı. Onu hiç bitmeyen bir merdivenden ... aşağı ... aşağı ... indirirken tırpanı takipçilerine fırlattı. "Buradan nefret ediyorum!"

Küçük bir farkla öne geçtiklerinde Poppy, "Benden nasıl uzak durdun?" diye sordu.

Yollarına devam ederken ona tekrar baktı. "Bunu şimdi mi yapıyoruz?"

"Başka bir şansın olmayabilir. Dur tahmin edeyim, eşini unutmak için kendini başka kadınlara gömdün. Swimbo'ları topluyorsun!" Gözleri güç harcamasından daha fazla parlıyordu.

Başka bir durumda olsa, onun kıskançlığından zevk alırdı. "Randevumuzdan önce kimseyle birlikte olmadım."

"Yıllardır bekar mısın? Bana başka bir saçmalık söyle, duman ve aynalar."

"Bütün sihirdarlara çiftleştigimi düşündüğümü söyledim ki bu tahmin edebileceğiniz kadar garip bir durumdu."

Şaşkın bir ses tonuyla, "Sana inanıyorum. Kaderindeki dışiden kaçan tek Lorean'ın sen olduğuna şaşırmalı mıyım yoksa hakaret mi etmeliyim?"

"Bana yakın olmak istemedin! Pek de cesaret verici değil."

"Diğer erkekler çılgına dönüyor ve sen kendini tutuyorsun. Bu adamları hep duyuyorum."

"Onları ben de duydum! Ama seni tanıyorum. Bu saçmalığa bir nanosaniye bile tahammül edemezsin. Sana kafayı takmış çılgın bir duman şeytanı mıyım ben? Evet. Bunu görmem gerekiyor muydu? Hayır."

"Bana takıntılı mısın?"

Yorgun bir kabullenişle, "Bunun tanımını" dedi. "Tanrım, işte bu yüzden ölümcül işlere rezervasyon yaptırıp duruyorsun. Çünkü dikkat dağıtıcı! Daha ne kadar bekleyecektiniz?"

"O büyücüyle çıkıyordun, hatırladın mı? Güçlerini açığa çıkarmak için onunla birlikte olman gerektiğini düşündüm. Hiçbir erkek eşinin gelişmemesinin sebebi olmak istemez. Senin için en iyisini istedim. Bu ben olmasam bile."

Onun sözleri karşısında yüz ifadesi yumuşadı ama sonra gözleri büyüdü. "Lea seni yakaladı!"

Çenesini bir çentik kaldırdı. İsteksiz bir taviz.

* * *

"Ne zaman?" Poppy en büyük kardeşini boğazlamayı planlayarak sordu.

"Lea benim kader kardeşim. Onu otobüsün altına atmak istemiyorum."

"Hayatıma karışmaya hakkı yoktu!"

"Yine de haklı değil mi? Uzak durmamın nedenlerinden biri de senin de ailen gibi bir ilişki istediğini düşünmemdi."

Hikaye kitabı Wiccanlar. "Onların yöntemini denedim."

Poppy bu iblise olan duygularını gömerken, Rök de iş için hayatını tehlikeye atıyordu. Acı çekiyordu. Onun için doğru olanı yapmaya çalışıyordu.

Çıngırak çıngırak çıngırak . . . sliiice. Başka bir iskelet grubu onları karşılamak için merdivenlerden yukarı hücum etti. En yakınındakinin göğüs kafesine bir tekme atarak onu tökezleyerek

diğerlerini yere sermek. "Haydi!" Poppy'yi kollarına alarak kemiklerin etrafından dolandı ve botlarının etrafındaki kafataslarından kaçtı.

En kötüsünü atlattığında, onu kollarının arasına aldı- ve kadın onu sorgulamaya devam etti. "Neden bu gece buraya geldin?" Tehlikeye rağmen cevaplar istiyordu. "Ne değişti?"

"Büyücüden ayrılman benim için barajdaki bir çatlak gibiydi. Senin söz konusu olduğun yerde, belki de açgözlü, bencil ve bir iblisin olabileceği kadar iyi olmaktan uzak olduğumu fark ettim. Eğer reddedileceksem, bu sen hayır dediğin için olmalı. Ben istediğim için değil."

Eğer hayatları söz konusu olmasaydı, itirafları kalbinin teklemesine neden olurdu. Duygular bu zavallı, şaşkın erkeğin gözünü kör etmişti.

"Senden daha fazla uzak duracak kadar güçlü olmadığımı anladıktan bir saniye sonra kız kardeşinin Desh'i tehdit ettiğini duydum."

Ne diyordu o? Bazen kader incelikli olmaya zahmet etmez. Poppy kollarını Rök'ün boynuna doladı.

Farklı türden bir kâbus, balkabağı kafalı ve yeşil saplı gövdeli bir gulyabani, elinde bir baltayla merdivenlerden yukarı çıktı.

"Jack O'Lantern." Poppy kabağındaki o tuhaf bakışları silmek için bir kese aradı. "Ona dikkat et-"

Sap dokunaçları dışarı fırlayarak Rök'ün bacaklarına dolandı. "-sap dokunaçları."

Rök bir balta darbesinden kurtulduktan sonra kılıcını sapları koparmak için savurdu. Bir anda yeniden büyüdüler ve ona doğru saldırdılar.

Rök, Poppy'yi kendine doğru çekerek bir balta darbesinden daha kurtuldu, sonra da balkabağının kafasını kesti. İki turuncu yarım merdivenlere çarptı, tohumlar beyin maddesi gibi dışarı sızdı. Biçimsiz gövde ve saplar çöktü ve soldu. Rök tekmeleyerek kurtuldu ve kılıcını kınına sokarak kalıntıların yanından geçti.

Poppy inatla ona bakmaya devam etti. "Seçeneklerimi bilmezsem bu konuda -seni reddetmek ya da reddetmemek- nasıl söz sahibi olabilirim?"

Onu kollarının arasına alarak bir dizi eksik basamağın üzerinden atladı. "Şimdi her şeyimi ortaya koyuyorum. Seni istiyorum. Her zaman için." Uçuşlarını hiç yavaşlatmadan, bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Tüm hayatımın amacı -en önemli görevim- başarısızlığa mı mahkûm?"

Merdivenlerden aşağı koştu. Birbirlerine baktılar. O koştu.

"Ee, Red? Beni ortada bırakma."

Çenesi bir çentik yukarı kalktı.

"İşte bu!" diye haykırdı. "Bu geceyi atlatalım ve sonra işimizi halledelim."

"Ayıklanacak çok şey var. Beni yıllarca asılı bıraktın! Aklından ne geçiyordu? Asil davranmak bizim gibi paralı askerler için ne zaman işe yaradı ki?"

Ona zaman vermişti. Ondan istemediği tek şeyi. Şimdi zamanın tükendiğini hissediyordu.

"Noble bir daha olmayacak, aşkım."

Bir iniş göründü! Zemine ulaştıklarında onu öpmek istedi. Üç kapı onları bekliyordu. "Hangisi?"

Rök en yakın olanı seçti. "Bu iyi görünüyor."

Diğer taraftan, fısıltılı bir ses kulaklarının içine süzüldü. Öldür öldür öldür puh puh puh. "Bekle!"

Rök kapıyı çoktan açmış, devasa kamp katiliyle yüz yüze gelmişti. Maskesinin ardında, gözlerinde ölümcül bir açlık yanıyordu. Taşıdığı pala loş salon ışığında parlıyordu.

Rök, Poppy'yi bıraktı ve kılıcını hazırladı. Pala parladığında, Rök kendi kılıcıyla bıçağı engelledi, sonra hızlı bir vuruş için iki kat geri döndü. Kılıcı tam i s a b e t e t t i ; katilin eli ve palası havaya uçtu. Hızını hiç kesmeyen Rök, delinin bacaklarını hedef aldı ve tek bir hamleyle dizlerinin üstünden kesti.

Katil yere yığılırken kan fışkırdı. "Hadi, Poppy, devam et!"

Rök onu uzaklaştırırken, kıvranan katile baktı. Manik bir şekilde homurdanıyordu, heyecanlı bir katil avını reddediyordu.

Bu şey onunla nasıl bağlantılı olabilir? Neden bu lanet? Neden kabuslar? Her zaman ürkütücü hikayeleri sevdiği için miydi?

Rök daha dikkatli davranarak bir sonraki kapıyı açtı. Onları hiçbir öcü beklemiyordu. O ve Poppy kaleden dışarı fırladılar, ancak açık bir avluda dikenli bir çit duvarıyla karşılaştılar.

"Dışarıda, nihayet!" Rök onları takip etmeye çalıştı ama kımıldamadılar. "Hâlâ kalenin sınırları içinde miyiz?"

Başını kaldırıp görünmez bir bariyere çarpan yağmura baktı. "Öyle görünüyor."

Rök çenesini sık çitlerin arasındaki tek açıklığa doğru salladı. "Bu bir labirent."

"Bir bükülme ile." Poppy bu dikenli türü tanıdı. Kız kardeşi Sage, Latince adının *Sittingus Duckingus* olması gerektiği konusunda şaka yaptı. "Bu dikenler felç edici bir madde taşır." Bitkiler bir süredir ölü gibi görünse de, dikenleri hâlâ zehirli olabilirdi.

"Üzerlerinden atlayabilirim."

"İkimizden biri bir çizik alsa, saatlerce çaresiz kalırız." Oturan ördekler. "Geri dönelim. Sahanlıkta üçüncü bir kapı vardı." Tam o yöne dönmüşlerdi ki, küçük ayakkabıların tıkırtısı eşliğinde çocuk kahkahaları duyuldu. "Kahretsin! Annelise ve arkadaşları geri döndü."

HISSSSSS. StStSt. HISSSSSS.

"Uzaylılar da," dedi Rök. "Görünüşe göre labirente doğru ilerliyoruz."

"Cadılar Bayramı labirentleri, labirent müdavimleri için asla iyi sonuç vermez."

"Fikirlerle açık."

"Tamam, gidiyoruz. Ama tek bir çizik bile olmasın. Unutmayın, bize yardım edecek hiç kesem kalmadı."

"Anladım." İçeri girdiklerinde botlarının altındaki çakıllar çıtırdadı. Aşırı büyümüş uzuvlar onlara doğru uzanıyor, dikenli parmaklar onları kavırıyor gibiydi. Kılıcıyla onlara vurdu.

Dikenli koridorda hızla ilerlerken arkalarından metal gıcırtiları duyuldu. Rök, "Az önce pek de iyi olmayan bir şey duydum," dedi.

"Perili zırhlar. Topuzlara dikkat edin. Ben de bazı hayaletler hissediyorum."

Yüzen hayaller kolları bacakları salladı ve inledi,
"Whooo whooo ..."

"Bok tsunamisi dediğinde ciddiysin." Evet.

Çünkü kabuslar sonsuzdu.

O ve Rök daha ilk köşeyi dönmüşlerdi ki, farklı yönlerden gelen bir çift gürz çitin arasından fırladı ve ikisi de yüzüne doğru yöneldi.

Birini kılıcıyla engelledi ve diğerini yumruğuyla yakaladı, sivri uçlara karşı dişlerini sıktı. O silahları fırlatıp atarken, daha fazla topuz onlara doğru savruldu. "Devam edin!" O ve Poppy ileri atıldılar.

Saldırılarından kaçarak sola döndüler. Sağa kıvrıldılar.
Eğil ve kay.

Ne zaman bir çatala gelseler, topuzlar onları belirli bir yöne doğru itiyordu. Nefesleri arasında, "Bizi yönlendiriyorlar," dedi.

"O hissi alıyorum."

Tepelerinde bir hayalet kolları bacakları sallayarak dikenlerin uçuşmasına neden oldu. Rök, Poppy'yi korumak için tam zamanında göğsüne çekti.

Sağanak sona erdiğinde, "Bana dikenlenmediğini söyle" dedi.

"Hiç sanmıyorum." Adam onu çekiştirdi ve bir köşeyi daha döndüler. "Çıkışı görüyorum!" Koridor yaklaşık iki yüz metre ötede sona eriyordu. Labirentin ötesinde, bir çift çift kapı başka bir kale giriş noktasını işaret ediyordu. "Yaklaştık." Ama sonra Rök tökezledi.

Soyunduğu zaman çok hoştu. Şimdi o kadar değil.
"Bogey'lerden kaçarken ayağın takıldı."

"Evet, biliyorum."

"Ormandaki bir sarışın gibi."

"Evet, biliyorum!"

"Bunu yaşamana asla izin vermeyeceğim." "Evet . . .

Biliyorum." Ağzını mı geveliyordu?

Poppy iblisi taramak için geri çekildi. "Oh, Hecate!" Sırtında dikenler vardı.

Yavaşladı. "Ne?"

"Hiçbir şey hissetmiyor musun?" Toksin çoktan işe yaramaya başlamıştı. "Bunları çıkarmalıyız."

Ona döndü. Gözbebekleri büyümüş, teni nemli bir hal almıştı.

"Kılıcına ihtiyacım var." Adam kılıcı verdiğinde, kadın kılıcın ucuyla çalıları kazıyarak temizledi.

Çakılların üzerinde büyüyen diken yığınının kaşlarını çatarak baktı. "Bunların bana çarpması ne kadar sürer?"

"Yirmi dakikadan daha kısa bir süre içinde hareket edemeyeceksin."

Çoğu insan paniğe kapılırdı; o kararlı görünüyordu. "O zaman seni buradan çıkarmak için o kadar zamanım var. Eğer beni öldürürse, son kız sen olacaksın." Kılıcını geri aldı.

"Tanım gereği bu öldürüleceğiniz anlamına gelir." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Vücudunu kullanamaz hale gelmek üzereydi ve onu koruyamazdı. Kesesi yoktu. Yetenekleri yoktu. Günü kurtaracak bir müttefiki yoktu.

Bir topuz daha vurdu ve onları birkaç santimle ıskaladı. "Rök, bizi yönlendiriyorlar."

"Nereye?"

Kapıların olduğu yönden bir at çığlığı duyuldu.

Toksinden kararmış gözlerle bakan Rök, "Eğer oraya gitmemizi istiyorlarsa . . o zaman geri döneriz. O kapılardan geçmeyin!"

Başını salladı ve rotayı tersine çevirdiler.

Hırlayan bir düşman kitlesi yollarını kesti. Katil palyaço ve iyileşmiş kamp katili ortaya çıkmıştı. Katil palyaço ve

Jiletli eldivenli şeytan ve Jack O'Lantern de. Çitlerin arasından uzaylılar ve gremlinler çıktı. Annelise ve diğer bebekler dikenli kolların üzerinde dengede duruyordu.

"Onları yarıp geçmeliyiz." Rök gözlerini kaydırdı. "Tam arkamda kal."

"Hepsiyle savaşılamazsın!"

Onu çenesinin altından fırlattı. "Senin için cehennemi göze alacağımı söylediğimde. . . ciddiydim." Boynuzlarını bilemiş ve dişlerini göstermiş bir halde ziyaretçilerle yüzleşti. Kılıcını kaldırarak, çitler titreyene kadar kükredi.

İzini süremedi; dumanı yoktu. Yine de saldırdı. . . .

Kılıç ve silahlar çarpıştı. Savuşturmalar ve bloklar. Kaslar kesilmiş, deri yüzülmüş.

Bir düşmanını kılıcıyla doğrarken diğerini pençeleriyle parçalardı. Ateş ve buz.

Poppy o dövüşürken nefesini tuttu, alışkanlıktan çantasını karıştırmaya devam etti. Kendi savaşında bir seyirci olarak, onu sessizce teşvik etmekten ve aldığı her darbeye irkilmekten başka bir şey yapamadı.

Çoğunu en az bir kere "öldürmüştü". Beş uzaylıyı yok etmesine rağmen, yedisi yeniden toplanmıştı. Ve toksin, şeytani benliğine erişmesini engelliyor gibiydi. Bu da savaşın kaybedileceği anlamına geliyordu.

Sonra darbe geldi, tüm zafer umutlarını sona erdiren vuruş: boş gözlü bir bebeğin kolunun bir dalgası.

Poppy ve Rök'ün bedenleri bir kez daha toprağı terk etti.

ON BEŞ



Annelise'in telekinezi gücü onları labirentten aşağı fırlatarak çift kapıya çarpmalarını sağladı. Sert ahşap zeminde yuvarlandılar, Annelise'in gevşek kılıcı ahşapta şingirdadı.

Poppy ayağa fırladı. "Rök!" Rök'ün biraz uzaktaki hareketsiz bedenine doğru koştu, yönünü bulmaya çalışıyordu.

Gazlı avizeler devasa bir balo salonunun üzerinde dalgalanan bir ışık saçıyordu. Yüksek pencereler dışarıdaki fırtınanın şimşeklerini çerçeveliyordu. Aralarında asık suratlı portreler, odanın çevresini kaplayan çarşafly mobilyalara ve heykellere bakıyordu.

"Poppy," diye mırıldandı Rök. "Hareket edemiyorum."

"Geliyorum!" Ona ulaşamadan ziyaretçiler belirdi ve yolunu kesti. Sağına döndü; daha fazlası belirdi. Solunda, daha fazla ziyaretçi.

Birkaç dakika içinde balo salonunu doldurmuşlardı. Lanetinin ilk belirtileri bile ortaya çıkmıştı: vampirler, kurtadamlar ve daha fazlası.

Ona doğru yaklaşırlarken Poppy Rök'ü görüş alanında tuttu. Katil palyaço Rök'ün bir kolunu tutmak için eğildi, diğer kolunu da kavradı. Rök'ün gevşek bedenini sürükleyerek dik konuma getirdiklerinde başı öne eğikti.

Güç için hiç bu kadar açlık çekmemişti. Akıl sağlığını tehdit eden lanet şimdi de onun hayatını alacaktı. Şansı varken neden onu sevmemişti? Neden konuşmamışlardı? İki yıl önce onu azarlamalıydı! Farklılıklarını ortaya koyabilirlerdi.

Tüm o boşa harcanan zaman.

Grury geri dönmüştü. Ama öfkesi kederini bastırdı. Bu belanın kazanmasına izin veremezdi. Sevdiği şeytana zarar vermelerine izin veremezdi.

Katil Rök'ün saçlarını kavrayarak başını kaldırdı. Rök'ün parlayan bakışları onunkileri bulana kadar dalgalandı. Konuşmaya çalıştı ama konuşamadı. Ağzından zar zor, "Kaç!" çıkabildi. Kendisi için endişelenmiyordu, sadece onun için endişeleniyordu.

Onu asla geride bırakmayacağını anlamıyor muydu? Ondan nefret ettiğini düşündüğü zamanlarda bile bunu yapamazdı. Şimdi . . .

Sevgiler.

Yanındaki ziyaretçiler ayrıldı, geniş bir koridor balo salonunun uzak tarafındaki nihai kâbusu ortaya çıkardı: Başsız Süvari. At arka ayakları üzerinde şaha kalkmış, ön toynakları havayı yumrukluyordu. Süvari bineğini mahmuzlayıp hücumla geçtiğinde, Rök'ü esir alanlar öldürücü darbeyi beklerken korkunç sesler çıkardılar. . . .

"Hayır, hayır, hayır!" Öfkesi kontrol edilemez bir hiddete dönüştü. Damarlarında garip bir sıcaklık dolaşıyordu. Büyü havaya nüfuz etti.

Benden mi?

Vücudu titremeye başladı. Ellerine baktı. O kadar hızlı titriyorlardı ki ne olduklarını anlayamadı. Titreyen vücudunun gücüyle parke zemin büküldü. Bana neler oluyor?

Atlı Rök'e yaklaştı, dörtmala koşan toynakları canavarların gürültüsünü bastırıyordu.

Bu sırada titreşimleri yoğunlaştı ve daha önce hiç bilmediği bir yeteneğe işaret etti. Hiçbir tılsım bulamamasına rağmen

Burada, büyü onun içinde çınılıyordu, kontrol altına alınamayacak kadar büyük bir güç. Yeterli miydi?

Süvari çınlayan bir sesle kılıcını serbest bıraktığında iblis kısa süreliğine gözlerini kapattı. Gözlerini açıp ona baktı. Duygularının gözlerine yansıdığını gördü.

Sevgiyle. Evet.

Bakışları buluştuğunda, onlarca yıldır çektiği acılara son vermek ve iblisinden kurtulmak için ne yapması gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordu.

Buradaki her kötü adamın kanlar içinde öldüğünü hayal ederek ellerini kaldırdı, başını geriye attı ve çığlık attı: "YETER!"

Titreyen formundan ışık ve büyü mistik bir yıldız gibi patladı ... dışarıya ... dışarıya ... bumerang gibi ona geri döndü.

Sessizlik.

Sonra ahşap zemine düşen bir bedenın sesi geldi. Başını eğdi, bakışları Rök'ünkını aradı.

Yere yığılmıştı, hala felçliydi ve tüm o kabuslar . . . ortadan kaybolmuşlardı. Onlardan ne bir ses, ne de bir ipucu vardı.

Rök'e doğru koştu. "İblis!" Rök'ün hareketsiz bedeninin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve başını kucağına aldı.

Zorlukla, "Laneti bozmak mı?" dedi.

"Ben ... belki?" Bunu açıklayamıyordu. Ziyaretçileri durdurmuştu, evet. Ve bu gece onlarla tekrar uğraşmak zorunda kalacağını sanmıyordu. Ama gitmemişlerdi. Kendini özgür hissetmiyordu.

Laneti sadece susturmuş muydu? Belki de o susturma yeteneğine her zaman sahipti ama sadece ona erişmek için uygun motivasyona ihtiyacı vardı: Rök'ü kafasının kesilmesinden kurtarmak. "Onlar için endişelenmemize gerek yok. Buraya ne yapmak için geldiysem o yapıldı. Ziyaretçilere ara verildi."

"Bir ... lanet kırıcı olmadan mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, Mariketa bana bu şatoda bir cevap beklememi hiç söylemedi, sadece bir cevap." Ve yine de daha da fazlasıyla gelirdi

Sorular. Poppy genç cadıyı tekrar ziyaret edecek ve bu yeni gücün detaylarına inecekti.

Rök başını sallamaya çalıştı, başını sallamış da olabilirdi.

"Seni biraz daha rahat ettirelim." Duvarın dibinde üstü kapalı bir divan gördü ve onu yanına çekti. Toz örtüsünü sürükleyerek onu kaldırmayı başardı ve oturma pozisyonuna getirdi.

"Sen . . . bir şey yaptın." Merak yüz ifadesini aydınlattı.

"Sanırım lanetleri savuşturabilir ya da susturabilirim." Mariketa bir ödülde söz etmişti; bu yeteneği kastetmiş olmalıydı. Ama o zaman bunu Poppy'den kim çalabilirdi ki? "Zamanla her şeyi çözeceğiz. Şimdilik toksinden kurtulmaya odaklan."

"Yakında normale döneceğim."

Hiç sanmıyorum. "Biraz çay içebilir misin?"

"Balkabağı baharatı mı? Bu gece balkabağına doydum." Kaşlarını çattı. "Neden bu kadar dalgın görünüyorsun? Kutlama yapıyor olmamız gerekmiyor mu?"

Zorla gülümsedi. "Sadece yorgunum. Bir sürü ziyaretçiye yakıt vermek zorunda kaldım." Bu sözleri söylerken bile, daha önceki önsezi duygusu geri döndü. Kayıp kaşiflerin düşünceleri bilincine doğru süzüldü.

"Sen tanıdığım en kötü yalancısın. Bana neler olduğunu anlat."

İç çekerek, "Daha fazla tehlikenin yaklaştığını hissediyorum," diye itiraf etti.

Giderek daha tetikte görünüyordu, dikkati balo salonunun karşısındaki kılıcına yönelmişti. "Yakın tehlike mi?"

"Yakın değil. Hiçbir şey yolda değil, ama diğer kaşiflerin kötü bir kaderle karşılaşmış olabilecekleri ve bizim de karşılaşabileceğimiz hissine kapılıyorum. Sanki tüm ipuçlarına sahipmişim de bir düzen göremiyormuşum gibi."

Onun bakışlarını yakaladı. "Ne gördüğümü bilmek ister misin? Benden önceki eşimi. Birlikte her şeyi yapabiliriz. İkimiz bir takım olarak durdurulamaz olacağız." Her iki eliyle de kızın yüzüne uzandı ve ikisini de şaşırttı.

"O toksin saatlerce daha dayanmalıydı!"

"Hisler her yere geri dönüyor. Ben çiftleşmiş bir iblisim, unuttun mu? Tüm yeni gücüm seni korumak için." Aşağı baktı; kan özellikle bir bölgeye geri akıyordu. "Ve seni memnun etmek için."

Bu görüntü onu eritti. "İblislerin sadece eşlerini aldıktan sonra güçlendiklerini sanırdım."

"Ah, tüccar zihninin nasıl çalıştığını seviyorum. Gelecekteki savaşlarımızda daha iyi bir varlık olabilmem için seni sahiplenmemi istiyorsun. Eğer mecbur kalırsam ..."

"Kelimeleri ağzıma tıkma."

"Tanrılar, bana ağzına bir şeyler sokmayı hatırlatmayın." Ereksiyonu kot pantolonunun içinde gerildi.

Dalgın bir şekilde, "Beni endişelerimden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Atardamara bakan bir vampir gibi sikime bakıyorsun, yani işe yaradığını söyleyebilirim."

"Bitmemiş bir işimiz var." Bakışlarını adamın kasıklarından uzaklaştırdı. "Ama yaraların ..."

"Unutulmuş." Adamın vurgulu sesi kadının sırtına neden oldu. Bacaklarını döndürmeyi başardı. "Ziyaretçilerin işinin bittiğinden emin misin?"

Başını salladı. "Şimdilik."

Rök ayağa kalktı, kaslarını test etti ve uzuvlarını esnetti. Uzun ve emin adımlarla kılıcını aldı ve bir hamlede kınına soktu.

Adam omuzlarını geriye atıp mavi bakışlarını yüzüne odaklayarak ona döndüğünde, kadın ona yeni bir gözle baktı. Bu muhteşem iblis gerçekten onun muydu?

Divanda onun yanına oturan adam ciddileşerek, "Senden uzak durdum çünkü senin için en iyisini istedim," dedi.

"Ve bunun için acı çektin."

Bunu inkar etmedi.

"Randevumuz sırasında senin olduğumu bildiğini söylemiştin," dedi. "Nasıl?"

"O zamandan önce bile sende farklı bir şeyler sezmiştim. Kokun beni geriyordu ve sana karşı işlerde rekabet etmek yanlış geliyordu. Hayatımda ilk kez bir rakibimin kazanmasını istiyordum. Sonra seni görmenin hayatımdaki tek önemli an, beni harekete geçiren tek şey olduğunu fark ettim," diyerek kalbinin sıkışmasına neden oldu ve içini sevinçle doldurdu. "Randevumuz sırasında şüphe yerini güvene bıraktı." Başını eğdi. "Benden ne zaman haberin oldu?"

Gözlerini kırptırdı. "Biliyor musun?"

"Ukala." Şimşek çaktı, fırtına hâlâ şiddetliydi. Adam önce ürkütücü balo salonuna, sonra da kadına baktı. "İşimizin bittiğini sanmıştım. Gerçekten öyle sandım. Ve bir sürü pişmanlığım vardı. Keşke son iki yılımı seninle geçirseydim. Bir dakikamı daha boşa harcamak istemiyorum."

"Ben de öyle." Umduğumuz kadar uzun zamanımız olmayabilir. Bir patlama ile gitme zamanı mı? "Daha fazlasını istiyorum. Hepinize ihtiyacım var."

"Temelli mi?"

Ona şuh bir bakış fırlattı. "Şimdilik. Bunu hak et, iblis."

Gözleri ıslıl ıslıl, "Sik beni, cadı. Bu meydan okumaları seviyorum."

Biliyorum. Öne doğru eğildi ve adamın alt dudağını ısırıldı.

ON ALTI



Poppy dudağını serbest bıraktığında Rök inledi ama tam olarak yerleşemedi.

Her şimşek çakışında, örtülü heykeller daha da yaklaşıyor gibiydi. Portrelerdeki yüzler alaycı bir ifadeye büründükten sonra tekrar acımasız bir onaylamazlığa bürünüyordu. "İlk seferimiz için seni daha güzel bir yere götürmeyi hayal etmiştim."

Çantasını ve ceketini çıkardı. "Oh, gerçekten mi? O restoranın otoparkında beni becerirdin ve bunu inkar etme." Sırıtmak zorunda kaldı. "Ayrıca, ben bir cadıyım, sen bir iblissin ve bugün Cadılar Bayramı. Eğer bizim gibi iki paralı asker sevişecekse, bu titreyen avizeler, gezen göz portreleri ve Casper benzeri toz örtüleri olan bir yerde olmalı. Ortam romantik değil. Ama uyuyor."

Arkadaşı haklıydı. "Seninle asla sıkıcı olmaz, Poppy. Yine de buradan çıkabilmek için kalenin bataryasını aramamız gerekmiyor mu?"

"Burada bile olmayabilir ama başka diyarlara açılan geçitler olabilir. Ya bir tanesine rastlarsak? Yani, önceki kaşiflerin başına bir şey geldi."

Bir başka iyi nokta. O Loreanlar güçlü ve yetenekliydi ama bazı koşullar ya da düşmanlar onları alt etmişti.

Saatini kontrol etti. "Bence ay batana kadar burada kalalım, sonra da girdiğimiz yoldan kaleden çıkalım."

En azından burada net bir görüş açıları vardı.

"Bu da bize biraz zaman kazandırır." Kısa sürede botlarını ve kot pantolonunu çıkardı. Üstünü çıkardığında, adamın tüm itirazları unutuldu.

İşte istediğim bakış açısı, diye düşündü kadın sutyenini çıkarıp bir cömertliği ortaya çıkarırken: mercan rengi meme uçlarıyla uçlanmış, dolgun, kremi bir et. Tavan arasında o göğüsleri okşamak ve öpmek sadece bir şakaydı. Onu avuçlamak için öne uzandı, onu öğrendi. Yüzünü tümseklerin arasına gömmek için eğildi ve onun kokusunu içine çekti.

Poppy. Onu içine çek.

Neanderthalian mı? Öyle hissediyordu. Onu ateşin önünde kürklerin üzerine yatırmak ve bir hayvan gibi kızartmak istiyordu.

Yine de aynı zamanda ona değer vermesi gerekiyordu. Onunla tekrar yüzleşti. "Poppy . . ."

"Gözlerin alev alev yanıyor."

Duman teninden süzülürken, "Şehvet beni ele geçirmek üzere ama yine de sana olan hislerim çok daha güçlü," diye itiraf etti. Ziyaretçiler onu yakaladığında, kendini korumaya dair hiçbir düşüncesi yoktu, sadece onun için korkuyordu. Birdenbire kendisinden daha fazlası olmuştu. Rök bunun eşini sahiplenirken gerçekleşeceğini düşünmüştü; oysa onu kaybetmek üzereyken gerçekleşmişti. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

Şefkatle onun yanağını okşadı. "Eşinle birlikte olmak çok mu farklı?"

"Oh evet. Sadece benim kaderim olduğun için değil." Bir nefes verdi. "Ben sadece Senden hoşlanıyorum, Red. Her zaman sevdim."

"Ben de senden hoşlanıyorum Rök." Kadın külotunu çıkarıp Rök'ü şaşkına çevirene kadar sırtttılar. "Eğer sen bana karşı kendini tutmazsan, ben de sana karşı tutmam."

Kadının yemyeşil seksiyle büyülenen adam, dilini bir dişin üzerinde gezdirdi.

"Giysilerinizi de çıkarırsanız muhtemelen en iyisi bu olacaktır. Rök?"

"Huh? Ah! Üzerinde." Kemerini çözdü, çekti ve çekiştirdi. Kadının önünde soyunurken, savaştan önceki aynı elektriksel beklenti onu vurdu - hayatı tehlikede olduğu için değil, geleceği tehlikede olduğu için. Bu kadın onun geleceğiydi. Sonsuz bekleyişten sonra...

Hiçbir şey yapmak üzere oldukları şeyden daha önemli olmamıştı. İş yok. İsyan yok. Savaş yok.

"Beni ısırmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

"Sana kalmış." Sıradan olmayı tercih etmişti ama bakışları kızın boynuna dikilmişti ve sesi gümbürdüyordu, ses telleri şeytani bir hal alırken değişiyordu. "Bu seni sonsuza dek işaretleyecek. Sonsuzluğa hazır mısınız?"

Divanda arkasına yaslandı, ateş gibi bir güzelliği vardı ve onun üzerindeki etkisinin çok iyi farkındaydı. "Beni ikna et."

"Alaycı cadı." Kalçaları sallanana ve uyarılmışlığının kokusu inkar edilemez hale gelene kadar meme uçlarını yuvarlayarak kalçalarının arasında hareket etti. Sonra gövdesini okşadı, parmaklarının tersini monsunun üzerinde gezdirdi.

Göz kapakları ağırlaşan Poppy kollarını başının üzerine indirdi, dizleri davetkâr bir şekilde açıldı.

Kadının üzerine düşmemek için gösterdiği çabadan dolayı titreyen adam, elini kadının seksine doğru indirdi. Saygılı parmakları onun nemle oynadı, onu klitorisine sürerek her şeyi kayganlaştırdı. Bir parmağını içeri soktuğunda, kadının sıkı kanalının hissi onu yeni tohumundan mahrum etmekle tehdit etti.

Aklına geldi: Ona bir köpek yavrusu bulabilirim. "Bir şey kullanıyor musun?"

Başını salladı, kırmızı saçları divanın üzerinde parlıyordu. "Sabah bir çay içerim, sonra iyi oluruz."

Ona tohumunu vermek üzereydi. Hâlâ şaşkınlık içindeyken ikinci parmağını da kadının kılıfının içinde gezdirdi ve kadın gırtlaktan bir inilti çıkarana dek onu doldurdu. Onun gibi, o da zirveye yaklaşmıştı.

"Ah-ah. Ben içine girene kadar gelme." Parmaklarını

soktu. İçine yaydı. Geri ekti. İtti

onları daha derine.

Utanmadan onun elini tuttu. "Hazırım Rök!" Öyleydi, vücudu bir çiçek gibi onun için açılıyordu.

"Şimdiye kadar nasıldım? Sonsuza kadar kazanmaya başladın mı?"

İkisinin de içinde gerilim artarken, "Noktalı çizgiyi imzalamadan önce test etmek istediğim son bir parçan var," diye şaka yaptı.

"O zaman seni direksiyonun başına geçirelim." Parmaklarını serbest bıraktı ve kendini onun kalçalarının beşiğine yerleştirdi. Bu gerçekten olacak. Kadın başını salladığında, yüksek sesle konuştuğunu fark etti.

Gözleri ıslıl ıslıl, tahrik olmuş bir halde, "Eğer üstesinden gelebileceğini düşünüyorsan," dedi.

Uzun hayatında ilk kez merak etti. . . .

YEDİ



Rök şehvetinden çılgına dönmüş görünüyordu, bunun için on üç asır beklemiş olan sıcak, köpüklü bir iblis onun üzerinde yükseliyordu.

Avizeler, daha şeytani bir hal alan yüzünün değişen hatlarını aydınlatıyordu. Ama sert düzlemler de en az onun fantezilere layık vücudu kadar çarpıcıydı; kaslı kolları esniyor, gövde kasları dar beline doğru dalgalanıyordu. Gerilen sikinin tepesi parlıyordu.

Benim için.

Adamın cüssesi ve ısırığı onu duraksatmış olabilirdi ama her ikisinin de paylaştıkları diğer her şey gibi yüce olacağını düşündü.

Ona güvenerek, parmaklarını sert göğsündeki yaraların üzerinde gezdirmek için uzandı. Bu yaraları onun lanetiyle savaşıarak kazanmıştı. Yine de onun sayesinde hızla iyileşiyordu. Şimdiden birbirlerine bağlanmışlardı.

"Sen vardır Enfes, dostum." O dalga geçildi onu Meme uçlarını parmaklarının arasına alıp nazıkçe koparıırken, kadın da bu hisleri takip etmek için eğildi. "Sonsuza kadar rakiplerimle savaşacağım."

Tüm tavrı, "Eğer imzalarsam." dedi. Ama imzalamıştı. Poppy sadece onun değildi; Rök de onun için yaratılmıştı. Kader doğru olanı yapmıştı.

"O zaman benim için biçilmiş kaftan." Aletinin ucu kadının nemli girişini öptüğünde nefes nefese kaldı. O

Eve götürmek için şaftının tabanını yumrukladı. Kalçalarını eğerek... dürttü, aç çekirdeğinin içinde dürttü.

Dolgunluk karşısında gözleri büyüdü ama daha fazlası için sallandı.

"Kara tanrılar, kafayı kucaklıyorsunuz." Ona doğru bastırıp gererken, göğsünden bir hırıltı yükseldi. Santim santim, yavaş gitme çabasından terleyerek onu uzunluğuyla besledi.

Bir boncuk boynundan inip yontulmuş bir göğüs kafesine yapıştı. Damlayı göğüs ucuna kadar takip etti ve ıslak ucunu tırnağıyla sıyırdı.

Zevkten titremesine rağmen, "Kontrolümü mü test ediyorsun? Kontrolünü kaybetmek üzere olan bir iblis mi?"

"Evet! Hallet şunu, merc."

Gözlerini sıkarak kapattı. Gözlerini açtığında başını salladı ve amansız iddiasına devam etti. Etraflarını bir duman aurası sararken, İblisçe sözcükler mırıldandı.

"Ne dedin sen?"

"Sana söz verdim" -sesi sertti- "bu fikre henüz ikna olmamış olsan bile. Ve senden bir daha asla ayrılmak istemediğimi söyledim. Biz ayrılmıyoruz, Poppy."

"Beni sallıyorsun." Onunla birlikte bu eyleme sadece bedeni değil, kalbi de katılıyordu ve bu bir karışıma ısı katmak gibiydi; şimdi sihir daha önce hiç olmadığı kadar gerçekleşecekti. "Beni sallamaya devam et."

Kendisini alabileceği kadar derine oturttuğunda, neredeyse ciğerlerindeki havayı dışarı atacaktı. Kıpırdamadan durdu ve onun bedenine alışmasına izin verdi. "Sen" diye inlerken bakışları onunkileri tutuyordu.

Anlamıştı. Nefes nefese cevap verdi: "Sen."

Adam ona yaslandığında, zevk tüm vücuduna yayıldı. Düzensiz bir nefes alarak geri çekildi ve kalçalarını pompalayarak kızın çılgınlığını terk edilmiş bir iniltiye dönüştürdü.

Yüz ifadesi acı içindeydi. "Poppy ... tanrılar!" Uzun, sabit bir vuruşla kendini kılıfına soktu. Ve tekrar.

"Daha fazla, Rök! Geri durma."

Ritmi hızlandırdı. Adam kadının içinde debelenirken, ten tene çarpıyor ve hisler kadının aklını karıştırıyordu.

Kalçalarını kavradı, her hamlede başparmağıyla klitorisini okşadı. Gri bakışları kadının zıplayan göğüslerine kilitlendi, boynuzları şişti. Isınan teninden daha fazla duman yükseliyordu.

Ona binmek. Onu sallamak. Kaygan tomurcuğunu çalıştırarak. Gözlerindeki o kayıp bakışla.

Adamın alnından damlayan ter, kızın ağrıyan meme uçlarından birine çarparak açgözlü bir cadı için daha fazla uyarıcı oldu. "Nasıl görünüyoruz?" -sikini daha da derinlere daldırdı- "sonsuz kadar mı?

"Henüz değil!" diye yalan söyledi. Hisler duygularla birleşmiş, büyü ve kaderle tatlanmıştı; o ve Rök bir bütündü.

Poppy böyle bir saldırıya karşı koyamazdı. Kalçaları piston gibi hareket ettikçe, serbest bırakılma ihtiyacı bir parlama noktasına ulaştı. Çok fazla. Çok fazla! Kalçalarını adamın beline doladı ve neredeyse korkacağı kadar güçlü bir doruğa hazırlandı.

Asla eskisi gibi olamayacağım. Asla.

Yine de teslim oldu ve derin sulara daldı. "Senin için geliyorum, iblis!" Umutsuz bir çığlık atarken görüşü bulanıklaştı: "RÖK! Evet, evet, EVET!" Kenardan aşağı yuvarlanırken, kendinden geçene kadar onun kalın aletinin etrafında titreşti. . . .

* * *

Rök bunun sona ermesini istemiyordu ama kadının boğucu sıkışına daha fazla dayanamadı.

Şaftının kadının orgazmından ıslak bir şekilde çıkmasını büyülenmiş bir şekilde izledi. Hayır, oraya bakma. Ama diğer her görüntü baskıyı artırıyordu.

Titreyen göğüsleri. Onu açlıkla emen nefes nefese dudakları. Şehvetle parlayan gözleri. Onun solgun

boyun-

"Yapamıyorum... tohumumu tutamıyorum!" Vücudu, tüm savaşlarında eşi benzeri görülmemiş bir acı kütlesiydi. Hava onun balıyla kokuyordu; her nefes alışında ihtiyacı daha da artıyordu.

Nefesleri arasında, "Dayanmalısın..." dedi. Bir tane daha istiyorum! Ve hala beni işaretlemen gerekiyor."

Azı dişlerini gıcırdattı, sadece beni işaret eden kelimeler yüzünden harcamak üzereydi. "Sonsuza kadar mı?"

Kız hevesle başını salladı. "Sonsuza kadar."

Başını salladı, kasları titriyordu. "Çok ileri gittim!"

"Başka bir şey düşün." "Ne gibi?"

"Desh?"

Rök dondu kaldı. "Sen yapmadın."

"Yaptım. Bütün gece yapacağım!" Kadın güldü ve adam shaftının etrafındaki titreşimleri hissetti. Çünkü eşinin içindeydi ve o da mutluydu.

İçinde huzur ve ihtiyaç birbirine karıştı. "Tanrılar aşkına, sen küçük, tuhaf bir cadıydın." Ama shaftındaki zonklama bir nebze olsun hafiflemişti.

"Yakında tatmin olmuş biri olacak." Kadın ona gözleri kapalı bir bakış attı. "Devam edebilirsiniz."

"Oh, alabilir miyim?"

"Kalçalarınla piston hareketini yap ve başparmağını tekrar çalıştır. Senin gibi bir stratejist olsaydım, eşimi ikinci kez boşalırken ısıırırdım."

"Parametrelerin ... sağlam." Başparmağını ovuşturan adam öncekinden daha da sert bir şekilde eğildi ve kadının gözleri yuvalarından fırladı, tüm şaka düşünceleri bir kenara bırakıldı.

Bir itiş daha. Bir tane daha. Tutunmak için savaşırken ona talep ettiği şeyi veriyordu.

Kalçaları bir kez daha sıkılaştığında

-"Benim, Poppy. Sonsuza dek benim." "Yap şunu! Beni sertçe işaretle, iblis."

"Fuh huh kuhk." Vücudu hala onunkiyle çalışırken, boynunu öpmek için eğildi ve onu iddiasına hazırladı-

Onu yönlendirmek için boynuzlarını tuttu! "Şimdi!"

"POPPY!" Dişlerini onun etine geçirdi ve bir şok dalgası içinde yankılandı. "Uhn!"

Penetrasyondan dolayı boşaldı. Yumrukları boynuzlarını kavrarırken ve kanalı horozunu sağarken boynuna karşı homurdandı.

Tanrısal olmayan bir zevk onu sarıp sarmaladı. Sanki süzülüyormuş gibi hissetti.

-İçindeki dumanla bütünleşerek ateş ve hava arasındaki boşlukta asılı kaldı.

Hayatı boyunca ateşi arayan bir duman gibiydi; bulanık ve bağlantısız. Artık değil. Sonunda onu bulmuştu, alevini. Onun varlık sebebiydi.

Kızın akılsız çılgınlıkları onu hayal bile edemeyeceği yüksekliklere çıkardı.

Tohum tırmandı. Geri dönüş yok. Basınç.

Çok fazla baskı var.

Başını geriye atmak için ısırığını bıraktı, kükremesi etraflarında yankılandı. Kalçaları onun üzerinde sarsılıyor, siki zonkluyordu.

Bu basınç yerini tohum fişkırımlarına bırakırken, onu damgaladı, bağladı, yolunu aydınlattı. . . .

Sonsuza kadar.

* * *

İblis onun üzerinde yatıyor, kalbi onunkine karşı gümbürdüyordu. Poppy'nin büyüü ve onun dumanı balo salonunun sessizliğinde birbirine karıştı.

Onun sıcaklığını içine çekerek, "Sen" diye mırıldandı. Seni seviyorum.

Sana ihtiyacım var. Rök onundu.

Belki de buraya sadece bir laneti bozmak için değil, onu bulmak için de gelmişti.

Başını salladı ve "Ah, Red, sen," diye homurdandı.

SEKİZ



Saatler sonra, yerdeki toz örtüsünün üzerinde bitkin bir halde yatıyorlardı. Poppy başını Rök'ün göğsüne yaslamış, Rök de tembelce parmaklarını onun saçlarında gezdiriyordu.

Birkaç kadeh daha içtikten sonra, elmalı kekini ve gelecek için bazı fikirlerini paylaştılar ve sonra tekrar içeri girdiler.

Sonunda kadın daha fazla yalvarmadı ama adam yine de onu boşalttı. Divanı kırmışlardı, bu yüzden yeni evleri için daha sağlam bir tane almaya yemin ederek yere taşınmışlardı.

Bu iblis aslında parasını çok iyi biriktiriyordu. Eğer ailesinin yanında, bulabildikleri en büyük mutfağa sahip bir malikane isterse, onu bugün satın alacaktı.

Ama tüm cennetlerin sonu gelmeliydi. "Bundan her ne kadar keyif alsam da," dedi körüğünden çıkan boğuk sesiyle, "şatonun büyük açılışına geç kalmak istemiyorum."

Poppy eğildiğinde, dikkati boynundaki işarete kayd, gurur ve rahatlama onu doldurdu. Rejenerasyonu onu iyileştirmeye başlamıştı bile ama iz sonsuza dek kalacaktı.

"Ben de öyle." Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. Sevişmeleri endişelerini kovmuş, onu neşeli bir cadıyla baş başa bırakmıştı.

Fırtına sona ermişti ve ay ışığı pencerelerden süzölüp o yükselirken tenini yıkıyordu. Giysilerini giymesini izlemek, neredeyse onları çıkarması kadar seksiydi.

Onu tekrar öpmek üzereydi ama riskler çok yüksekti. O da giyinmek için ayağa kalktı. "Belki de fuayeye gitmeli ve orada birbirimize saldırmalıydık."

Saatine baktı. "Ay batımına iki saat var. Ziyaretçiler her adımımızı takip etmese de iyi olur."

Onun lanetini nasıl bastırdığını anlamamıştı ama her şeyi birlikte çözeceklerdi. Zamanımız var.

Çantasını bağlayarak ekledi, "Ayrıca, anı yaşıyorduk! Az önce o zavallı mobilyanın üzerinde olanları geri alır mısınız? Huzur içinde yat, divan."

Bir sırtış paylaştılar. Kahretsin, onunla yaşamayı çok sevecekti. Eninde sonunda çocuk sahibi olacaklarını konuşmuşlardı ama şimdilik Rök'ü tek başına istiyordu. Rök de onun için aynı şeyi hissediyordu, bu yüzden döndüklerinde bir çay içecek, Rök de ileride doğum kontrol tılsımı kullanacaktı. . . .

El ele, son bir bakışla balo salonundan ayrıldılar. Burası Haşhaş ve Rök'e, çiftleşen çifte dönüştükleri yerdı ama ölümsüz hayatları boyunca bir daha asla göremeyeceklerdi.

Dışarıda, Rök'ün yıpratıcı savaşının etkilerini göz önünde bulundurarak labirentin içinden dikkatle geri döndüler.

Kaleye bir kez daha girdiklerinde, muhtemel bir yöne karar vermek için yeterince durakladılar -ilk yollarını tam olarak takip edemezlerdi- ve sonra sonsuz koridorlarda döne döne ilerlemeye başladılar. Rök hâlâ diğer kaşiflerin kokusunu alamamıştı, bu da Kuzgun Murk'ün bu sırrı şimdilik saklayacağı anlamına geliyordu. O ve Poppy bekledikleri gibi herhangi bir ziyaretçi belirtisi görmediler ama laboratuvarın olduğu yönden yüksek sesle kapı çalındı.

Yaratık.

Poppy, "Sence kalenin onlarca yıl daha açılmayacağını biliyor mudur?" diye sordu.

"Olabilir. Ama gevşeyebileceğini sanmıyorum."

"Güzel. O şeyi dünyada hayal bile edemiyorum."

Labirent gibi koridorlarda ilerlerken saatini tekrar kontrol etti ve stresli görünüyordu. "Aklıma seks yapan korku filmi karakterleri geliyor ve bu karakterler sonunda peşlerini bırakmıyor. Belki de önce fuayeye gitmeliydik. Ölümcül bir hata mı yaptık?"

"Ay batmadan oraya varırız." Bir kez daha düşündükten sonra, "Ne olur ne olmaz, bir ayağımızla gidelim," dedi.

Öyle de yaptılar. Her geri dönüşte hızlarını daha da artırdılar, ta ki koridorlar boyunca depar atana kadar. Bitiş çizgileri sadece buradan kurtulmak değildi. Birlikte varoluşlarının başlangıcıydı.

O hayat için koşullar ... her şeyin başladığı fuayeye - sadece çeyrek saat kala- ulaştılar.

Bir ön pencereye yönelerek dışarı baktılar. "Gulyabanilerden iz yok," dedi Rök. "Hâlâ uğursuzluk hissin var mı?"

Nefesini tutarak, "Sana karşı hissettiklerim her şeyi bastırıyor, bu yüzden yukarı mı aşağı mı onu bile bilmiyorum," dedi. Bunun üzerine kolunu ona doladı. "Dürüst olmak gerekirse, bir keresinde Clove'un fena bir mide ekşimesi vakası olduğu için önsezi yaşamıştım."

Kıkırdadı. "Yeterince makul." Poppy'nin heyecanlı ama aynı zamanda yorgun göründüğünü fark etti. "Çok yorulmuş olmalısın." Onun sadece yüz yaşında olduğunu unutup duruyordu. Onun yaşındayken her yirmi dört saatte bir uyuması gerekirdi. Bütün gece lanetler yağdırmış ve hayatı için savaşmıştı, o yüzden belki de onu bu kadar çok baştan çıkarmamalıydı? "Benim genç eşim."

Yüzünü ona doğru eğdi. "Bana böyle şefkatle baktığında savunmasız kalıyorum."

Dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. "Neden biraz dinlenmiyorsun?" Onu yakındaki bir kanepeye götürdü. "Ben nöbet tutacağım."

Oturdu ve çantasından günlüğünü çıkardı. "Ne geceydi ama." Kitabı açtı, sayfaları gözden geçirdi.

"Daha önce hiç yabancıysa ya da daha iyisi olmamıştı." Yine de bitmesine hazırdı. Rök tekrar pencereye döndü, şafağı özlemle bekliyordu.

O nöbet tutarken, ışık efektleri ve esintiler arazinin değiştiğini gösteriyordu. Trajik geçmişini daha iyi anladığı bu yeri şimdi ne kadar farklı görüyordu. Her Şeyin Sonu. Omzunun üzerinden, "Günlükte başka ilginç bir şey var mı?" diye sordu.

"Sayfaların çoğunda kan var. Kardeşim Sage serbest kaldığımızda temizleyebilir. Ama garip bir şey okudum: Nightside gerçekmiş. Onu buldum! Tüm cevaplar Nightside'da yatıyor. Orayı hiç duydun mu?"

"Tanıdık geliyor." Ailesi ona insanın asla ziyaret etmek istemeyeceği bir âlemden bahsetmemiş miydi? Cevap dilinin ucundaydı ki farklı bir ışık dikkatini mezarlığa çekti. Yaklaşan şafak yerine, giderek büyüyen yeşil bir alev gördü.

Gulyabaniler toplanmıştı ve sadece karısı ve çocukları değil. Yedi kişi daha onlara katılmıştı. Gerçek bir birlik.

Valkyrieler nüfusun yoğun olduğu bölgelerde sayılarını kontrol altında tutuyorlardı ama burada hiçbir şey dalgayı bastıramamıştı. O birlik uzak durduğu sürece, o ve Poppy'ye bir şey olmazdı-

Yeşil kütle kaleye doğru ilerlemeye başladı. Muhteşemdi. Bir sıyrık ya da diş sıyrığı kıyametin habercisiydi ve bir hortlağın tüm varlık nedeni diğerlerine hastalık bulaştırmaktı.

Yaklaştıkça diğer ayrıntıları da fark etti. Tanıdık geldi ve midesi sıkıştı. Poppy'nin önsezisi doğru çıkmıştı. Bunlar sıradan hortlaklar değildi.

Rahat görünmeye çalışarak, "Yani sizce kapı açılır açılmaz izleme yasağı kalkacak mı?" diye sordu. Eğer

O hortlaklar içeri daldı, Rök onu savaşımadan ışınlayabilirdi.

Günlüğünden başını kaldırıp baktı. "Hayır. Sanırım tüm büyüler kalacak. Kapının açılması dışında hiçbir şey değişmemeli. Ama beni dışarıdaki basamaklardan izleyebilirsin."

İkisi için de bir metre kadar açıklığa ihtiyacı olacaktı. Gulyabaniler kapıya hücum ederse, kapı tekrar kapanmadan önce onları vurmak için yeterli zamanı olacak mıydı? "Sence bir kuzgunun dört kez ötmesi ne kadar sürer?"

"Mesaj panolarında büyük bir tartışma konusu. Birçok üye kuşun hareketlerini büyüünün belirlediğine inanıyor ve artık biliyoruz ki" -günlüğü kaldırdı- "büyücü onu çocuklarını oyundan çağırmak için kullanmış. Tahmin etmem gerekirse, kuzgunun her birkaç saniyede bir çan kulesinin ritmini taklit ederek öttüğünü söyleyebilirim."

Yani ... bir avuç saniye mi? Ne olursa olsun, Rök spekülasyonlar üzerine hayatları üzerine bahse giremezdi.

Seçeneklerini tarttı.

Birinci senaryo: Yeterli istihbarat yok, muhtemelen görev başarısız olacak.

Onu riske atamam.

İkinci senaryo: görev başarısızlığı.

Senaryo üç: Üstün görev başarısızlığı.

Düzinelerce olasılığı tükettikten sonra, geleceğine inanamayarak baktı. Poppy ve ben birlikte hayatta kalamayacağız.

"Yakında bir gizemi daha ortadan kaldıracak olmamız ne kadar çılgınca?" dedi.

Dinlenmeye bırakacakları tek şey bu değildi. Daha doğrusu, huzursuzluk.

Yüksek sesle nerede kahvaltı etmeleri gerektiğini düşünmeye başladı - "Beignets ve hindiba kahvesi düşünüyorum"- onun gerginliğini fark etmedi.

Yaklaşan tehdidi izlerken bile onun mutlu konuşmalarına değer veriyordu. Bu normalliğin tadına biraz daha varmak istiyordu.

Bin yıldan uzun bir süre eşini aradıktan sonra, onu sahiplenmiş ve lanetini kontrol altına almıştı. Kısa bir an için, birlikte yaşayacaklarını hayal edebilmişti. Yemek yerken konuşmalarını. Sevişmelerini. Yılmaz bir ekip olarak paralı askerlik. Buçukluk yavruları.

Evet. Bu tadın keyfini çıkarın. "Peki nerede yaşamak istersin?" diye sordu, ne yapması gerektiğini bildiği halde soğukkanlılığını koruyarak.

Bunlar benim son dakikalarım.

"Seçici değilim. Sen orada olduğun sürece, orası evimdir."

Gözleri sıkıca kapandı. Kadının içten sözleri ona o kadar acı vermişti ki, kadın ona vurmuş da olabilirdi.

Cade bir keresinde Holly'den ayrı kalmanın nasıl bir his olduğunu tarif etmişti: Göğüste açılan ve asla iyileşmeyen kocaman bir delik. Aynen öyle, dostum. Rök, Cade'e Poppy'ye göz kulak olması ve Katılım boyunca onu koruması için bir mesaj gönderebilmeyi diledi.

"Bundan sonra beni nereye götürüyorsun, iblis? Beignets'ten önce tazelenmek isterim. Oh! Yeni evini görmek istiyorum. Duşun iki kişi için yeterince büyük mü?"

Evet, öyle. Kaybedecekleri daha fazla zevk var.

Onun huzursuzluğunu fark etmiş olmalıydı. Onun kaşlarını çattığını duyabiliyordu. "Haddimi aşıyor muyum? Yani, benden bir daha asla ayrılmak istemediğini söylemiştin."

Kalın kalın yutkundu, konuşmak için kendine güvenmiyordu. "Hecate, pişmanlık mı duyuyorsun?"

Ona döndü. "Asla. Ama bir sorunumuz var." Pencereyi işaret etti.

Poppy günlüğü çantasına tıktırdı ve aceleyle onun yanına gitti. Gelen hortlakları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunlar kaşifler."

"Öyledir."

Altı fey okçusu ve öfke iblisi büyük olasılıkla büyük açılışa ulaşmışlardı - ne de olsa, lanetli olmayanlar için kale içinde çok az tehlike vardı - sadece

Özgürlük elinin altındayken sağa döndü. Anne hortlak mı yapmıştı?

"Bu dövmeleeri tanıyorum," dedi Poppy. "Bu Truller the Victor. Ya da öyleydi."

"Dürüst olmak gerekirse, onun parıltısına hayran değilim." Efsanevi iblis artık sarı gözlü bir canavardı.

"Valkyrielerin spor yaptığı hortlakların hepsi eski insanlar. Sizce bu hortlaklar güçlerini ve hızlarını korumuşlar mıdır?"

"Benzerlerini uzak düzlemlerde de gördüm. Feyler hâlâ hızlı, iblisler ise güçlü olacak. Süper hortlakları düşünün."

"Nasıl bulunamadılar? Lore'daki en iyi iz sürücüler onları aradı."

"Vahşi doğada kaybolmuş olmalılar. Bu diyarın sunduğu en misafirperver olmayan arazilerden bazıları." Yoksa başka bir diyara, ölümsüzlerin diyarına mı geçmişlerdi de şimdi geri dönüyorlardı?

"Truller vurulduğunda neden eve ışınlanmadı?" "Bulaşan hortlağın gücüne bağlı olarak Bulaşma çok hızlı olabilir." Rök'ün hesaplamalarına kattığı bir ayrıntı. "Truller sevdiklerinin canını bağışlamak istemiş olabilir. Ama onları bu gece buraya getiren ne?"

"Belki de yüzlerce mil boyunca yaşayan tek iki insan. Rök, bizi döndürmek için her şeyi yaparlar. Ne yapacağınız biz?"

"Kapı açıldığında saldıracağım. Sen takip edeceksin, ben iz sürerken sırtımı tutacaksın."

"Hayır, kesinlikle olmaz."

"Onları yok edeceğim, Poppy. Beni ziyaretçilerle savaşırken gördün. Onların aksine, bu hortlaklar öldürülebilir."

"Onları alt edebileceğinize dair en ufak bir şüphem yok. Ama tek bir çizikten kaçınmak mümkün değil." Onun yüz ifadesini inceledi ve dudakları aralandı. "Oh, Hecate, çizileceğini biliyorsun."

"Riskli olmayacağını söylemiyorum ama çok daha az getiri için daha kötü ihtimallerle karşılaştım."

"Hayır! Döneceksin." Gözleri çılgına döndü. "Ne dediğini bir düşün."

Vardı. "Fikirlere açığım ama tüm olasılıkları gözden geçirdim." Her senaryo tek bir sonuçla bitiyordu: Rök ölümsüzleşecekti.

"Bana asilin bir daha olmayacağını söylemiştin!" Bakışları fuayenin etrafında gezindi. "Dolap kapısını kalkan olarak kullan, sonra namluyu ileri sürelim."

"Truller kadar güçlü bir iblis kapıyı yumruklayıp kıracaktır. Elimde kılıç yerine tahta parçaları olacak. Eğer bir santim bile yer kaybedersek, ki kapıyı açıp Truller'ı itersek kaybedeceğiz, feyler göz açıp kapayıncaya kadar onun arkasına doluşur. O zaman pençelenirsin. Kabul edilemez bir görev başarısızlığı."

"Bu yüzden onları içeri alıp burada dövüşmelerine izin verdik. Artık çiftleştiniz ve her zamankinden daha güçlü olacaksınız. Bir çeşit silah yapacağım."

"Bir fey'i geride bırakmanın tek yolu ışınlanmak, onu da bu mekânın içinde yapamam. Ve kapının ne zaman kapanacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Mesaj panosundaki spekülasyonlara dayanarak seni riske atmayacağım."

Paniklemiş bir sesle, "Peki ya bir tuzak?" dedi.

"Kale açılmak üzere."

"O zaman burada kalıyoruz!" Çılgınca başını salladı. "Bana nerede yaşamak istediğimi mi sordunuz? Yalan söyledim; seçiciyimdir. Önümüzdeki yirmi yıl kadar burada seninle yaşamak istiyorum. Bu süreyi bir sonraki kapının ne zaman açılacağını planlamak için kullanabiliriz. Dinle beni Rök, ben bu şatoya aşığım. Onsuz yaşayamam."

Ona, onu sevdiğini söylüyordu. O da kabul edebilirdi. "Kalbim seni kurtarmak için bu plana yüzde yüz bağlı, Red. Hayatımın sonuna kadar buna bağlı kalacağım."

Kadın onu anladı, ifadesi yumuşadı.

Sonra sertleşti. "Burada kalmak tek seçeneğimiz. En kötü ihtimalle, bir ölümsüz için göz açıp kapayıncaya kadar geçen yirmi yıl boyunca burada sıkışıp kalırız. En iyi ihtimalle kız kardeşlerim burayı nasıl açacaklarını bulurlar."

"Ya gelemezlerse? Ya bir sonraki Cadılar Bayramı'nda gelirlerse? Aynı birlik onları karşılayabilir, eğer daha büyük değilse. Bu arada siz de bir hiç uğruna yok olup gitmiş olursunuz."

"Canlandırmak için yeterince yaşıyım."

"Senin böyle acı çekmeni izlemeden önce, ölümsüz olmayı tercih ederim." Bu artık onun en büyük korkusu değildi. Cade'in Holly'yi bütün bir krallığın kaderine tercih edebileceğine dair endişesini hatırladı. Rök şimdi anlamıştı.

Poppy için her şeyi feda edebilirim. Hayatını mı? Tabii ki.

"Ama dönüşünü izlemem için beni bırakacak mısın?"

"Başka yolu yok. Bu kale güvenli değil. Yiyecek sıkıntısı baş gösterdiğinde savunmasız kalırız. Ya o yaratık kapı şifresini doğru girerse? Ve eğer lanetini susturacak kadar bilinçli değilsen, ziyaretçiler yine üzerimize çullanacak."

Kadın daha fazla tartışmaya başladı ama adam, "Babacığım, burada özel bir çay yok. Eğer seni hamile bırakırsam, bebeğimizi nasıl hayatta tutacağız? Çocuğu besleyebilsek bile, onlu yaşlarından sonra onu burada büyütme ister misin?"

Elini karnına götürdü. Ah, gözlerinin arkasında dönen düşünceler... Tartışma yoktu ve o da bunu biliyordu.

"Darbeleri ben alırım, aşkım. Dostlar böyle yapar."

Bakışları parlıyordu. "Büyücünün ailesinin kaderi karşısında nasıl ürperdiğimizi hatırlıyor musun? Sen de mi onlara katılacaksın?"

"Bir tedavi bulmak için cadı yeteneklerini kullan. Benim için bir şeyler hazırla."

"Şimdiye kadar hiçbir cadı hortlaklara karşı bir önlem geliştiremedi ve birçoğu da denedi!"

"Evet, ama sen Poppy'sin. Güzel bir bitki bul ve bizim için çalışmasını sağla."

Kollarından tuttu. "Beni burada bırak. Eğer koşmaya başlarsan ve yarı yolda kalırsan, bir saldırı yapamayabilirler. Kaleyi açmak için kız kardeşlerimle birlikte çalış."

"Tartışacak vaktimiz yok, o yüzden bunu basitleştireceğim: Lore'a yemin ederim ki o kapı açıldığında ikimiz de buradan öyle ya da böyle çıkacağız."

Bozulamaz bir yemin. "Etmedin."

"Ettim. Bunu sonsuza dek yapacağım, cadı."

Alt dudağı titriyordu. Gözleri yaşlarla dolmuş, hislerle parlıyordu ve bu onun içini parçalıyordu. Kalın bir sesle, "Seni kaybedemem Rök. Birbirimizi daha yeni bulduk."

Yutkundu, duygu seline kapılmıştı. Ama onu serbest bırakmak için soğukkanlı kalması gerekiyordu-

Dışarıda gürültülü ayak sesleri duyuluyordu. Şimdi ne olacaktı? Pencereden kaleye doğru ilerleyen bir başka yeşil yaratık gördü ama bu seferki devasa boyutlardaydı. Üç metre boyunda olmalıydı.

Poppy gözlerini sildi ve onun odağını takip etti. "Büyük Hekate. Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim."

"Ben de görmedim. Bunca yıldır görmedim. Sanırım nedenini biliyorum."

Nefes nefese kaldı. "Mord kelimesi büyücünün günlüğündeydi, her tarafı lekelenmişti. İlkel olanı görmüştü." Türünün en eskisi ve en güçlüsü. "Dışarıdaki gulyabani hepsinin tohumu."

Rök alçak sesle ılık çaldı. "O.G."

"Orijinal gulyabani mi?" diye mırıldandı. Oh, Rök, sakın değişme."

Bir irkilmeyi bastırdı. Hayal ettiğinden çok daha fazla değişmek üzereydi. "Bahse girerim yirmi yıl önce kapıdan çıktıklarında önceki kaşifleri döndürmüştür. Bir görev hıçkırığından bahsediyoruz."

"Büyücü, bir ölümsüzler diyarına açılan geçidin bu civarda olabileceğini yazmıştı. Sanırım haklıydı. Ne de olsa bu ilkel bir yerden geldi." Doğru. Ölümsüz türlerin çoğu uzak gezegenlerden gelir.

Dev yaklaştıkça, süper hortlaklar yolundan çekilip arkasında yeniden toplanıyordu. Ama sonra pencerenin önünde durakladı. Rök'ün bakışlarıyla karşılaştı ve sarı gözlerinde bir tür duyarlılık sezdi.

Bir kolunu uzatarak, o ölümcül pençeleriyle bir şeyi kavradı.

Şüphesiz yeni kan. Ve Rök dileğinin gerçekleşmek üzere olduğunu biliyordu.

Dönmek acıtacak mı? Dönmek. Ölmek için ne kadar da zararsız bir kelime. Bu ürkütücü düşünceler aklından geçerken bile sadece Poppy için korku duyuyordu.

Primordial merdivenlere doğru tepindi. Kapının dışında, beklentiyle kükredi ama içeri girmeye çalışmadı.

Sınırı hissediyor muydu, yoksa bir şekilde ... biliyor muydu? Bu konuda mı?

Rök kaderini bilecek miydi? Poppy'yi sevdiğimi bildiğim halde onu incitmeye mecbur mu kalacağım?

Onun elini tutarak, "Bu her şeyi değiştirir. Yeminini iptal et. Biz kalıyoruz."

Onunla yüzleşti. "Tek yapmam gereken, izimizi sürebilmem için seni yeterince uzun süre korumak."

Şaşkın şaşkın baktı. "Çizilmekten kaçınmaya bile çalışmayacak mısın?"

Kollarını ona doğru açtı. "Görevimiz bu değil, aşkım."

NINETEEN



Poppy'nin paralı asker olarak geçirdiği yıllardan öğrendiği bir şey mi vardı? Kriz anında insanlar kendilerini belli ederdi.

Rök tam da daha önce söylediği gibi kendini ele veriyordu.

Eski bir kahraman.

Gözlerini ona dikti. İlkel bir gulyabani -hepsinin öcüsü- birkaç adım ötesinde gezinirken bile o kadar yığitti ki. Rök'ün ölümsüz yaratıklara karşı tiksintisine rağmen, onu korumak için onlardan biri olmaya hazırdı.

Onun kollarına girdi.

Saçlarına vurarak söz verdi: "Hepsini öldüreceğim Poppy. İlkel olanı bile. Bu konuda için rahat olsun."

"Ve en büyük bedeli sen ödeyeceksin." Onu bayıltmak ve saklanmaya sürüklemek istiyordu. Ama kafasına bir heykel büstü düşürmeyi başarsa bile, bu darbe onu sadece kızdıracaktı. "Bu şekilde olmaz."

"Hayır mı?" Onunla yüzleşmek için geri çekildi. "Beni bilirsin; ben baştan aşağı bir iblisim. Çok sevdiğim eşimi korumak için boynuzlarımla cehenneme atılmaktan daha şeytani bir şey olabilir mi? Poppy, ben bunun için doğmuşum."

Ama o da Rök'ü korumak için doğmamış mıydı? Tartıştıkları her senaryoda Rök'ün çirkin olanı taşıdığı varsayılıyordu.

çünkü savunmasızdı.

Keseler bitti. Şanssız.

İçinden bir şok geçti. Bu gerçekten oluyor muydu? Gerçeklik rüya gibi, ağır çekimde bir korku filmi gibiydi.

Onun bakışlarını yakaladı. "Planımız şu. Primordial'in toksininin ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığından, seni Erol'a kadar takip edeceğim. Çabuk dönersem, oradaki ölümsüzler kısa sürede işimi bitirir. Daha fazla zamanım olursa, buraya dönerim. Cade'e söyle, ekibimi beni yakalamaları için böcek avına göndersin."

"Seni iyileştirmemi istediğini söylemiştin!" Gözleri daha fazla yaşırdı.

"Bu planın daha iyi olacağını düşündüm. Ya sana saldırırsam? Bu dövüşle başa çıkabilirim ama sana zarar verme fikriyle başa çıkamam. Ayrıca, artık lanetini kontrol edebiliyorsun, hiçbir sınırlaman yok. Bu benim Her Şeyin Sonu'm ama senin değil. Eğer yaşarsan, bu noktaya gelmek için attığım her adıma değer. Beni unutmanı ve hayatına devam etmeni istiyorum. Sen gençsin. Bir Wiccan hayatına devam edebilir."

"Siktir git Rök," dedi sessizce, gözyaşları sel olup akarken. "Sen benim de dostumsun."

Nefes nefese kaldı. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Bana seni ne zaman tanıdığımı sormuştun. Randevumuzda düşündüm: O aradığım kişi. Senden nefret etmeyi dilediğim zamanlarda bile bu his hiç kaybolmadı."

Nemli yanağını öpmek için eğildi. "Senin için istediğim bu değildi." Sesi boğuk çıkmıştı. "Bizim için büyük planlarım vardı, biliyor musun? Ama batırdım. Seninle konuşmalıydım. Lanet konusunda sana yardım edebilirdim. Buraya gelmek zorunda kalmazdın. Şimdi . . . Seni terk ediyorum."

Soru tekrarlanıp duruyordu: Gerçekten oluyor mu? Gulyabaniler, sanki yaklaşan anı, on üç yüz yıllık bir yaşamın doruk noktasını vurgulamak istercesine sessizleştiler.

Bir hıçkırık kaçtı. Gözyaşlarını sildi ama düşmeye devam ettiler. "Seni geri getirmenin bir yolunu bulacağım. Bana

geri döneceksin." Tabii Erol'daki acımasız ölümsüzler onu yok etmediyse.

Rök kollarını onun etrafında sıktı. "Hey, hey, bunların hiçbiri değil."

Hıçkırıklar arasında, "Seni seviyorum" diye fısıldadı. "Nasıl sevmezsın?"

Boş kahkaha.

"Bilgin olsun, ben de seni seviyorum Poppy."

Onu kaybedemem. Ama onun için savaşılamazdım. Görünürdeki tek yeteneği lanetleri susturmaktı. Bunu ghoulara karşı kullanabilir miydi? Onlar lanetlenmemiştir, en azından sihirli bir şekilde; bulaşıcılıkları biyolojiktir, o ilkelden trajedi ve dehşet çizgisinde dışarıya doğru yayılmıştır. "Kendi korku filmimizin içinde olduğumuzu söylemiştin. Şimdi de canavarı çizmek üzeresin."

"Evet." Rök sanki onu bir daha hiç görmeyecekmiş gibi ona baktı. "Bir şeyi sevdiğinde onu korursun."

Randevularında söylediği şey tam olarak buydu - bu onların başlangıcı olmalıydı. Şimdi ise onların sonu.

Ama o da onu seviyordu. Neden onu koruyamıyordu?

"Vakit neredeyse geldi. Kapıya bakacağım ve odaklanacağım."

Arkamda kal ve beni yakından takip et." Kızın titreyen dudaklarına bir öpücük kondurdu ve bir hıçkırık daha yakaladı. "Poppy, hiçbir şey beni senin eşin olmaktan daha fazla gururlandıramaz." Ondandan uzaklaştı ve omuzlarını dikleştirerek kılıcını hazırladı.

Özgürce ağlayarak avucunu onun sırtına doğru kaldırdı. Adam gerildi ama sonra onun dokunuşuna doğru eğildi.

Bağlantı.

Onu kaybedemem. Gözyaşlarını sildi. Gözyaşları ona hiç yardımcı olmamıştı ama bazen öfke yardımcı oluyordu. Rök'ün pençelendiğini, ısırıldığını ve öldürüldüğünü hayal ettiğinde öfkesi boğulana kadar kabarıyordu. Hayır. Hayır. Hayır.

Kaynıyor, kaynıyor, damarları onunla yanıyor. Güç Kaynıyor mu?

Ziyaretçilerinin gölgeleri, geniş fuayenin çevresinde yarı görünür ve sessiz bir şekilde belirdi. En kötülerini toplanmıştı.

Tüm zamanlamalardan. Bu ne cüret, sizi aşağılık canavarlar.

Rök onları henüz fark etmemişti, bakışlarını kapıya dikmiş, kendini feda etmeye hazırdı.

Gücüne erişmeye ve laneti bir kez daha yenmeye çalıştı ama ziyaretçiler kıpırdamadı. Bakışlarını onların üzerinde gezdirirken dudakları dişlerinden geri çekildi. Hepinizi öldüreceğim. Bir şekilde. Bir şekilde.

Jilet eldivenli manyak irkilmiş miydi? Katil neden onunla göz göze gelmiyordu? Genellikle ona öldürücü bakışlar atmayı severdi. Oyuncak bebekler başlarını ondan yana çevirdi. Süvari'nin sessiz atı bile bakışlarını kaçırdı.

Korktular.

Benden mi?

Dahası, ondan bir şey bekliyor gibi görünüyorlardı.

Her şeyi denemeye hazırdı, parmağını Annelise'in gölgeli formuna doğru uzattı. Buraya gel. Dönen kafanı koparacağım.

Boş gözlü bebek omzunda belirdi, bir vantrilok kuklası gibi sarkıyordu ve hiçbir tehdit oluşturmuyordu.

Poppy'nin çenesi düştü.

Bebegin telekinezi gücü hissedilir hale geldi. Poppy buna karşı mücadele etmek yerine kendini bu güce açtı. Bu gücün kendi büyü cephaneliğine girdiğini, eskisinden katlanarak daha güçlü olduğunu hissetti - sanki Poppy'nin doğuştan gelen bir yeteneğiymiş gibi.

Şimdi öyle olduğunu düşünüyordu.

Sonunda, her şey kaybolduğunda, netlik bulunur.

Poppy'nin yeteneği lanetleri susturmak değildi. Başka birinin büyüsunu besleyen bir kaynak da değildi. O insanların kabusları ile gerçeklik arasında bir kanaldı. Onların korkularını canlandırabilir, onları cisimleştirebilir ve kontrol edebilirdi.

Dehşetin tezahürü. Ne karanlık, ne uğursuz bir güç. Dudakları kıvrılmış. Bir cadı için mükemmel.

Gülümsemesini ziyaretçilere çevirdi, ziyaretçilerin hepsi yine ürktü - sanki o bir korku filmindeki kötü adammış gibi. Ben onların kabusuyum.

Kraliçeleri.

Onu kışkırtıyorlardı, harekete geçmesini ve kontrolü ele almasını sağlamak için sınırlarını test ediyorlardı. Daha öğrenecek çok şeyim vardı. Ama bu hep böyle değil miydi?

Parmaklarını kıvrıp onları çağırdığında, ziyaretçiler onun etrafında katılaştı. Canavar gibiydiler. Uğursuz. Şimdi benim oldular.

Rök gözlerini kocaman açarak döndü. "Poppy, kımıldama!" Annelise gözünün önündeyken, ölümcül bir arıyı vurmak üzereymiş gibi kılıcını kaldırdı.

"İblis, bekle." Daha fazla ziyaretçi şekillenirken, vücudu titremeye başladı. "Bir şeyler oluyor."

Poppy, Rök'ün yanından geri çekilerek onu girişten uzaklaştırdı. Her adımında taş zemin titreşen bedeninin altında çatırdıyordu. "Gel. O hortlakların seni benden almasına izin vermeyeceğim."

Sözleri Mariketa'nınkileri hatırlattı: Eğer ödülünü bulursan ... onu senden çalmalarına izin verme.

Rök onun ödülünü çalmayı hiç planlamamıştı; ödül oydu.

Bir cadıdan çalmayı düşünenler pişman olacak kadar yaşamadılar.

"Poppy, kapı açılmak üzere." Kafası ne kadar karışmış olmalı! "Önde ve arkada öcülerimiz var. Gücünü ziyaretçilere karşı kullan ki ben de gerekeni yapabileyim."

Sesi tanınmaz haldeydi. "Görevimiz bu değil, aşkım."

YİRMİ



Poppy'nin saçları ışıltılı yüzünün etrafına dökülmüştü ve lavanta rengi gözleri, gülümsemesi yaklaşan şafak kadar parlak olsa da tehditle parlıyordu. Adımları taşı çatlatana kadar vücudu titredi. Korkunç bir tanrıça gibi görünerek kapıdan uzaklaşmaya devam etti.

Ayaklarının onu takip etmesine engel olamıyordu. Onu sonsuza dek takip edecekti. Ama yaklaşan saldırıya karşı savunma yapması gerekiyordu - bir ilkel ve daha fazlasına karşı. "Hey, burada ne işimiz var?" Bu ziyaretçiler tarafından ele mi geçirilmişti? Her yerdeydiler, her saniye daha fazlası ortaya çıkıyordu.

Taş tozu, dumanından bir bulut gibi Haşhaş'ın etrafında dönüyordu. "Görmüyor musun Rök? Bu kaledeki en korkunç şey benim."

CAWWWW! diye bağırdı
kuzgun. Ön kapı ardına
kadar açıldı.

İlkel bir kükremeyele içeri hücum ederken Rök dönüp arkasına baktı, diğerleri de peşindeydi. "Arkamda kalın!" Kılıcını kavradı-

Göz ucuyla Poppy'nin omzundaki oyuncak bebekle senkronize bir şekilde kolunu salladığını gördü.

Hortlakların cesetleri zemini terk ettiğinde çenesi gevşedi.
-İlkeller de dahil. Havada asılı dururlar.

uzuvlarını savuruyor, pençeleri her işe yaramaz vuruşta ıslık çalıyordu.

Rök şaşkına dönmüş bir halde Poppy'ye döndü. "Ziyaretçileri sen mi kontrol ediyorsun?"

Yavaşça başını salladı. Poppy ellerini hareket ettirerek telekinetik bir şekilde düşmanlarını hortlaklı bir kar küresi gibi bir o yana bir bu yana çevirdi.

İzlemesi büyüleyici, ama ... "Bir saatin üzerindeyiz, cadı." "Pekâlâ." Poppy'nin kolunu bir kez daha sallamasıyla hortlaklar kaleden dışarı fırladı. Uzaktaki mezarlığa doğru yol alırken uludular. Mezar taşları kurumuş gibi çatırdıyordu.

Çamura düştüklerinde sersemlemişlerdi.

Süvariye döndü. "İşini yap."

Kılıcını kaldırdı, atını mahmuzladı ve kapıdan içeri girdi. Diğer bir lejyon da onu takip etti; sanki hücumla kalkan bir süvari subayıymış gibi arkasından sıçırıyor, yuvarlanıyor, koşuyordu.

Rök onun, "Mezarlığa, kötüler!" diye bağırıldığını hayal edebiliyordu. CAWWWW! diye bağırıyor kuzgun.

"Bu ikincisi, Red. Gitmemiz gerek."

Poppy'nin titreşimleri doğal bir şekilde yürüyebilecek hale gelene kadar hafifledi. Rök'ün elini tutup kalabalığın içine doğru yürümeye başladıklarında, şatodan çıkmakta olan ziyaretçi kalabalığı bir kayanın etrafındaki akıntı gibi onun için ayrıldı. Rök ve cadı birlikte kapıya doğru koştu.

Sınırı geçtiklerinde nefesini tuttu. "Özgür." Artık kapana kısılmamıştı, içinden gerginlik akıyordu - ta ki hortlaklar toparlanıp kaleye doğru hızla geri dönene kadar.

Poppy'nin gözleri daha da parladı ve vampir yarasalardan oluşan bir duvar önlerini kesmek için cisimleşerek görüşlerini engelledi. Gremlinler bacaklarına yapışarak kurtadamların ve iskeletlerin saldırması için onları yavaşlattı.

Cadı boynunu kırdığında, uzaylılar Truller'ı yakaladı, kuyruklarıyla bıçakladı ve ona bir kılıç kuklası gibi davrandı. Yeşil kan fışkırdı.

Süvari ve diğer uzaylılar ilkel hayvanı hedef alarak onu yere serdi. Slasher, katil palyaço ve diğer bir grup da onlara katıldı.

CAWWWW! diye bağırdı kuzgun üçüncü kez.

Rök, Poppy'nin izini sürmeli miydi? Ona döndü. "Primordial'ı öldürecek misin?" Bunun sonuçları ne olacaktı?

Gözlerinde kana susamışlık, gülümsedi. "Evet. Evet, sanırım yapacağım."

Muhteşem cadı.

Elinin bir hareketiyle, köleleri çılgınca saldırılarını iki katına çıkardı. İlkel yarattığı parçaladıklarında çığlıklar geceyi yırttı. "Onları dinle." Bakışları parıldayan Rök'le yüzleşti. "Nasıl da müzik yapıyorlar."

Sırtışında yarı mizah, yarı acımasız bir hayranlık vardı. O ve Poppy Kuzgun'un Mürrü'nün eşiğinde durmuş, etraflarında daha fazla ziyaretçi canlanıp kaleden çıkarken birbirlerine bakıyorlardı. "Kontrolünüz altında kaç kişi var?"

"Ne kadar kabus varsa o kadar."

O zaman gücü muazzamdı. "Beni kurtardın aşkım." Rök tarifsiz kaderini kabullenmişti. Şimdi Poppy'yle olan geleceği onu bir kez daha bekliyordu.

"Tıpkı senin bütün gece beni kurtardığın gibi. Her zaman birbirimizi kurtaracağız." Büyüyle dolup taşarak ayak parmaklarının üzerinde durdu. "Öp beni."

Bakışları hâlâ omzuna tünemiş olan bebeğe kaydı.

Poppy ona "Piyonlarımıza iyi bak" dedi. Annelise aksiyona odaklanmak için başını 180 derece çevirdiğinde Poppy ona takıldı, "Benim ürkütücüm hâlâ sevimli mi?"

Çaresizce başını sallayan adam, canavarlar canavarlarla savaşırken ve kadim bir ilkel ölümüne dövüşürken dudaklarına yapıştı.

Rök onun gücünü, en az sert tavrı kadar tahrik edici bir şekilde tattı. Etraflarını saran kâbuslara rağmen o öpücüğün içinde kayboldu.

Ağzına almak... Kendine söz vermek... Sonsuza kadar...

Sonsuza kadar.

Sonsuza kadar.

Belli belirsiz, yankılanan bir kükreme duydu. Kadın geri çekilince gözlerini kırpıştırarak dikkatini topladı. "Poppy?"

"Ziyaretçiler aracılığıyla sahneyi hissedebiliyorum." Primordial'ın kükremesi aniden sona erdi. "Bitti."

"Diğer ghoullar mı?"

"Birkaçı kaçtı. Anne ve çocuklar ilk çıkanlardı. Onları takip etmeli miyiz?" Poppy sordu, ancak yeteneği ona zarar veriyor olmalıydı. Gençti ve az önce tüm dünyadaki en güçlü gulyabaniyi ortadan kaldırmıştı!

Rök kollarını ona doladı. "Başka bir gün."

CAWWWW! diye bağırdı kuzgun dördüncü ve son kez.

Kalenin kapısı çarparak kapandı.

Sonra Rök eşini bir daha dönmemek üzere Kuzgun Müren'den uzaklaştırdı.

* * *

Poppy teknolojiyle dolu rustik bir kulübenin etrafına baktı -Monitörler, bilgisayarlar ve iletişim araçları. "Neredeyiz biz? Burası bir casus uzmanının komuta merkezine benziyor." Güneş ışığı kulübenin pencerelerinden içeri doluyordu. Rök onu kaleden çok uzağa götürmüş olmalıydı.

Onu serbest bıraktı. "İzlanda'nın vahşi doğasına sıkışmış gizli sığınağımdasın."

Annelise'e el salladı ve bebek ortadan kayboldu. Poppy'nin yeni yeteneğine alışması biraz zaman alacaktı ama bu geceden sonra ... serinin sadık bir hayranıydı. "İzlanda mı? İblislerin sıcak havayı sevdiğini sanırdım." Duvarlardaki boynuz büyüklüğündeki oyuklara ve zeminde aşınmış bir çift büyük deliğe dikkat etmedi. Zavallı ıstıraplı iblisi!

"Çoğumuz cehennem uçaklarına özlem duysak da, bazılarımız karın cazibesini görüyor. Ateş olduğu sürece." Büyük bir ocağa doğru ilerledi ve odunları içine attı. Birkaç dakika içinde alevler çıtırdadı ve ayağa kalktı. "Burayı seni düşünerek aldım. Ama sonra ailene yakın olmak isteyeceğini fark ettim."

"Ve Newt."

Dudakları kıvrıldı. "Ve Newt. Kambur kedi."

Sırıtarak en yakın pencereye döndü. Bir yönde karla kaplı bir dağ görünüyordu; diğer yönde ise aktif bir lav akıntısı bir nehir gibi akıp gidiyordu! Bir kahkaha attı. "Çok aceleci olmayalım. Burası inanılmaz bir yer."

O da ona katıldı. "Cadılar her yıl hac ziyareti için o karlı zirvede toplanırlar. Bu ve duman arasında, ben satıldım."

"Ateş ve buz, ha? Senin dövüş stiline benziyor."

Başını eğdi ama memnun olduğu her halinden belliydi. "Kendi dövüş stilin tanımlanmaya meydan okuyor. Sanki bir orduya el koymuş gibiydin. Laneti kendine mi çevirdin?"

"Hiçbir zaman bir lanet olmadı." Kanalının nasıl çalıştığını açıkladı. "Mariketa haklıydı; cevap o büyü yüklü kaledeydi." Poppy'nin sadece birkaç porsiyon teşvike, tehlikeyle terbiye edilmeye ve bir iblisle ateşlenmeye ihtiyacı vardı. "Bu yetenek o kadar eşsiz ve o kadar kontrolüm altında ki, sanırım Rök, sanırım ben bir kraliçeyim." Belirli bir beceride İlim'deki herkesten daha iyi olan mistik bir uygulayıcı.

"Cadılar Bayramı'nın cadı kraliçesi," dedi gururla gülümseyerek.

Bu unvanın doğruluğu içini ısıttı. "Bu benim." Neden kâbuslar? diye merak etmişti. Ama sonra, bazı cadılar fırtınaları nasıl kontrol edebiliyordu? Ya da hayvanları?

"Tam da daha seksi olamayacağını düşünürken." Onu öpmek için yüzünü kavradı.

"Bekle." İşaret parmağını kaldırdı. "Kız kardeşlerime iyi olduğumu söylemeliyim."

"Bilgisayarımı kullan." Onun oturumunu açmak için ilerledi. "Desh'e mesaj atacağım ve senin için geri dönmemeyi unutmamasını sağlayacağım."

"İyi fikir." Çantasını çıkardı ve hızlıca bir not yazdı: Siz sürtükler ne olduğuna inanamayacaksınız! İçkiler benden! Oh, ve Lea, el ele tutuşacağız. Poppy gönder tuşuna bastığında, önceki kaotik anlardan bir şey hatırladı. "Rök, biz öpüşürken garip bir şey fark ettin mi?"

Mesajı gönderdi, sonra telefonunu cebine koydu. "Daha açıklayıcı olman gerekecek. Dudaklarını almak üzereyken, balkabağı kafanın saplı eliyle bana bir başparmak işareti yaptığından eminim."

İyi bir noktaya değindin. "Gözümün ucuyla, gördüğümü sandım . . ." Kaşlarını çattı, sonra endişelerini bir kenara bıraktı. "Muhtemelen kontrol edemediğim bir ziyaretçi, koruma için arkadan gelen biri."

"Senin gibi genç bir cadının bir primordiali alt ettiğine hâlâ inanamıyorum. Bu zafer pek çok Lorean'a umut verecek. Bu kesinlikle Møriør'u endişelendirecek." İttifaklarında çeşitli türlerden birkaç ilkel vardı.

"Bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti." Bir gece ne kadar fark yaratabilirdi! Sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını dikleştirdi. "Yani buranın yarısı benim mi?"

"Mürettebatım da dahil olmak üzere her şeyim öyle. Hâlâ senin eş lider olmanı umuyorum."

Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü, bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Uh-huh. Peki ya tüm o sinir bozucu çağrılar?"

"Yakında geçmişte kalacak." Bu sözleri henüz söylemişti ki vücudunun kenarları bulanıklaşmaya başladı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır!" Açıkça karşı koymasına rağmen yok oluyordu. "Poppy, bu ... oluyor."

Yorgunluk ve hayal kırıklığı üzerine çöktü. "Şaka yapıyor olmalısın. Korku filmi gibi bir şey."

"Son bir korku, ha?" Korkmuş görünüyordu, gözleri hayal kırıklığıyla grileşmişti.

Verdiği tepki ona bu noktaya gelene kadar üstesinden geldikleri her şeyi hatırlattı; savaştıkları her düşmanı, çözdükleri her gizemi, gerçekleştirdikleri her yeteneği. Onun gibi bir kraliçe asla meydan okumaktan çekinmezdi.

Onun ensesini kavradı. "Bu gece yaptığımız anlaşmayla seni geri çağırıyorum." İlk iblis çağırması! İşe yarayacak mıydı? "Benimle kal, Rök. Bana kulak ver."

Nefes nefese bir saniye geçti. . . .

Yavaş yavaş formu katılaştı. Kaslarındaki gerginlik geçti ve rahatlamış bir nefes verdi. "İyi kurtardın, Red." Kaşlarını çatarak, "Sadece ... gitmeme asla izin verme" dedi.

"Yapmayacağım." Gözlerini ona dikti, hayat arkadaşına. "Seni sonsuza dek geri çağıracağım - hepsinin yüzücüsü - ta ki Lore'daki herkes mesajı alana kadar."

Sanki yeterince yaklaşıyorlmuş gibi ona doğru eğildi. "Ne mesajı?"

"Benim olduğumu."

Başını sallayarak basitçe "Sen" dedi.

Onu öpmek için ayağa kalktı ve dudaklarına karşı "Sen" dedi.

YİRMİ BİR



Yaratık

Uzaktaki Raven's Murk'e, kendisine çağlar gibi gelen hapishanesine baktı. Sonsuz denemeden sonra, nihayet çıldırtıcı kombinasyonu doğru şekilde çözmüş ve bir an bile kaybetmeden o laboratuvardan kaçmıştı.

Sonra, İrfan'da bile açıklamaya meydan okuyan kâbuslar görmüş ve bunları kaleden kaçmak için bir kılıf olarak kullanmıştı. Kesin olarak bildiği bir şey vardı: O cadı ve iblisin hangi güçleri serbest bıraktıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. . . .

Bir zamanlar büyücünün gözleri ve kulakları olan ölümsüz bir kuzgun, kaleden dönerken onu yukarıdan takip ediyordu. Midesi açlıktan yarılmış, uyumsuz kasları zayıflamıştı. Eksikliği görmezden gel. Gazap seni besler. Şimdi özgürlüğü ve daha fazlasını öğrenecekti.

İntikam çağırıyordu. Büyücü gaddar olsa da, ona ilk ihanet eden ve onu büyücünün pençesine düşüren kişi çok daha kötüydü.

Nefretle yanıp tutuşarak ormana daldı, açlıktan ölüyordu ama intikam almak için daha da acıkmıştı.

CAWWWW!

**Yakında yayınlanacak olan bir sonraki cızırtılı
Karanlıktan Sonra Ölümsüzler bölümü için bizi
izlemeye devam edin.
Katılım süreci tüm hızıyla devam ediyor.
HAZIR MISIN? ?**

YAZAR HAKKINDA

Kresley Cole, Immortals After Dark paranormal serisinin, genç yetişkin Arcana Chronicles serisinin, erotik Game Maker serisinin ve ödüllü beş tarihi romanın 1 numaralı New York Times çoksatan yazarıdır. Florida'da ailesi ve çok fazla evcil hayvanıyla birlikte yaşamaktadır.

Kresley'i sosyal medyadan takip edin:



KRESLEY COLE'UN KİTAPLARI

Karanlıktan Sonra Ölümsüzler Serisi

Savaş Lordu Sonsuzluk
İstiyor Başka Hiçbir Açlığa
Benzemeyen Bir Açlık
Kötülere Dinlenme Yok
Bir Kış Gecesinde Kötü İşler Gecenin
Kıyısında Karanlık İhtiyaçlar
Alacakaranlıktan Sonra
Karanlık Arzular İblis
Kralın Öpücüğü Kışın
Derin Öpücüğü
Karanlık Bir Prens'in Zevki
Karanlık Bir Savaşçı
Lothaire'in Karanlık
Düşlerinden İblis
Gölge'nin İddiası
MacRieve
Dark Skye
Tatlı Harabe
Gölgenin Baştan
Çıkarması Wicked
Abyss Munro

Oyun Yapımcısı Serisi

Profesyonel Usta
Oyuncu

Arcana Günlükleri

Zehirli Prenses
Sonsuz Şövalye
Kışın Ölüsü
Sıfırıncı
Gün
Arcana Rsing

Mezardan Gelen
Karanlık Çağrı

MacCarrick Kardeşler Serisi

Eğer
Cesaretiniz
Varsa Eğer
Arzu
Ediyorsanız
Eğer Aldatırsan

Sutherland Serisi

Kaptan Fiyat

Kresley'in tüm kitaplarını [Amazon](#)'da bulabilir veya [web sitesini](#) ziyaret edebilirsiniz.

**Umarız Cadılar Bayramı'nın CADI KRALİÇESİ'ni
beğenmişsinizdir!**

Kresley'nin bültenine kaydolun ve en son kitap yayınlama
güncellemelerini ve tanıtımlarını alın.

[Kaydolmak için Buraya Tıklayın](#)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

